

பழமொழிக் கதைகள்-7

கே.வி. குணசேகரம்.

நூல் விபரம்

- நூலின் பெயர் : பழமொழிக் கதைகள் 40
(கவிதை, உரை, பழமொழி, விளக்கம் ,
கதைகள்)
- நூலாசிரியர் : கே. வி. குணசேகரம்.
- பதிப்பாண்டு :
- மொத்தப்பக்கங்கள் :
- விலை :
- விநியோகம் : லங்கா புத்தகசாலை
F.L. 1.14, டயஸ் பிளேஸ்
குணசிங்கபுர,
கொழும்பு – 12.
Tel : 011-2-341942

அணிந்துரை

திரு.கே.வி. குணசேகரம் அவர்கள் நான்காயிரத்திற்கு மேற்பட்ட தத்துவங்களுக்குக் கதைகள் எழுதியுள்ளார். அவர் முதலில் தான் எடுத்துக் கொண்ட தத்துவங்களுக்கான விளக்கத்தை எழுதுவார். அதன்பின் அதற்கான கதையை எழுதுவார். அதன் பின் கவிதை வடிவாக இருக்கும் தத்துவக் கவிதையை எழுதுவார். அதற்குப் பின் அதன் உரையை எழுதுவார். மிகவும் இலகுவான தமிழில் எழுதப்படுவதால் எழுதியவை யாவும் எல்லோருக்கும் இலகுவில் புரிந்து கொள்ளும்.

உயிர்த்துடிப்புள்ள இனிமையான மொழிநடையைக் கடவுள் அவருக்கு அருளியுள்ளதால், வசீகரமான ஆவலைத் தூண்டும் மொழி எவரையும் சலிப்படைய வைக்காது வாசிக்க வைக்கும். கடினமான தத்துவங்கள் யாவும் இலகுவான தமிழில் எழுதப் பெறுவதால் எல்லோராலும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. தான் எடுத்துக் கொண்ட ஒரு தத்துவத்தை விளக்க அவர் பல்வேறுபட்ட நூல்களின் கருத்துக்களைக் கூறுவார். சிவஞானபோதம், திருவருட்பயன், பகவத்கீதை, திருமந்திரம், திருக்குறள், புராணங்கள், வேதங்கள், உபநிடதங்கள் போன்றவற்றின் தத்துவங்கள் யாவும் மிக மிக இலகுவான தமிழில் எழுதப்பெற்றிருக்கின்றன.

திருமந்திரம், திருவருட்பயன், பகவத்கீதை என்பனவற்றின் உயர்ந்த தத்துவங்கள் கதைகளாக எழுதப்பெற்றுள்ளன. இத் தத்துவங்களுக்குக் கதைகள் எழுதமுடியாதென்பதால் இது வரை யரும் கதை எழுதவில்லை. குணசேகரம் அவர்கள் இவற்றிற்குக்கதை எழுதிய

போது பலரும் ஆச்சரியப்பட்டனர். எனது நண்பர் ஒருவர் பேராசிரியராக இருக்கிறார். அவர் சொன்னார் ; “ திருவருட்பயனுக்கு எப்படிக்கதை எழுதுவது? குணசேகரம் எழுதத் தொடங்கியுள்ளார். வாசித்தல் வேண்டும்” என்றார். பின் அதை வாசித்து விட்டு, “உண்மையில் குணசேகரம் கெட்டிக்காரன் தான். 2000 வருடங்களாகத் தத்துவங்களாக இருந்த திருவருட்பயனைக் கதைகளாக்கியதன் மூலம் அது சமூக மயப்பட்டுள்ளது. அதனால் அது நாவலாகித் தமிழ் இலக்கியத்துள்ப் புகுந்து விட்டது” என்று கூறினார். அந்நூலைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம் சிறந்த நூலாக ஏற்றுள்ளது.

திருவருட்பயன் போலப் பழமொழி நானூறு என்ற நூலும் இப்போது கதைகளாக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பழமொழிகளுக்கும் விளக்கமும், கதையும், உரையும் மிகப் பொருத்தமாக உள்ளன. கதைகள் யாவும் ஒழுக்கத்தைப் போதிப்பனவாக இருப்பதால் அதைச் சிறுவர்கள் வாசித்தல் வேண்டும். திரு. குணசேகரம் அவர்கள் சிறுவர்களைக் கருத்திற்கொண்டே எழுதிவருபவர். பழமொழி நானூறு என்ற கதை நூலில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கதைகள் பஞ்சதந்திரக் கதைகள் போலமிருகங்களைக் கதாபாத்திரமாக்கி எழுதப்பெற்றுள்ளன. சிறுவர்கள் வாழ்க்கையில் உயரவும், பெரியவர்கள் உலகைப் புரிந்து வாழ்வாங்கு வாழவுமென எழுதப்பெற்ற கதைகள் சிறப்பாக உள்ளன. இலங்கையின் ஒரு பிரசித்தமில்லாத கிராமத்தில் பிறந்த குணசேகரம் தனது எழுத்துக்கள் மூலம் அதை இமயமாக உயர்த்தி வைத்திருக்கிறார். அவர் இன்னும் பல நூல்களைத் தரல் வேண்டும்.

த. சிவலிங்கம்

என்னுரை

‘பழமொழி’ என்பது பழையமொழி என்றும், நம் முன்னோரின் அனுபவமொழி என்றும் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. மக்களின் செம்மையான நல்வாழ்விற்கு உதவுவனவாகப் பழமொழிகள் விளங்குகின்றன. பழமொழியை ‘முதுமொழி’ என்றும் சொல்வர். இலக்கண இலக்கியங்களை வரையறை செய்த தொல்காப்பியர் பழமொழியையும் வரையறை செய்துள்ளார்.

**“நுண்மையும் சுருக்கமும் ஒளியுடை மையும்
ஒண்மையும் என்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வரூஉம்
ஏது நுதலிய முதுமொழி என்ப’**

என்பது தொல்காப்பியரது

கூற்று.

அரையனார் என்ற புலவர் பாடிய கவிதையிலான இந்நூலின் முதல் இரு அடிகள் பழமொழி சம்பந்தமான தத்துவங்களைக் கூறுகிறது. பின் இரு அடிகள் முதலிரு வரிகளின் கூறப்பட்ட தத்துவங்களைக்கான பழமொழியைக் கூறுகின்றது.

பழமொழி நானூறு என்ற இக் கவிதை நூலை முதன் முதலில் அச்சேற்றி வெளியிட்டவர் சோடசாவதானம் சுப்பிராயச் செட்டியார் அவர்கள். 1874ஆம் ஆண்டு இந்நூல் அச்சிடப்பட்டது. இதனை அடுத்து 1914 ஆம் ஆண்டு திருமணம் செல்வக் கேசவராய முதலியார் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். 1918 -1922ஆம் ஆண்டளவில் திரு. நாராயண ஐயங்கார் அவர்கள் 200 பாடல்களைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். இதனை அடுத்துத் திரு. புலியூர்க்கேசிகன் அவர்கள் 1989 இல் செய்யுள்களை உரை நடையுடன் பதிப்பித்து வெளியிட்டார்.

வேதங்கள், உபநிடதங்கள், திருக்குறள், ஆத்திகூடி, பகவத்கீதை, திருமந்திரம், திருவருட்பயன், ஆசாரக்கோவை என்பன தத்துவங்களாகவும் உரைநடைகளாகவுமே இருந்தன. அவற்றை முதன் முதலில் இலகுபடுத்தி உரை, விளக்கம்,

கதைகள் எழுதியதைப் போல பழமொழி நானூறு என்ற கவிதைகளுக்கும் உரை விளக்கம் கதை என்பன எழுதியுள்ளேன். பழமொழிகளின் பொருளைச் சிறுவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே எனது நோக்கம்.

உரை எழுதுவதும், ஆய்வுகள் செய்வதும் மிகவும் இலகுவானது. உரையை ஆயிரக்கணக்கானோர் எழுதியுள்ளனர். அதை அப்படியே பின்பற்றி உரை எழுதலாம். ஆய்வையும் ஆயிரக்கணக்கானோர் செய்துள்ளனர். அதில் சில ஆய்வுகளைப் படித்து விட்டு அதைப் பார்த்து மொழி மாற்றம் செய்து புதிய ஆய்வொன்றைச் செய்யலாம். ஆனால் கதைகள் எழுதுவது மிகவும் சிரமமானது. அதனால் தான் யாரும் இந்நூல்களுக்குக் கதைகள் எழுதவில்லை.

காலங்காலமாக எழுதப்படும் உரைகளாலும் ஆய்வுகளாலும் சமூகம் எந்தப் பயனையும் அடையவில்லை. ஒரு சில மாணவர்கள் மட்டும் பயனடைந்தனர். உரைகளை, ஆய்வுகளை சாதாரண மாணவர்கள் விளங்கிக் கொள்ள மாட்டார்கள். அதனால் தத்துவங்களை மாணவர்கள் விளங்கிப் பின்பற்ற வேண்டு மென்பதற்காகவே அவற்றைக் கதைகளாக எழுதி வருகிறேன். இந்நூல்களை ஆராய்ந்து ஆலோசனைகள் கூறி எழுத்துப் பிழைகளைச் சீர் செய்து தந்த செல்வி. ப. இறைமகள் ஆசிரியைக்கும், இதைக் கணணி மயப்படுத்தித் தந்த திருமதி. கௌசலா நாகராஜன் அவர்களுக்கும், இந்நூலை வெளியிட்டு விற்பனை செய்து தரும் லங்கா பதிப்பக உரிமையாளர் திரு. கந்தசாமி இராசேந்திரனுக்கும் நன்றி கூறிக் கொள்கின்றேன். மீண்டும் சந்திப்போம். எனது ஆக்கங்களை www.kvkuna.com இல் பார்வையிடலாம்.

கே.வி. குணசேகரம்.
பிள்ளையார் கோவிலடி,
கோப்பாய் மத்தி, கோப்பாய்.
ஸ்ரீலங்கா.

1

“அன்பானவர்களே, ஆசைகள் தான் துன்பங்களின் வித்து. ஆசையை விட்டவர்களைத் துன்பம் தாக்காது. ஒருவன் எந்தெந்தப் பொருட்களை வெறுத்து ஒதுக்குகிறானோ, அவனுக்கு அந்தந்தப் பொருட்களால் துன்பம் வராது. துன்பம் இல்லாத நிலை வேண்டுமானால், பொருட்களின் மீது பற்று வைக்கக் கூடாது. ஐந்து புலன்களும் மனதிற்கு ஆசையென்ற வெறியை ஊட்டி மனதைத் திசை திருப்பித் தமது போக்கிற்கேற்ப ஆட்டிப் படைக்கும் வல்லமை மிக்கன. அதனால் ஆசையை அடக்க வேண்டுமானால் ஐம்புலன்களையும் அடக்குதல் வேண்டும். நான், என்னுடையது என்றும் பற்றுக்களை விடாதிருப்பவனை எப்பொழுதும் துன்பங்கள் சூழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும். பற்றுக்களை ஒழிப்பதற்குப் பற்றுக்களில்லாத இறைவனைத் தொழுதல் வேண்டும். இந்தப் பற்றுற்ற நிலையை இளமையிலேயே உண்டாக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். அப்படிச் செய்ய இயலாதவர்கள் உலகிலே உள்ள இன்பங்களையெல்லாம் இல்வாழ்க்கையில் நன்றாக அனுபவித்த பின்பாவது பற்றுக்களைத் துறந்த பொது வாழ்வு வாழ்தல் வேண்டும். ஆசைகளிலிருந்து முற்றாக விலகினால் தான் பிறவித்துன்பம் நீங்கும். ஆசையைத் துறக்காதவர்கள் தொடர்ந்து பிறப்புக்கள் எடுத்துத்துத் துன்பப்படுவர்”.

“சிவராசன் இளமையில் மிகுந்த ஆசையுள்ளவர். தன்னுடன் நட்புப் பூண்டவர்களுக்கு நன்றாக உதவி செய்வார். பகைவர்களைப் பழிவாங்குவார். நல்ல சுவையான உணவுகளை உண்பார். ஆடம்பரமான உடைகளை அணிந்து தன்னை

அழகுபடுத்துவார். அழகான துடியிடையினைக் கொண்ட பெண்கள் மீது மையல் கொள்வார். மொத்தத்தில் அவர் ஒரு ஆடம்பரப் பிரியர். அவர் திருமணமான பின் தன் பெற்றோர், மனைவி, மக்கள், துறவிகள், ஏழைகள், யாரும் இல்லாமல் தன்னிடம் வந்து இறந்தவர்கள், தன் குடிப்பிறந்தோர், தெய்வம், விருந்தினர், சுற்றத்தினர் ஆகியோரைப் போற்றி வாழ்ந்தார். பொருள் தேடும் போது அதை அறவழியில் தேடிப்பின் அதை அறவழியில் செலவு செய்து மிகவும் இன்பமாக வாழ்ந்து வந்தார். அவருக்கு ஐந்து பிள்ளைகள். ஐந்திற்கும் திருமணம் செய்து கொடுத்து விட்டுக் கோயில் மடத்தில் தங்கி அடியவர்களுக்கு உதவிகள் செய்து வாழ்ந்து வந்தார்”.

“அதே ஊரில் உள்ள வன்னியசிங்கம் என்பவன் இளமையிலிருந்தே குடிகாரன். தினமும் அளவுக்கதிகமாகக் குடிப்பான். மற்றவர்களது பொருட்களைத் திருடுவான். அவன் காதலித்துச் சிவகாமி என்ற பெண்ணைத் திருமணம் செய்தான். அவனுக்கு ஐந்து பிள்ளைகள் பிறந்தன. அவன் அப்பிள்ளைகளைக் கொண்டு உழைப்பித்து உண்டான் ; கள் முதலிய குடிவகைகளைப் பிள்ளைகளைக் கொண்டு வாங்கிக் குடித்தான். அதனால் சிறு வயதிலேயே பிள்ளைகளும் குடிக்கப் பழகினார்கள். அதன் பின் அவன் தனது மனைவியைக் கைவிட்டு விட்டு இன்னொரு பெண்ணுடன் வாழ்க்கை நடத்தினான். அவனது பிள்ளைகளும் அவனும் திருடினர். அதனால் ஊர் மக்கள் அவர்களைப் பிடித்துத் தாக்கி விட்டுக்

காவல்துறையினரிடம் ஒப்படைத்தனர். அதனால் சிறைக்குச் சென்ற அவனும் பிள்ளைகளும் சிறையால் மீண்டு வந்து பழையபடியும் திருடத் தொடங்கினர். அதனால் அவர்கள் என்றும் துன்பப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தனர். ஆகவே அன்பானவர்களே, இளமையிலேயே ஆசைகளைத் துறந்து வாழப் பழகல் வேண்டும். சந்தர்ப்ப வசத்தாலோ அல்லது உணர்ச்சிகளை அடக்க முடியாததாலோ ஆசை வசப்பட்டுத் தீயசெயல்களைச் செய்வோர் இளமைப் பருவம் கடந்த பின்பாவது தாம் செய்வது தீய செயல்கள் என்றுணர்ந்து மனதைக் கட்டுப்படுத்தி வாழப்பழகுதல் வேண்டும். உலகிற்கு நன்மை செய்யப் பிறந்த மனிதர்கள், நன்மைகளைச் செய்ய முடியாவிட்டாலும் தீமைகளையாவது செய்யாது வாழப்பழகுதல் வேண்டும். தீயசெயல்களைச் செய்யும் போது இன்பங்களைத் தான் தரும். ஆனால் அச்செயல்களால் வரும் பயன்கள் தீராத துன்பங்களைத் தந்து ஆசைகளை வளர்த்துப் பிறவிகளுக்குள் ளாக்கும். ஆகையால் அன்பானவர்களே, இளமையிலிருந்தே ஆசைகளை அடக்கி வாழப் பழகுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

நட்டாரை யாக்கிப் பகைதணித்து வையெயிற்றுப்

பட்டார் துடியிடை யார்ப்படர்ந்து – ஓட்டித்

தொடங்கினார் இல்லத்த தன்பின் துறவா

உடம்பினான் என்ன பயன்?

இளமையில் துறவே சிறந்தது. அது இயலாதவர்கள், இல்வாழ்வில் எல்லாவற்றையும் அனுபவித்த பின்பாவது துறவு கொள்ளல்

வேண்டும். “துறவா உடம்பினான் என்ன பயன்?” என்பது பழமொழி.

2 “அன்பானவர்களே, சகோதரர்களுக்கிடையே கூடப்பகை உண்டாவதுண்டு. பகையை விளையாட்டாக நினைக்கக் கூடாது. இரத்த உறவினர்களிடையே உண்டாகும் பகையால் பெரும் தீமைகள் கூடச் சிலநேரம் வரலாம். ஆனால் தீமை செய்த இரத்த உறவினன் ஒருவன் இரத்த உறவினன் அல்லாத ஒருவனால் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டால் பகை இருந்தாலும் இரத்த உறவினது இரத்தம் கொதிக்கும். அதனால் பகை கொண்டவன் அஞ்சுவான். இரத்த உறவினனல்லாத ஒருவனை உறவினன் எனக்கருதினால் ஆபத்து வந்த காலத்தில் தனக்கு நன்மையில்லை என்று தெரிந்தால் அவன் விலகியிருந்து வேடிக்கை பார்ப்பான். சில சமயங்களில் கூறக்கூடாத இரகசியங்களைக் கூறிப் பலவீனப்படுத்துவான்.”

“நாவலூரில் நடனபாதம் என்றொருவர் இருந்தார். அவருக்கு ஐந்து சகோதரர்கள். அவர்கள் எந்நாளும் ஒருவருக்கொருவர் பிரச்சினைப்பட்டுக் கொண்டேயிருப்பார்கள். அதனால் அவர்களது வீட்டில் நடைபெறும் நன்மை தீமைகளுக்கு ஊர்ப் பிரமுகர்கள் அவர்களை வற்புறுத்தி ஒற்றுமையாக்குவர். நடனபாதம் பிரச்சினைக்குரியவரல்ல. இருப்பினும் அவரது சகோதரர்கள் அவரைப் பிரச்சினைக்குரியவராகக் கருதி வேறுபாடு காட்டினர். நடனபாதத்தின் ஆருயிர் நண்பன் ஆறுமுகம்.

ஆறுமுகம் எப்பொழுதும் நடனபாதத்தின் வீட்டிலேயே இருப்பான். நடனபாதமும் அவன் தான் தனது உண்மையான சகோதரன் என்று கூறித் தனது காரியங்களுக்கெல்லாம் அவனை முதன்மையாக வைப்பார்.”

“செல்லப்பாவிடம் தனது வீட்டுக் காணியை அடைமானம் வைத்து ஓர் இலட்ச ரூபாவை நடனபாதம் பெற்றிருந்தார். அவர் விதித்த கால எல்லை தவறியதால் நடனபாதத்தின் காணியை மீழும்படி செல்லப்பா வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் நடனபாதத்தால் அக்காணியை மீட்க முடியவில்லை. அதனால் அவர் தனது சகோதரர்களிடம் சென்று உதவி கோரினார். அவர்கள் உதவி செய்ய மறுத்தார்கள். அதனால் நடனபாதம் ஆறுமுகத்திடம் உதவி கோரினார்”.

“ஆறுமுகத்திடம் பணம் இருந்தது. அவன் சொன்னான் ; “நடனம், உன்னால் காணியை மீளமுடியாது. இந்நிலையில் நான் பணம் தந்தால் நீ எப்படித் திருப்பித் தருவாய். எனது மகளுக்கு வயது வந்து விட்டது. அவளுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தல் வேண்டும். அதனால் காணியை விற்றுவிடு. வேண்டுமானால் நான் காணியை விற்க ஒழுங்கு செய்து தருகிறேன்” என்றான். அவனது மனதில் அக்காணியைத் தான் வாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. அதற்காகச் செல்லப்பாவுக்கு மதுபானங்களை வாங்கிக் கொடுத்து நடனபாதத்திற்கு ஓயாது கரைச்சல் கொடுக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டான். செல்லப்பா

தினமும் இலவசமாகக் குடிப்பதால் நடனபாதத்திற்கு ஓயாது கரைச்சல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.”

“ஆறு மாதங்கள் கழிந்தன. செல்லப்பா காணியை விற்க நடவடிக்கை எடுத்தான். நடனபாதம் காணியையும் வீட்டையும் விட்டு விட்டு கோயில் மடத்திற்கு மனைவி பிள்ளைகளுடன் வந்தார். அவருக்குத் துக்கமாக இருந்தது. ஐந்து சகோதரர்கள் இருந்தும் தனக்குதவவில்லையே எனக் கவலைப்பட்டார். ஆறுமுகம் வந்து சொன்னான் ; “நீ வாங்கிய பணமும் வட்டிப் பணமும் கழிக்கக் கொஞ்சக் காசு மீதியாக இருக்கு. அதைத் தருகிறேன். யாரிடமாவது காணியைப் பெற்று ஒரு குடிசை கட்டிக்கொண்டிரு” என்று கூறிவிட்டுச் சென்று விட்டான்.”

“சிறிது நேரத்தில் நடனபாதத்தின் இளைய சகோரன் வந்து சொன்னான்; “அண்ணை, நீ கூடப் பிறந்தவன். நான் நல்லாய் இருக்கும் போது நீ நடுத்தெருவுக்கு வந்ததை நினைக்க எனக்கு அவமானமாக இருக்கு. அதனால் செல்லப்பாவுக்கு நீ கொடுக்க வேண்டிய காசைக் கொடுத்து விட்டுக் காணி உறுதியை வாங்கி வந்துள்ளேன். இந்தா பிடி, போய் உன்னை வீட்டிலை இரு” என்றான்”.

“நடனபாதம் மகிழ்ச்சியோடு தனது வீட்டுக்குச் சென்றார். அங்கே அவரது சகோதரர்கள் எல்லோரும் இருந்து நடனபாதத்ததை வரவேற்றனர். ஆறுமுகம் அதன்பின்

நடனபாதத்தின் வீட்டுக்கு வருவதை நிறுத்திக் கொண்டான். ஆகையால் அன்பானவர்களே, பகையென்று சொல்லிச் சகோதரர்களைப் பிரிக்க முடியாது. அவர்கள் தருணத்தில் ஒற்றுமையாவர். மற்றவர்கள் இன்பத்தில் கலந்து கொள்வார்களே தவிரத் துன்பம் வந்த போது உதவமாட்டார்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

*முன்னின்னார் ஆயினும் மூடும் இடர்வந்தால்
பின்னின்னார் ஆகிப் பிரியார் ஒருகுடியார்
பொன்னாச் செயினும் புகாஅர் புனலூர்!
துன்னினார் அல்லார் பிறர்.*

தானாடா விட்டாலும் தசை ஆடும் என்பது போல இரத்த உறவினர்கள் ஆபத்து வந்த காலத்தில் கட்டாயம் உதவவார்கள். “துன்னினார் அல்லார் பிறர்” என்பது பழமொழி.

3 “அன்பானவர்களே, நீங்கள் ஒருவரோடு சேர்ந்தால், அவர் செய்யும் நல்ல செயல்களுக்கும், தீய செயல்களுக்கும் நீங்களும் பொறுப்பாளிகள் ஆவீர்கள். ஊசிபோகும் வழியேதான் நூலும் போகும். அதுபோலச் சேர்ந்தவர் செல்லும் வழியைப் பின்பற்றியே அவருடன் கூடச் செல்பவர் செல்வர். அதனால் ஒருவரோடு சேருமுன் அவரைப்பற்றி முழுமையாக அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். நல்லவர் ஒருவர் தீய செயலில் ஈடுபடார். அதனால் நல்லவரோடு சேர்பவரும் தீய செயல்களைச் செய்ய மாட்டார். தீய செயல்களைச் செய்வோரோடு நல்லவர்கள் சேராள். அதனால்

நல்ல செயல்களை அவர்கள் செய்ய மாட்டார்கள். இது உலகின் இயல்பாகும்.”

“நாவல் நகரில் பரணீதரன் என்றொரு பெரியவர் இருந்தார். அவர் ஊர் மக்களுக்கு உதவுபவர். உறவினர்கள் மீது இரக்கம் உள்ளவர். மற்றவர்கள் துன்பப்பட்டால் அதை நீக்குபவர். அவரோடு ஊரில் உள்ள பலர் நட்பு வைத்திருந்தனர். அதனால் அவர்கள் அவரோடு சேர்ந்து நல்ல காரியங்கள் பலவற்றைச் செய்து வந்தனர். அன்று பெரும்புயல் வீசியமையால் வீதிகளின் குறுக்கேயும், வீடுகளின் மேலும், பாடசாலை, கோயில்கள் மீதும் மரங்கள் முறிந்து விழுந்திருந்தன.”

“பரணீதரன் தனது நண்பர்களை அழைத்துக் கொண்டு வந்து வீதியின் குறுக்காக விழுந்திருந்த மரங்களை வெட்டி அப்புறப்படுத்தினார். பின் பாடசாலைக்குச் சென்று துப்புரவு செய்தார். அவரது நண்பர்களும் பிள்ளைகளும் கோயிலைத் துப்புரவு செய்தனர்”.

“அதேயூரில் சிவகுரு என்றொரு திருடன் இருந்தான். பாலசிங்கமும் சின்னத்தம்பியும் அவனது நண்பர்கள். சிவகுரு எங்கும் சென்று நோட்டமிடுவான். பின் பாலசிங்கத்துடனும் சின்னத்தம்பியுடனும் சேர்ந்து திட்டமிட்டுக் களவெடுப்பான். அவர்கள் திருடும் பொருட்களை ஆறுமுகத்தின் கடையில் குறைந்த விலையில் விற்பார்கள். அவர்கள் கால்நடைகளைத்

திருடி வந்து வெட்டிப் பங்கு போடுவார்கள். அதை வாங்குவதற்கும் சிலர் இருப்பார்கள்.”

“சிவகுருவும், பாலசிங்கமும் சின்னத்தம்பியும் கோயிலுக்கு வந்தனர். கோயிலில் பல மரங்கள் புயலால் பாறியிருந்தன. மக்கள் பரணீதரனுடன் சேர்ந்து துப்பரவு செய்து கொண்டிருந்தனர். சிவகுரு கோயிலைச் சுற்றிப் பார்த்தான். கோயில் உண்டியலின் பூட்டு மரக்கிளையொன்று தாக்கி உடைந்திருந்தது. சிவகுருவும் பாலசிங்கமும் மரங்களைத் துப்பரவு செய்வது போல உண்டியலின் பூட்டைச் சரி செய்தனர். வெளியில் நின்று பார்த்தால் உண்டியல் பூட்டப்பட்டிருப்பது போலத் தெரிந்தது. அதனால் அவர்கள் சென்று விட்டனர். இரவானதும் சிவகுருவும் பாலசிங்கமும் கோயிலுக்கு வந்தனர். உண்டியல் பூட்டப்பட்டது போல இருந்தது. சிவகுரு பூட்டை இழுத்தான். அது கழன்று கையோடு வந்தது. அவர்களிருவரும் உண்டியலில் இருந்த பணம் முழுவதையும் எடுத்து விட்டுப் பூட்டைப் பூட்டியது போலப் பூட்டி விட்டுச் சென்றனர். இரண்டு நாட்கள் கழிய மீண்டும் வந்து பார்த்தனர். உண்டியல் அவர்கள் பூட்டியது போலவே இருந்தது. அதனால் அன்றும் அவர்கள் திருடினர்.”

“சில நாட்கள் செல்ல உண்டியலைத் திறந்து பார்த்த போது பணம் அதனுள் இருக்கவில்லை. ஒரு மாதத்திற்கொரு தடவை தான் உண்டியல் திறப்பது வழக்கம். அப்படித்த திறக்கும் போது உண்டியலில் ஐம்பதினாயிரம் ரூபா வரை இருக்கும். அன்று கோயில் நிர்வாக சபை கூடியபோது பரணீதரனில் வெறுப்புள்ள

ஒருவன் சொன்னான் ; “பரணீதரனின் தவறால் தான் உண்டியலில் பணம் திருட்டுப் போனது. அதனால் ஐம்பதினாயிரம் ரூபாவை அவர் கட்ட வேண்டும்.”

“பரணீதரன் வசதியானவர் அல்லர். எனினும் அவனது கோரிக்கையை ஏற்று அவர் அத்தொகையைக் கட்டுவதாக ஒப்புக் கொண்டார். மறுநாள் அவரது நண்பர்கள் நால்வர் பத்தாயிரம் ரூபாப்படி கொண்டு வந்து கொடுத்தனர். அதைப் பரணீதரன் வாங்க மறுத்தார். அப்போது ஒருவர் சொன்னார்; ‘ஐயா, நண்பர்கள் ஒருவருக்கொருவர் உதவுதல் வேண்டும். ஊசி போகும் வழியே தான் நூலும் போகும். நல்லவரான நீங்கள் போகும் வழியைத் தான் நாமும் பின்பற்றுகிறோம்” என்றார். பரணீதரன் எதுவும் பேசவில்லை.” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

தன்னை மதித்துத் தமரென்று கொண்டக்கால்

என்ன படினும் அவர்செய்வ செய்வதே;

இன்னொலி வெற்ப! இடரென்னை? துன்னூசி

போம்வழி போகும் இழை

உறவுடன் பழகியவரின் துன்பத்தில் பங்குபற்றுதல் வேண்டும். ஒருவர் செல்லும் வழியில் தான் அவருடன் உறவு வைத்திருப்பவரும் செல்வர். “துன்னூசி போம் வழி போகும் இழை” என்பது பழமொழி.

“அன்பானவர்களே, சினம் கொடியது. அது உலகில் உள்ள பாவங்களை அனைத்தையும் அஞ்சாது செய்யவைக்கும். அவையில் மதிப்பின்மையைக் கொடுக்கும். வாழ்நாளில் மீள முடியாத பல துன்பங்களைக் கொடுக்கும். அதனால் சினத்தைப் பாம்பென நினைத்து ஒதுக்குதல் வேண்டும். யாரிடத்திலும் சினம் கொள்ளாது இருத்தலே இன்பமாக வாழும் வழியாகும். முகமகழ்ச்சியையும் உடல் உறுதியையும் அழிப்பது சினமாகும். அதனால் சினத்தை விட ஒருவருக்குப் பகையாய் இருப்பது வேறு எதுவும் இல்லை. ஒருவன் தன்னையும் தனது குடிப்பிறப்பையும் காத்துக் கொள்ள வேண்டுமெனக் கருதினால் அவன் எதற்கும் கோப்படாதவனாக இருத்தல் வேண்டும். கோபம் உணர்வுகளைத் தூண்டித் தீயவற்றைச் செய்விப்பதோடு அரத்தைப் போல உடலைத் தேய்த்துத் தேய்த்துப் பலவீனப்படுத்தி நோய்களுக்கு ஆட்படுத்தும் தன்மை வாய்ந்தது. அதனால் தான் பெரியவர்கள் ‘சினத்தை அடக்காதவன் சினத்தாலே அழிவான்’ என்று கூறியிருக்கிறார்கள். சினம் அவனை மட்டுமல்லாது அவனது சுற்றத்தையும் தாக்கி அழித்து விடும். அளவு கடந்த கோபத்தைக் கொண்டவர்கள் எதற்கும் உதவாதவர்கள். அதனால் அப்படியானவர்களுடன் சேர்ப்பவர்களும், சேர்ப்பவர்களின் சுற்றமும் குடியும் அழிந்து விடும். அத்துடன் அடங்காத சினம் அறிவைக் கெடுத்து விடும்.”

“பாலகுமாரனின் தங்கை கல்யாணி. ஐந்து ஆண்பிள்ளைகளுக்குப் பிறகு கல்யாணி பிறந்தமையால்

அவனைக் குடும்பத்தினர் மிகவும் செல்லமாக வளர்த்து வந்தனர். கல்யாணி இளவேந்தனைக் காதலித்தாள். இளவேந்தன் முற்கோபக்காரன். எதை யார் சொன்னாலும் கேட்கமாட்டான். ஊர்ப் பெரியவர்கள் எதையாவது சொன்னால் கூட அதற்கு முரண்பட்ட கருத்துக்களையே கூறுவான். ஊரில் உள்ள சிவன் கோயில், முன்பள்ளி, பாடசாலை, சனசமூக நிலையங்களில் நடைபெறும் கூட்டங்களில் இளவேந்தன் கலந்து கொண்டு முரண்பட்ட கருத்துக்களைக் கூறுவான். அதனால் ஊரவர்கள் அவனை வெறுத்தனர். கல்யாணி, இளவேந்தனை விரும்புகிறாள் என்பதை அறிந்த பாலகுமாரன் துடிதுடித்துப் போனான். செல்லமாக வளர்த்த தன் தங்கையின் வாழ்வு நாசமாகி விட்டதென்றே கருதினான். அவன் தன்னாலான புத்திமதிகள் பலவும் கூறிய போதும் அவற்றைக் கல்யாணி ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அவளது தந்தையான கெங்காதரனும் தன்னால் முடிந்தளவு புத்திமதிகள் கூறிப்பார்த்தார். கல்யாணி கேட்கவில்லை. ஒரே ஒரு மகளைனதால் அவளது மனம்கோணாமல் இருப்பதற்காக இளவேந்தனைக் கல்யாணிக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தார். கெங்காதரனுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் தன்னில் விருப்பமில்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட இளவேந்தன் திருமணமான பின் கெங்காதரனின் வீட்டுக்கு வரவில்லை. கல்யாணி மட்டும் வந்துசொன்னாள்; “அப்பா, நீங்கள் இங்கிருப்பதானால் தனக்கு வீடு வேண்டாம் என்கிறாள் கல்யாணி” அதைப் பாலகுமாரன் எதிர்பார்த்தான். அதனால் அவன் வாடகைக்கு ஒரு வீட்டை எடுத்துக் கொண்டு

குடும்பத்தினரையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்று விட்டான். அதன் பின் அங்கு குடியேறிய இளவேந்தன், கெங்காதரனையும் பிள்ளைகளையும் அங்கு வரக்கூடாது என்றான். அவர்கள் அதன் பின் வருவதில்லை”

“சில நாட்களின் பின் பாலகுமாரனுக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது. பாலகுமாரனுக்கு நிச்சயிக்கப்பட்ட பெண்ணின் குடும்பம் சரியில்லை என்று கூறித் திருமணத்திற்கு அவனும் கல்யாணியும் வரவில்லை. இருப்பினும் பாலகுமாரன் தனது மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு தனது தங்கையின் வீட்டிற்குச் சென்றான். இளவேந்தன் தனக்கு விருப்பமில்லாத இடத்தில் திருமணம் செய்தபடியால் தனது வீட்டிற்கு அவர்கள் வரக்கூடாது என்றும் உடனே வெளியேறும்படியும் கோபத்துடன் கத்தினான்.”

“இவற்றை நினைத்துக் கெங்காதரன் நோயாளியானார். அவருடன் பாலகுமாரன் இருப்பதால் கல்யாணியை அவன் கெங்காதரனைப் பார்க்கவில்லை. அது கெங்காதரனுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் பெரும் மனவருத்தத்தைக் கொடுத்தது. திடீரென்று கெங்காதரன் காலமானார். அவரின் மரணவீட்டிற்குப் போகக் கூடாதென்று இளவேந்தன் கல்யாணிக்குக் கட்டளையிட்டான். கல்யாணியும் ஊர்ப்பெரியவர்களும் எடுத்துச் சொல்லியும் இளவேந்தன் கேட்கவில்லை. கல்யாணி இளவேந்தனின் சொல்லைக் கேளாமல் மரணவீட்டிற்கு வந்து விட்டாள். அதன் பின்பு அவள் இளவேந்தனிடம் செல்லவில்லை. இளவேந்தனும் அவளை அழைத்துச் செல்லவில்லை. இப்படியே

பதினைந்து வருடங்கள் கழிந்த பின்பும் அவர்கள் சேரவில்லை. எனவே அன்பானவர்களே, அடங்காத சினமுள்ளவனையும் அறிவில்லாதவனையும் விலக்கி நடத்தலே நன்மை தரும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

ஆற்றாச் சினத்தன் அறிவிலன்; மற்றவனை

மாறி யொழுகல் தலையென்ப – ஏறி

வளியால் திரையுலாம் வாங்குநீர்ச் சேர்ப்!

தெளியானைத் தேறல் அரிது.

அடங்காத சினமுள்ளவருடனும் அறிவில்லாதவருடனும் நட்புக் கொள்ளக்கூடாது. மீறி நட்புக்கொண்டால் அதனால் பல தீமைகள் வந்து சேரும். “தெளியானைத் தேறல் அரிது” என்பது பழமொழி.

5

“ அன்பானவர்களே, பெருமைக்குரிய குடியில் பிறந்தவர்கள் கீழானவர்களுடன் சேர அஞ்சுவார்கள். இழி குணங்கொண்ட கீழானவர்கள் தான் கீழானவர்களைத் தமது சுற்றமாக்கிக் கொள்வர். நீரானது தான் சேரும் நிலத்தின் தன்மையை அடைந்து தனது தன்மையிலிருந்து வேறுபடும். அது போல நல்ல குடியில் பிறந்தவர்களும் கீழானவர்களுடன் சேர்ந்தால் கீழானவர்களாகி விடுவார்கள். மனதின் தூய்மையும், செயலின் தூய்மையும் அவன் சேர்ந்த இனத்தைப் பொறுத்தே அமைவதால் நல்லவர்களோடு தொடர்பு வைத்துள்ளவர்கள், அவர்களின் தொடர்பை விலக்கி விட்டு எதற்கும் உதவாத கீழ் மக்களின் தொடர்பைப் பெருக்கினால் அது அவர்களுக்குத் தீமையாக முடியும். இச்செயலானது நல்ல

சுவையுடைய பலாப்பழத்தை ஒதுக்கி விட்டு நச்சுப் பழமான எட்டி கனியைத் தின்பதைப் போன்றதாகும்’

“நாகமணி நல்ல குடியில் பிறந்தவர். அறம் உணர்ந்தவர். பெரியவர்களின் நட்பை விரும்பி அவர்களை மதித்து நடப்பவர். பெரியவர்கள் நாகமணியின் ஒழுக்கத்தைக் கண்டு அவரைத் தமது சுற்றமாக்கிக் கொண்டனர். அவரது மகன் சுதாகரன், பாடசாலையில் கற்கும் போது தீய செயல்களைச் செய்யும் கதிரேசுவினது மகன் செல்வராசனுடன் நட்பானான். செல்வராசன் தகப்பனைப் போல அஞ்சாது தீய செயல்களைச் செய்வான். நட்புக் காரணமாகச் சுதாகரன் செல்வராசனுடன் கதிரேசுவினது வீட்டுக்குச் செல்வான். அப்படிச் சென்று வரும் போது செல்வராசன் செய்யும் தீயசெயல்களைத் தானும் செய்யக் கற்றுக் கொண்டான். சுதாகரனின் தாயாரின் சகோதரன் காங்கேயன். பெரும் தனவந்தன். அவருக்கு ஒரே ஒரு மகள் இருந்தாள். காங்கேயன் தனது மகள் கயல்விழியைச் சுதாகரனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்க விரும்பினார். சுதாகரன் வேலையில்லாவிட்டாலும் தனது தொழிலைக் கவனிக்கட்டும் என்று எண்ணினார்.”

“சுதாகரன் செல்வராசனுடன் வீட்டுக்குச் செல்லும் போது செல்வராசனின் சகோதரி அமுதா சுதாகரனுடன் நெருங்கிப் பழகி வந்தாள். அப்பழக்கம் காதலாக மலர்ந்தது. செல்வராசனும் கதிரேசுவும் மனைவியும் சுதாகரன் வீட்டுக்கு வரும்வேளைகளில் அமுதாவை தனிமையில் விட்டு விட்டுச் சென்றனர். அதனால் இருவரும் மிகவும் நெருங்கிப் பழகினர். அமுதா ஏற்கனவே

ஒருவனைக் காதலித்து ஒரு குழந்தையைப் பெற்றவள். அக்குழந்தை பிறந்தவுடன் இறந்து விட்டது. அதனால் அமுதாவுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்க முடியாதென்று நினைத்திருந்த வேளையில் தான் சுதாகரன் வந்து சேர்ந்தான்”.

“சுதாகரன் அமுதாவைத் தனது வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தான். நாகமணி அதிர்ந்து போனார். காங்கேயனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விடும் போல இருந்தது. எனினும் அவரால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. நாகமணி புலால் உண்ணாதவர். கதிரேசு புலால் உண்பவன். அத்துடன் பெருங்குடிகாரன். அமுதா நாகமணியின் வீட்டுக்கு வந்தன்றே கதிரேசுவும் அவனது மனைவியும் செல்வராசனும் வந்தனர். கதிரேசுவும் செல்வராசனும் நன்றாகக் குடித்தனர். வீட்டுத் தலைவாசலில் அவர்கள் இருந்து மது அருந்தினர். நாகமணியால் அதைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. அவர் தனது மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு வீட்டை விட்டுச் சென்றார். அதன் பின் அவர் வீட்டுக்கு வரவில்லை.”

“ஒரு வருடம் கழிவதற்கு முன் சுதாகரன் வீட்டில் இருந்த பொருட்களை ஒவ்வொன்றாக விற்றுச் செலவு செய்தான். பொருள் முடிவடைந்ததும் அமுதா அவனுடன் சண்டை பிடித்துக் கொண்டு கதிரேசனின் வீட்டுக்குச் சென்று விட்டாள். சுதாகரன் பிச்சைக்காரனைப் போல வீதிகளில் அலைந்து திரிகிறான். நாகமணியும் மனைவியும் எங்கு சென்றார்கள் என்று அறியாது

காங்கேயன் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார். ஆகையால் அன்பானவர்களே, தமக்கு உறவாக அமைந்தவர்களைக் கைவிட்டு விட்டு உதவாத கீழ் மக்களின் தொடர்பைப் பெருக்கினால் அது பெருந் துன்பங்களையே தரும். அச் செயலானது நல்ல இனிமையான பலா மரத்தினை வெட்டி வீசிவிட்டு அந்த இடத்தில் எட்டி மரத்தை வைத்து நீருற்றி வளர்ப்பதைப் போன்றதாகும்.” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

ஊழா யினாரைக் களைந்திட்டு உதவாத

கீழாயி னாரைப் பெருக்குதல் - யாழ்போலும்

தீஞ்சொல் மழலையாய்! தேனார் பலாக்குறைத்துக்

காஞ்சிரை நட்டு விடல்

உறவினர்களை விட்டு விட்டுக் கீழ் மக்களுடன் சேர்ந்தால் எப்பொழுதும் தீமையே உண்டாகும். “**தேனார் பலாக்குறைத்துக் காஞ்சிரை நட்டுவிடல்**” என்பது பழமொழி.

6

“அன்பானவர்களே, ஒருவர் தாம் மேற்கொண்ட செயலில் வெற்றியடைய முயலவேண்டுமே தவிர தான் மேற்கொண்டுள்ள செயலைச் செய்பவர்களின் குற்றங் குறைகளைப் பற்றி ஆராயக் கூடாது. அவரிடமுள்ள திறமையை நன்கு பயன்படுத்த வேண்டுமே தவிர அவரது குணவியல்புகளில் உள்ள குறைகளை எடுத்துச் சொல்லக் கூடாது. உலகில் வாழ்கின்ற எல்லோரும் ஏதோ ஒரு விடயத்தில் குறையுள்ளவர்கள் தான். அக்குறைகளில் உள்ள குற்றங்களை ஆராய்ந்தால் எந்த ஒரு செயலையும் செய்து முடிக்க முடியாது. நல்ல சுவையான அப்பத்தில் தொளைகள் பல

விழுந்திருக்கும். நாம் அப்பம் தின்ன விரும்பினால் அப்பத்தில் உள்ள தொளைகளை எண்ணிக் கொண்டிராது அப்பத்தைத் தின்னல் வேண்டும். உறுதியான மனம் இல்லாதவர்கள் பண்பிற் சிறந்தவராக இருக்க முடியாது. எனவே அவர்களின் குணவியல்புகளை நேரடியாகக் கண்டிக்கக் கூடாது. அவரிடமிருந்து பெறக்கூடிய உச்சப் பயனை மட்டுமே பெற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும்”

“சிவசுந்தர மூர்த்தி பெரும் நாதஸ்வர வித்துவான். அவன் குழல் எடுத்து ஊதினால் கண்ணனின் புல்லாங்குழல் ஓசை போல மிகவும் இனிமையாக இருக்கும். அவ் இசையைக் கேட்டு மகுடிக்கு ஆடாத நாகம் கூட ஆடும். அவ்வளவு இனிமையாக நாதஸ்வரம் வாசிக்கும் சிவசுந்தரமூர்த்தி சரியான குடிகாரன். கச்சேரி இல்லாத சமயங்களில் நன்றாகக் குடித்து விட்டுத் தெருவில் ஆடையில்லாமல் கூட உருண்டு பிரழுவான். அதனால் அவ்வூரவர்கள் அவனை வெறுத்தனர். ஊர்க்கோயில்களில் அவன் நாதஸ்வரம் வாசிக்கக் கூடாது என்று கட்டளையிட்டனர். சிவநேசன் அந்த ஊரில் வாழும் ஒரு பெரியவர். மற்றவர்கள் சிவசுந்தர மூர்த்தியைக் கண்டபடி ஏசுவார்கள். ஆனால் சிவநேசன் அவனை ஏசமாட்டார். அவனுடன் அன்பாகக் கதைப்பார். அவனின் இசைத்திறமையைப் புகழ்வார். அதனால் சிவசுந்தர மூர்த்தி மதுவருந்திய நேராங்களில் ஊர்ப்பிரமுகர்களைக் கண்டபடி ஏசுவான். ஆனால் சிவநேசனுக்குப் பெரும் மதிப்புக் கொடுப்பான்”

“அந்த ஊரவர் ஐந்து தினங்கள் முத்தமிழ் விழாவைப் பிரமாண்டமாகச் செய்வது என்று தீர்மானித்தனர். அயல் ஊரவர்களுக்கெல்லாம் அறிவித்து அவ்வூர்க்கலைஞர்களை எல்லாம் அழைப்பது என்று தீர்மானித்தனர். ஆனால் சிவசுந்தரமூர்த்தியை அழைப்பதில்லையென்று தீர்மானித்தனர். அதைச் சிவநேசன் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. நாதத்திற்கு அரசனான சிவசுந்தரமூர்த்தியை அழைக்காவிட்டால் முத்தமிழ் விழா சிறப்படையாது என்று கூறினார். பலரின் எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் சிவசுந்தர மூர்த்தியை அழைப்பதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது”.

“சிவநேசன், சிவசுந்தரமூர்த்தியின் வீட்டுக்குச் சென்றார். சிவசுந்தரமூர்த்தி நன்றாகக் குடித்து விட்டுப் படுத்திருந்தான். சிவநேசனைக் கண்டதும் பரபரப்புடன் எழுந்து வந்தான்; “ சிவா, உன்னை முத்தமிழ் விழாவில் நாதஸ்வரம் வாசிக்க நான் அழைக்கிறேன். அன்று நீ இசையால் எல்லோரையும் கவர வேண்டும். பல ஆயிரம் மக்கள் உனது இசையைக் கேட்க ஆவலாக இருக்கிறார்கள். எனக்கும் பெரும் ஆசை. தயவு செய்து எனது மானத்தைக் காப்பாற்று” என்று அவனது கையைப் பிடித்தார்.” “நான் உங்களுக்காக ஒழுங்காக வாசிப்பேன்” என்றான் சிவசுந்தரமூர்த்தி”.

“முத்தமிழ் விழா ஆரம்பமானது. உள்ளூரில் இருந்தும் வெளியூர்களில் இருந்தும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள்

வந்திருந்தனர். பிரமுகர்களும் வந்திருந்தனர். சிவசுந்தரமூர்த்தி பட்டு வேட்டி உடுத்தி, கழுத்தில் தங்கச்சங்கிலி அணிந்து நெற்றியில் திருநீறு பூசி, சந்தனத்தாலும் குங்குமத்தாலும் பொட்டு வைத்து மேடையில் வந்தமர்ந்து நாதஸ்வரம் வாசிக்கத் தொடங்கினான். அந்த இனிமையான இசை காற்றில் கலந்து அனைவரையும் மெய்மறக்கச் செய்தது. யாரும் அறியாது மேடைக்கு வந்த ஒரு நாக பாம்பு சிவசுந்தரமூர்த்தியின் குழலுக்கு முன்னால் படமெடுத்து ஆடியது. அதைக் கண்ட மக்கள் மெய்மறந்தனர். வெளியூர்ப்பிரமுகர்கள் கலைவிழாவில் தினமும் அவனை வாசிக்கச் சொன்னனர். அத்துடன்மது ஊர்திருவிழாக்களுக்கும் அவனை அழைத்தனர். மறு நாள் மீண்டும் சிவநேசன் சிவசுந்தரமூர்த்தியின் வீட்டுக்குப் போனார். அவனின் உடலில் சந்தனம் கமகமத்தது. அவன் அன்று குடிக்கவில்லை. சிவநேசன் சொன்னார் ; “சிவா, உன்னை வெல்ல யாரும் இல்லை. நீ ஒரு இசை மேதை. ஆகையால் இன்று போல என்றும் இருந்தால் உனக்கும் நல்லது. எமக்கும் நல்லது” என்றார்”.

“சிவசுந்தரமூர்த்தி மகிழ்ச்சியுடன் சிரித்தபடி சொன்னான்; “ஐயா, என்னை ஊரில் யாரும் மதிப்பதில்லை. நீங்கள் தான் மதித்து என்னை இவ்வளவு தூரம் உயர்த்தினீர்கள். அதனால் இனிமேல் உங்களின் மனம் புண்படும்படியாக நடக்க மாட்டேன்” என்று அமுதான்”.

“நல்லது அப்படியே செய்” என்று கூறிவிட்டச் சென்றார். சிவநேசன். அதனால் அன்பானவர்களே, ஒருவனின் குறைகளைப் பாராது அவனின் திறமையைப் பாருங்கள். அத்துடன் அவனது குறை குற்றங்களை நேரடியாகச் சொல்லாது சிவநேசனைப் போல அவனதுமனம் நோகாமல் சொல்லுங்கள். அதனால் அவனது மனம் மகிழும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**நிலைஇய பண்பிலார் நேரல்லர் என்றொன்று
உளைய உரையார் உறுதியே கொள்க;
வளையொலி ஐம்பாலாய்! வாங்கி இருந்து
தொளையெண்ணார் அப்பந்தின் பார்.**

அப்பம் தின்ன விரும்பினால் அதில் உள்ள தொளைகளை எண்ணிக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. அது போல ஒருவனில் உள்ள குறைகளைப் பாராது அவனது திறமையைப் பயன்படுத்தல் வேண்டும். அத்துடன் குறைகளை நேரில் மனம் நோகும்படி சொல்லக்கூடாது. “தொளையெண்ணார் அப்பம் தின்பார்” என்பது பழமொழி.

7 “அன்பானவர்களே, நீங்கள் செய்த ஓர் அரிய காரியத்தைப் பற்றியென்றாலும் அதைக் கேட்கும் தகுதியுடையவர்களை ஆராய்ந்து, நீங்கள் சொல்லப்போகும் பொருளிடத்தே அவர்களுக்குள்ள விருப்பத்தைத் தெரிந்து கொண்ட பின்பே சொல்லுங்கள். அவர்கள் கேட்காதவிடத்து அதைச் சொன்னால் சொல்பவர்களுக்கு அவமானமும்

மனவேதனையும் உண்டாகும். அது போல அறிஞர்கள் உள்ள சபையில் பேசும் போது சபையில் உள்ளோர் விரும்பாததைப் பேசாதீர்கள். அறிஞர்கள், பெரியவர்கள் என்று மக்கள் கருதுவோரில் பலர் அறிவுடையவர்கள் அல்ல. அறிவுடையவன் என்பவன் பிறர் சொல்வதை விருப்பமில்லா விட்டாலும் அதைக் கேட்டு உண்மையான விமர்சனத்தைச் சொல்ல வேண்டும். குற்றம் குறைகளை மனம் நோகாமல் சொல்ல வேண்டும். பல பெரியவர்கள் தாம் சொல்பவை தான் சரியென்று நினைப்பவர்கள். பணம், பதவி, செல்வாக்குக் காரணமாகப் பலர் மதிக்கப்படுகின்றனர். இத்தகையவர்கள் பெரிதாக எதையும் அறிந்து கொள்வதில் நாட்டம் காட்டுவதில்லை. தனக்கிருக்கும் சமூக மதிப்பைப் பயன்படுத்தி மேடைகளில் உழறுவார்கள். அதைக் கேட்கவும் பலர் காத்திருப்பார்கள். இவ்வாறானவர்களுக்கு அரிய விஷயங்களைச் சொல்லாதீர்கள்”

“நாவலடியில் குணசீலன் என்றொரு அறிஞர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் தமிழ், சமஸ்கிருதம் போன்ற மொழிகளைக் கற்றவர். வேதங்கள், உபநிடதங்கள், புராண இதிகாசங்களைக் கற்றுச் சிறுவர்கள் விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் நூல்களை எழுதுபவர். அவர் பகவத்கீதை என்னும் அரிய நூலுக்கு உரையும் விளக்கமும் கதைகளையும் எழுதி விட்டுப் பட்டணத்தில் வாழ்ந்த பெரும் அறிஞர் என்று மக்களால் போற்றப்படும் சரவணபவன் என்ற அறிஞரிடம் அந்நூலைக் கொண்டு சென்று அணிந்துரை கேட்டார். சரவணபவன் அவர் கொடுத்த நூலை வாங்கக்

கூடவில்லை. அருகில் இருந்த முக்காலி ஒன்றில் வைக்கச் சொன்னார். பின் எனக்குப் பல வேலைகள் இருக்கின்றன. வேறு யாரிடமாவது கேட்டுப் பாருங்கள். நான் அணிந்துரை தருவதானால் ஆறுமாதங்களாவது செல்லும்” என்றார்”

“குணசீலன் அதற்குச் சம்மதித்து விட்டு ஆறுமாதங்கள் கழித்துச் சென்றார். அவரைக் கண்ட சரவணபவன் சொன்னார்; “குணம், நான் தீர மறந்து விட்டேன். எனக்குக் கொழும்பில் ஒரு கருத்தரங்கு உள்ளது. அது முடிய எழுதித் தருகிறேன்” என்றார்.”

“குணசீலன் அதன் பின் மூன்று முறை சென்றார். நான்காவது முறை சரவணபவன் எழுத்திக் கொடுத்தார். அதைப் பிரித்துப் பார்த்த குணசீலன் திகைத்துப் போனார். பகவத்கீதை உபதேசிக்கப்பட்ட இடத்தைப் பற்றியும், அது உபதேசிக்கப்பட்ட நோக்கம் பற்றியும், அதை இந்திய மக்கள் தம் உயிராகப் போற்றுவது பற்றியும் எழுதப்பட்டிருந்தது. எழுதியவரைப் பற்றியோ எழுத்தில் உள்ள கருத்துக்கள் பற்றியோ எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. அதனால் மனவருத்தமடைந்த குணசீலன் தன்னைக் கற்பித்த ஆசிரியருக்கு அதைச் சொன்னார். அதற்கு ஆசிரியர் சொன்னார்; “குணம், பலருக்கு எழுதுவது புரிவதில்லை. அது விளங்குவதும் இல்லை. அதை விட வாசிக்கும் பழக்கமும் இல்லை. பொதுவாக நூல்களைப் பற்றிய கேள்விஞானம் மட்டுமே உண்டு. பகவத்கீதையைப் பல முறை படித்தாலும் அதைப் புரிந்து கொள்ள இயலாது. அறிஞர் என்று சொல்பவர்கள் முதலில் தாம்

அணிந்துரை கொடுக்கப் போகும் நூலை முழுமையாகக் கற்றல் வேண்டும். அதைப் புரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். அதன் பின்பே அணிந்துரை கொடுக்க வேண்டும். நூல்களை எழுதுவோர் தகுதியையும், பதவியையும், அந்தஸ்தையும் பாராது, அவரது அறிவுடமையைப் பார்த்தல் வேண்டும். அறிவுள்ளவர்கள் அப்பம் தின்பவன் அதிலுள்ளதொளைகளை எண்ணாமல் அப்பத்தை ருசித்து உண்பது போல, நூலில் உள்ள நல்ல விடயங்களைப் பார்ப்பர். நீ அறிவில்லாதவனிடத்தில் அணிந்துரை கேட்டது பிழை” என்றார்”.

“ஊரில் உள்ளவர்கள் அவரைப் பேரறிஞன் என்று சொல்வதால் தான் கேட்டேன்” என்றார் குணசீலன்”

“இப்பொழுது இங்கு வாழ்வோர் தமக்குத் தாமே பட்டம் கொடுக்கிறார்கள். அதைவிடச் சிலர் சேர்ந்து ஒரு மன்றம் அமைத்து மாறி மாறிப் பட்டங்கள் கொடுக்கிறார்கள். இவையெல்லாம் சாதாரண காற்றில் ஏற்றும் பட்டங்கள். பலத்த காற்றுள்ள போது வானில் ஏறி நின்று நிலை தடுமாறாது பறக்கும் பட்டம் தான் நீண்ட காலம் வாழும். மற்றவை மரம் வளர வளர உதிரும் இலைகளைப் போல உதிர்ந்து விடும். நீ கவலைப்படாதே. உனது நூல்கள் நல்ல கருத்துக்களைக் கூறுவனவென்று பெரியவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டால், அது நீண்ட ஆயுளைப் பெறும். திருக்குறள் இயற்றப்பட்ட போது அது ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. அப்போது வாழ்ந்த பெரும் புலவர்கள்

திருக்குறளைக் கண்டித்தனர். ஆனால் அன்று கண்டிக்கப்பட்ட திருக்குறள் இன்றும் மொழி இனம் கடந்து போற்றப்படுகிறது. அன்று கண்டித்த பெரும் புலவர்களின் நூல்கள் எவையும் இப்போது வழக்கில் இல்லை. அதை எழுத்தாளனான நீ உணர்ந்து கொள்ளாததையிட்டு நான் மனம் வருந்துகிறேன்” என்றார். அதனால் அன்பானவர்களே, சபை ஏற்றுக் கொள்ளாத விடயங்களைப் பற்றிப்பேசாதீர்கள். தகுதியற்றவரிடம் உங்கள் செயலைப் பற்றிக் கூறி அபிப்பிராயம் கேட்காதீர்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**கேட்பாரை நாடிக் கிளக்கப் படும்பொருட்கண்
வேட்கை அறிந்துரைப்பார் வித்தகர் - வேட்கையால்
வண்டு வழிபடரும் வாட்கண்ணாய்! தோற்பன
கொண்டு புகா அர் அவை.**

அவையில் உள்ளவர்களைக் கவரும்படி பேசுவதே சொல்லாற்றலாகும். அவையோருக்குப் புரியாதவற்றைப் பேசக்கூடாது. “தோற்பன கொண்டு புகாஅர் அவை” என்பது பழமொழி.

8

“ அன்பானவர்களே, அறிவில்லாத கீழ் மக்கள் அறிஞர் சபையிலே சென்றமர்ந்து, நுட்பமான விஷயங்களைச் சாதாரணமாகப் பேசுவது கேலிக்கிடமானதாகும். இச்செயல் யானையின் தந்தத்தைப் பகல் நேரத்தில் பிடித்துப் பார்ப்பது போன்றதாகும். யானையின் தந்தம் பகல்வேளையில் மிகவும்

தெளிவாகத் தெரியும். அதைப் பிடித்துப் பார்பதோ அல்லது பிடுங்கிப் பார்ப்பதோ வேடிக்கையானது. மனதை அது போன போக்கில் விடாது நல்லவற்றை உணர்த்தித் தீமையிலிருந்து காப்பது தான் அறிவு. தான் பிறருக்கு ஒரு விடயத்தைச் சொல்லு முன் அவ்விடயம் பற்றித் தான் தெளிவாக அறிந்திருத்தல் வேண்டும். அத்துடன் அவர்களுக்குப் புரியும்படியும், மனதில் பதியும் படியும் சொல்லக் கற்றல் வேண்டும். பிறரிடம் நுட்பமான விஷயங்களைக் கேட்கும் போது மிகவும் அவதானமாக இருந்து கேட்க வேண்டும். கேட்ட பின்பு அதைப் பற்றி ஆராய்ந்து அறிதல் வேண்டும். சொல்ல நினைத்ததைத் துணிந்து சொல்ல வேண்டும். சொல்ல வேண்டியவற்றைச் சொல்லக் கூடியவருக்கு மட்டுமே சொல்ல வேண்டும்”.

“மதிப்பென்பது அறிவால் மட்டும் வருவதல்ல. பதவி, அந்தஸ்து, பொருளாதாரம், விதிவசம் என்பவற்றாலும் வரும். பதவியில் உள்ளவர் திறமை இல்லாதவராக இருக்கலாம். அவர் உயர்ந்தவர்களின் சிபார்சினாலும் வரலாம். பொருளாதார மிகுதியாலும் வரலாம். விதியின் காரணத்தினாலும் வரலாம். ஓர் அறிவிற் சிறந்தவரிடம் பணமில்லாவிட்டால் அவரது பெறுமதியை மற்றவர்கள் மதிக்காமலும் விடலாம். எனவே அறிஞர்கள் என்று போற்றப்படுவர்கள் உண்மையில் அறிவுள்ளவர்கள் என்று தெரிந்த பின்பே நுட்பமான விஷயங்களைக் கூறுதல் வேண்டும்”

“பொன்னம்பலம் என்பவர் தனக்கு ‘வரகவி’ என நாமமிட்டு வரகவி பொன்னம்பலம் என்று கவிதைகள் எழுதிச் சபையில் பாடுவார். அவரது கவிதைகளில் எதுகை, மோனை கூடச் சரியாக இராது. சரவணபவன் என்ற அறிஞர் சொல்வார்; “வரகவி பொன்னம்பலத்தின் கழுதையைப் பார்த்தேன். கண் காது கால் வாயெல்லாம் அரைகுறையாக இருந்தது. வெள்ளெருவைப் பிள்ளையார் கோயிலின் தேர் முட்டிக்குப் பின்னால் ஒரு தண்ணீர்ப் பந்தல் மடம் உண்டு. அருகில் பெரியதொரு அரசமரம் வானளவு வளர்ந்து படர்ந்திருந்தது. அதன் நிழலில் வெள்ளிக் கிழமைகளில் மாலை நேரம் பூசை முடிவடைந்த பின் அறிஞர்கள் கூடியிருந்து கதைப்பார்கள். அவ்விடத்திற்குப் பொன்னம்பலம் வந்தால் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு சாட்டைச் சொல்லி விட்டு எழுந்து சென்று விடுவார்கள். இப்படி எல்லோரும் செல்வதிலும் பார்க்க வரகவியைச் செல்லப் பண்ணினால் நல்லதென்று சரவணபவன் நினைத்தார்”.

“அன்று வரகவி வந்ததும் சொன்னார்; “நாமெல்லாம் வணங்கும் தெய்வங்களைக் காளமேகப் புலவர் மிகவும் இழிவாகப் பாடியுள்ளார். பிள்ளையாரைக் குதிரைக்காரனின் மகனென்றும், கண்ணனை இடைச்சி வெண்ணெய் திருடும் போது மத்தால் அடித்த காயத்தில் ஈமொய்கின்றன என்றும், சிவன் சிதம்பரத்தில் இடப வாகனத்தில் பவனி வருவதை ஆட்டினை எடுத்தவனை மாடு எடுத்துப் போவதேன்” என்றும் பாடியுள்ளார். இப்படிப் பாடியவர்

கவிஞரா..? அவரை எல்லோரும் பெருங்கவிஞர் என்று சொல்வது பொருத்தமானதா?" என்று கேட்டுவிட்டுப் பெரியதாகச் சிரித்தார்."

“சரவணபவனுக்குக் கோபம் வந்தது. அத்துடன் பொன்னம்பலத்திற்குச் சூடாகப் புதில் சொல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணமும் வந்தது; “பொன்னம்பலமே, காளமேகம் இறைவனை இகழ்வது போலப் புகழ்ந்து தான் பாடியுள்ளார். ஆனால் இலக்கண மறியாதவர்களெல்லாம் புனைபெயர்களை வைத்துக் கொண்டு தாம் பெரிய கவிஞர் என்றும் நினைத்துக் கொண்டு உழறுவதைக் கேலி செய்தும் பாடியுள்ளார். அப்பாடலைச் சொல்கிறேன் கேளும்;

**“வாலெங்கே நீண்ட வயிறெங்கே முன்னிரண்டு
காலெங்கே உட்குழிந்த கண்ணெங்கே சாலப்
புவிராயர் போற்றும் புலவீர கா ணீவீர்
கவிராயர் என்றிருந்தக் கால்”**

“அப்ப என்னைக் குரங்கு என்கிறீர்கள்” என்று தொடங்கிப் பலவாறு ஏசிவிட்டுச் சென்றார் பொன்னம்பலம். அதன் பின் எல்லோரும் அவரை ‘கவிராயர்’ என்று கேலியாக அழைத்தனர்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**மானமும் நாணனும் அறியார் மதிமயங்கி
ஞானம் அறிவார் அடைப்புக்குத் தாமிருந்து
ஞானம் வினா அய் உரைத்தல், நகையாகும்
யானைப்பல் காண்பான் பகல்**

நன்று கற்றுணர்ந்தவனே நுட்பமான பொருளை ஆராய்ந்து கருத்துச் சொல்லலாம். அறிவில்லாதவர்கள் அதற்குப் பொருள் சொன்னால் அவமானப்படுவர். “நகையாகும் யானைப் பல் காண்பான் பகல்” என்பது பழமொழி.

9 “அன்பானவர்களே, கொடை என்றவுடன் பொருட்களைக் கொடுத்தல் என்று நினைக்காதீர்கள். தானம் செய்ய விரும்பியவர்கள் பொருளாகப் பணமாகக் கொடுக்க முடியாவிட்டால் உதவிகள் செய்யலாம். ஒரு விவசாயி நோயுற்ற போது அவனது வயலுக்கு நீர் பாய்ச்சி விடலாம். ஒருவர் நோயுற்றால் அவரைப் பராபரிக்கலாம். அதை விட ஆலோசனை வழங்கலாம். புத்தி மதி கூறலாம். கொடுக்கக் கூடியதைக் கொடுக்கலாம். கொடுக்க முடியாதவர்கள், உதவி செய்ய முடியாதவர்கள் கொடுக்காமல், உதவி செய்யாமல் விடலாம். அதனால் பழி ஏற்படமாட்டாது. ஆனால் தன்னைக் கொல்ல வந்த எதிரியானாலும், இவன் எனக்கு உணவு தருவான் என நம்பி வந்தவன், பசியோடு நின்றால் வீட்டுக்காரன் வீட்டில் இருக்கும் உணவில் சிறிதளவாவது கொடுத்துத் தானும் உண்ணல் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அது நீங்காத பழியைத் தரும்”

“மாதவன் சரியான குடிகாரன். குடித்து விட்டு ஊரவரைக் கண்டபடி ஏசுவான். அதனால் ஊரவர்கள் அவனை மதிப்பதில்லை. அத்துடன் வீடுகளிலும் அண்டுவதில்லை. மயில்வாகனம் மிகவும் வறியவன். அவனுக்கு மூன்று

பிள்ளைகள். அன்றன்று உழைத்து அரைவயிறு கூட நிரம்பாது உண்டு வழ்பவன். ஒரு நாள் மாதவன் நன்றாகக் குடித்து விட்டு வீதியில் போதை மிகுதியால் விழுந்து கிடந்தான். வீதியால் சென்ற எவரும் அவனைக் கவனிக்கவில்லை; “இவன் இப்படியே இறந்து விட்டால் உனருக்குள்ப் பிரச்சினைகள் வராது” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவனைக் கடந்து சென்றனர். மாதவன் இரவு எட்டு மணிக்கு எழுந்து வீட்டுக்குச் சென்றான். வீடு பூட்டியிருந்தது.

“அவன் அடுத்த வீட்டுக்காரரைக் கேட்டான். “காலையில் பெட்டியுடன் மனைவியும் பிள்ளைகளும் சென்றதாக அவர் கூறினார். அடிக்கடி மாதவனுக்கும் மனைவிக்கும் பிரச்சினை வரும். அவள் தனது பிள்ளைகளை அழைத்துக் கொண்டு தனது தாயின் வீட்டுக்குச் சென்று விடுவாள். பின் மாதவன் அங்கு சென்று ஆயிரம் சத்தியங்கள் செய்து அவளையும் பிள்ளைகளையும் அழைத்து வருவான். முதல் நாள் இரவு குடித்து விட்டு வந்து அடித்தால் தான் அவள் தாய் வீடு சென்று விட்டாள் என்று மாதவன் நினைத்தான் . அவளது தாய் வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டுமானால் ஐந்து மைல்கள் செல்ல வேண்டும். அவனுக்குப் பசித்தது. காலையில் சாப்பிடவில்லை. மத்தியானம் கள்ளுக்குடித்ததால் சாப்பிடவில்லை. அதனால் பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது”.

“ஊரில் யாரும் அவனுக்கு உதவி செய்ய மாட்டார்கள். கண்டாலே ஏசித்துரத்துவார்கள். மயில்வாகனம் ஒருவன் தான்

ஏதாவது கொடுப்பான். ஆனால் அவன் வறியவன். உணவு இருக்குமோ தெரியவில்லை” என்று எண்ணியவாறு மயில் வாகனத்தின் வீட்டுக்குச் சென்றான் மாதவன். மயில்வாகனம் அவனைக் கண்டு விட்டுச் சொன்னார்; “என்னிடம் பணம் இல்லை”

“நான் பணத்திற்கு வரவில்லை. பசிக்குது அது தான் வந்தேன். எனக்குப் பசித்தாலும் ஊரவர் எவரும் உணவு தரமாட்டார்கள். உங்களைத்தான் நம்பி வந்தேன்” என்றான்.

“மயில்வாகனம் உள்ளே சென்றார். அவரது மனைவி சொன்னாள்; “உங்களுக்கும் எனக்கும் தான் உணவு உள்ளது. அவன் குடிகாரன் கலைத்து விடுங்கள்” என்றாள்.”

“உணவு கேட்டு வருபவர்களுக்கு இல்லை என்று சொல்லக் கூடாது. அதுவும் என்னை நம்பி வந்திருப்பதாகச் சொல்கிறான். இருப்பதில் கொஞ்சத்தைக் கொண்டு வா” என்றார் மயில்வாகனம்.”

“மனைவி கொடுத்த உணவை வாங்கிக் கொண்டு வந்து மாதவனுக்குக் கொடுத்து விட்டு மயில்வாகனம் சொன்னார்; “என்றைநிலை உனக்குத் தெரியும். இவ்வளவு தான் உள்ளது”

“இதுபோதுமண்ணை, உணவு இல்லாவிட்டாலும் சமைத்துத் தருவீர்கள் என்ற நம்பிக்கையில் தான் வந்தேன்”

என்றான் மாதவன். அதனால் அன்பானவர்களே, உணவு கேட்பவனுக்கு இல்லையென்று கூறாதீர்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**இசைவ கொடுப்பதூஉம் இல்லென் பதூஉம்
வசையன்று வையத்து இயற்கை; - அஃதன்றிப்
பசைகொண் டவனினற்கப் பாத்துண்ணா னாயின்
நசைகொன்றான் செல்லுலகம் இல்**

பொருள் கேட்பவனுக்குக் கொடுக்காவிட்டால் பழியில்லை. பசியென்று வந்தவனுக்கு உணவு கொடுக்க வேண்டும். **“நசை கொன்றான் செல்லுலகம் இல்”** என்பது பழமொழி.

10

“அன்பானவர்களே, பழிபாவங்களுக்கு அஞ்சாதவராகவும், எத்தகைய தீயசெயல்களையும் துணிவுடன் செய்பவராகவும், தன்னைச் சேர்ந்தவர்களையெல்லாம் மதிப்பில்லாமல் இழிவாகப் பேசுபவராகவும், தமது குடும்பத்தினரை ஓயாது துன்பறுத்து - பவராகவும் வாழ்கின்றவர்கள் இருப்பதை விட இறப்பதே மேலானது. இப்படியானவர்களைப் பெற்ற தாய் கூட வெறுப்பாள். தினமும் குடித்து விட்டுக்கூடும்பத்தினரைக் கொடுமைப்படுத்தினால் குடும்பத்தவர்கள் எப்போது அவன் இறப்பான் என்று காத்திருப்பார்கள். அவனைத் தண்டிக்கும் படி இறைவனை மன்றாடுவார்கள். இது உலக இயற்கை.”

“மாதவன் பெருங்குடிகாரன். தனது உழைப்பு முழுவதையும் குடித்து முடித்து விடுவான். அதனால் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற அவனது மனைவியான நிர்மலா வீடுகளில் சென்று கூலிவேலை செய்வாள். அவள் உழைக்கும் பணத்தையும் மாதவன் பலாத்காரமாகப் பறித்துச் சென்று குடித்து விடுவான். பிள்ளைகளை அவன் பாடசாலைக்குச் செல்ல விட மாட்டான். அவர்களையும் வீடுகளில் வேலை செய்ய அனுப்பி விடுவான். மாலை நேரங்களில் அவர்கள் வேலை செய்யும் வீடுகளுக்குச் சென்று அவர்களது சம்பளத்தைப் பெற்றுச் சென்று குடித்து விடுவான்.”

“தினமும் இரவில் பெரும் சண்டை நடைபெறும். அப்போது வீட்டில் உள்ள பாத்திரங்களையெல்லாம் அடித்து நொருக்கி விடுவான். அதனால் நிர்மலா அடிக்கடி புதுப் பாத்திரங்களை வாங்க வேண்டிய நிலை உருவாகும். அவன் சண்டை பிடிக்கும் போது அவனது தந்தையார் ஏதாவது சொன்னால் அவரையும் தாக்குவான். அயலவர்கள் வந்து ஏதாவது சொன்னால் அவர்களை அடிக்கப் போவான். கெட்ட வார்த்தைகளால் திட்டிடுவான். அவனது மகன் வேலை செய்த வீட்டுக்காரன் அவனிடம் மகனது சம்பளத்தைக் கொடுக்க மறுத்துப் புத்திமதி சொன்னதற்காக அவரைத் தாக்கினான். பக்கத்து வீட்டுக்காரனொருவன் அவன் தனது மனைவியைத் தாக்கும் போது ஏசினான். உடனே அவன் தனது மனைவிக்கும் அவனுக்கும் தொடர்புண்டு என்று சந்தியில் நின்று ஏசினான்.

அதனால் யாரும் அவனை மதிப்பதில்லை. அவனைக் கண்டதும் தூர விலகி விடுவார்கள். அதனால் அவனுக்கு உற்சாகம் பிறக்கும். அதன் பின் அதிகமாக தீய செயல்களைச் செய்வான்.”

“ஒரு நாள் இரவு குடித்து விட்டு அவன் தள்ளாடியபடி வந்து கொண்டிருக்கும் போது பாதை மாறிச் சென்று விட்டான். அப்பாதை புதர் நிறைந்தது. அவனால் நடக்க முடியவில்லை. மயங்கி விழுந்து போனான். நாலையந்த நாட்களாக மாதவன் வீட்டுக்கு வரவில்லை. வீட்டாரும் அவனைத் தேடிவரவில்லை. அவன் வராமையால் அவனது மனைவியும் பிள்ளைகளும் மகிழ்ந்தனர். அயலவர்களும் ஊரவர்களும் நிம்மமதிப் பெருமூச்சு விட்டனர்.

“காட்டுக்கு விறகு வெட்டச் சென்ற பெண்கள், மாதவன் காட்டுப் பாதையில் இறந்து கிடப்பதாகக் கூறினர். நிர்மலாவும் ஊரவர்களும் சென்று மாதவனின் பிரேதத்தை எடுத்து அடக்கம் செய்தனர். மாதவன் இறந்தது நிர்மலாவுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் பெற்றோருக்கும் ஊரவர்களுக்கும் அயலவர்களுக்கும் பெரும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. மாதவனின் பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குச் செல்லத்தொடங்கினர். நிர்மலா கூலி வேலை செய்து தனது பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றினாள். அவளுக்கு மாதவன் இறந்தது பெருமகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. பிள்ளைகள் அப்பா இறந்தமையால் நாம் படிக்கிறோம் என்று மகிழ்வுடன் கூறினர். ஆகவே அன்பானவர்களே, தீய செயல்களை ஓயாது செய்பவர்கள் மரணமடைந்தால் அவர்களது குடும்பத்தினரே

மிகவும் மகிழ்வர். ஆதலால் நல்லவர்களாக, குடும்பத்திற்குத் துன்பம் செய்யாதவர்களாக வாழப் பழகுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**தேர்ந்துகண் ணோடாது தீவினையும் அஞ்சலாய்ச்
சேர்ந்தாரை யெல்லாம் சிறிதுரைத்துத் - தீர்ந்த
விரகர்கட்கெல்லாம் வெறுப்பனவே செய்யும்
நரகர்க்கு இல்லையோ நஞ்சு?**

ஓயாது குடும்பத்தினருக்கும், அயலவர்களுக்கும், இனத்தவர்க - ளுக்கும் துன்பம் செய்பவர்கள் இருப்பதை விட இறப்பதையே எல்லோரும் விரும்புவர். “நரகர்க்கு இல்லையோ நஞ்சு” என்பது பழமொழி.

11 “அன்பானவர்களே, எம்மை அவமதித்துப் பேசுபவர்களைச் செயலால் தான் அடக்குதல் வேண்டும். இனத்தவர்கள் என்பதாலோ, பெரியவர்கள் என்பதாலோ அவர்களுக்கு மதிப்புக் கொடுத்து அடங்கிப் போகக் கூடாது. அதற்காக வன்முறைகளையோ நீதிக்குப் புறம்பான காரியங்களையோ செய்து அவர்களை அவமதிக்கக் கூடாது. ஒருவன் மற்றவர்களையும் மனிதராகக் கணித்து மதிப்புக்கொடுக்கா விட்டால் நாமும் அவர் செய்வது போலச் செய்வதில் குற்றமில்லை. ஒருவர் அடிக்கடி காரணமின்றி அவமதித்தால் தக்கபடி ஆராய்ந்து அவர் மீண்டும் தன்னை அவமதிக்காதபடி தக்க செயலால் தண்டிப்பது மனித உரிமையாகும். உறவு என்ற தன்மை தம்மை விட்டு எப்போதும்

நீங்கக் கூடாது என்று நினைப்பவர்கள் பிறரை விளையாட்டாகக் கூட அவமதிக்கக் கூடாது”

“சிவசாமி ஆசிரியர். அவர் தனது மாணவர்களை மதிப்பதில்லை. அவரிடம் ஊரவர்கள் படித்தனர். நாராயணன் அவரிடம் கற்றவர். அவருக்கு முப்பது வயது. உயர்ந்த உத்தியோகத்தில் இருப்பவர். அவர் ஆசிரியர் என்ற வகையில் சிவசாமியை மதித்து நடந்து வந்தார். ஆனால் சிவசாமி நாராயணனை மதிப்பதில்லை. பலர் முன்நிலையிலும் அவரை அவமானப்படுத்துவார். எனினும் நாராயணன் பொறுத்துக் கொள்வார். ஒரு நாள் அவருக்குக் கீழே பணிபுரியும் ஊழியர்களுடன் அவர் வந்து கொண்டிருந்த போது சிவசாமியைக் கண்டார். கண்டதும் அவருடன் கூட வந்தவர்கள் யார் என்று அறிந்து கொண்ட பின் சொன்னார்; “ நாராயணன் முன்பு படிப்பதில்லை. நான் பலமுறை கண்டபடி அடித்துள்ளேன். இருப்பினும் படிப்பதில்லை. இவன் எப்படி உயர் அதிகாரியாக வந்தான். பார்த்தெழுதிப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்திருப்பான்” என்று கூறிச் சிரித்தார். நாராயணன் எதுவும் பேசில்லை. அவருடன் கூட வந்தவர்கள் திகைத்து விட்டனர். ஒரு பெரிய மனிதர் இப்படிக்கதைக்கலாமா என்று வந்தவர்கள் நினைத்தனர்”.

“சில நாட்கள் செல்லச் சிவசாமி ஆசிரியர் பணியில் இருந்து ஓய்வு பெற்றார் ஆறு மாதங்கள் கழிந்தும் அவருக்கு ஓய்வூதியம் வரவில்லை. அவரின் பாடசாலை அதிபர் சொன்னார்;

“சிவசாமி, இங்கு உங்களிடம் கற்ற நாராயணன் தான் ஓய்வூதியம் கொடுக்கும் அதிகாரி. அவரைப் போய்ச் சந்தியுங்கள்” என்றார். அன்று மாலை சிவசாமி நாராயணனது வீட்டுக்குச் சென்றார். நாராயணனின் மனைவி அவரை யார் என்று கேட்டாள். அதற்குச் சிவசாமி சொன்னார்; “நான் நாராயணனைக் கற்பித்த ஆசிரியர் சிவசாமி. நான் ஓய்வு பெற்று ஆறு மாதங்கள் கழிந்தும் ஓய்வூதியம் கிடைக்கவில்லை. அது தான் சந்திக்க வந்தேன்” என்றார்”

“நாராயணனின் மனைவி உள்ளே சென்ற சில நிமிடங்களில் வந்த நாராயணன் சொன்னார்; “ நீங்கள் கற்பித்ததாலா நான் சித்தியடைந்தேன்?. நான் பார்த்தெழுதிய - ல்லவா சித்தியடைந்தேன். இனிமேல் நான் உங்கள் மாணவன் என்று சொல்லாதீர்கள். காரியாலய விஷயங்களை நான் வீட்டில் கதைப்பதில்லை. நாளை அலுவலகத்திற்கு வந்து உரிய அதிகாரியுடன் கதையுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு அவரின் புதிலை எதிர்பாராது உள்ளே சென்று விட்டார்.”

“சிவசாமிக்குப் பெரும் அவமானமாக இருந்தது நடந்த சம்பவத்தை அதிபருக்குச் சொல்லி வருத்தப்பட்டார். அதற்கு அதிபர் சொன்னார் ; “ஒருவரை அவமதிக்கக் கூடாது. நீங்கள் அவருக்குக் கீழ் வேலை செய்யும் பணியாளர்களுக்கு முன் அவரை அவமதித்தீர்கள். அப்போது அவரின் மனம் எவ்வளவு துன்பப்பட்டிருக்கும். ஒருவரின் பலவீனங்களை நாம் விமர்ச்சிக்கவோ, கேலி செய்யவோ கூடாது. இனிமேலாவது

அவதானமாக நடந்து கொள்ளுங்கள்” என்றார். ஆகவே அன்பானவர்களே, உங்களை யாராவது அவமதித்தால் வாயால் பேசாது செயலால் செய்து காட்டுங்கள். நரியினது ஊளைச் சத்தம் கடல் ஒலியைக் கேட்காமல் செய்ய முடியாது. பலவீனர்கள் தான் மற்றவர்களை அவமானப்படுத்துவர்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**உரைத்தாரை மீதூரா மீக் கூற்றம் ; பல்லி
நெரித்த சினைபோலும் நீளிரும் புன்னைப்
பொறிப்பூ இதழுறைக்கும் பொங்குநீர்ச் சேர்ப்ப!
நரிக்கூடக் கடற்கெய்தா வாறு**

தம்மை அவமதிப்பவர்களை செயலின் மூலம் தண்டித்தல் வேண்டும். நரியின் ஊளைச் சத்தம் கடல் அலையின் ஒலியை மிஞ்சாது. “நரிக் கூடக் கடற் கெய்தா வாறு” என்பது பழமொழி.

12

“அன்பானவர்களே, தீயவர்கள் வறுமையுள்ள காலத்தில் செய்யும் தீய செயல்களையே, அவர்கள் செல்வந்தர்களான பின்பும் செய்வார்கள். தான தர்மம் செய்தல் வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தான் மறுமை வாழ்வில் இன்பம் கிடைக்கும் என்று இவர்கள் எண்ண மாட்டார்கள். பணத்தால், தான் நினைத்த காரியங்களையெல்லாம் செய்து முடிக்க முடியும். ஏழைகள் உழைக்கத் தெரியாதவர்கள் என்று தான் தீயவர்கள் நினைப்பார்கள். தீய செயல்கள் மூலம் வரும் பொருளைச் சில தீயவர்கள் புகழுக்காகச் செலவு செய்வர். இவையெல்லாம் வெறும் பகட்டு, பிற்காலத்திற்கு உதவாது என்று இவர்கள்

நினைப்பதில்லை. கல்வி அறிவில்லாத கயமைக் குணம் உள்ள இவர்கள் கால நேரத்தைக் கருத்திற் கொள்வதில்லை. நரி எக்காலத்திலும் பிணத்தைத் தின்றே வாழும். அதற்கு நல்ல காலம் கெட்ட காலம் என்று எதுவுமில்லை. நரியைப் போலவே தீயவர்களுக்கும் நல்ல காலம் கெட்ட காலம் என்று எதுவும் இல்லை”

கருணாகரன் ஒரு சிறு வியாபார நிறுவனமொன்றை ஊரில் நிறுவி வியாபாரம் செய்து வந்தான். அன்றன்று சந்தைக்குச் சென்று பொருட்களை வாங்கிச் சமந்து வந்து ஊரில் விற்பான். ஊரில் உள்ள திருடர்கள் விவசாயப் பொருட்களையும் தோங்காய்களையும் திருடி வந்து மிகவும் மலிந்த விலைக்குக் கருணாகரனுக்குக் கொடுப்பார்கள். அவன் அவற்றைச் சந்தைக்குக் கொண்டு சென்று அதிக விலைக்கு விற்பான். சில சமயம் பொருட்கள் விற்பனையாகவில்லை என்று கூறிப் பணத்தைக் கொடுக்க மாட்டான். திருடர்கள் வேறு யாருக்கும் திருடிய பொருட்களை விற்க முடியாமையால் கருணாகரன் கேட்ட விலைக்கே கொடுப்பார்கள். ஊரில் இருக்கும் கோயில்களில் திருவிழாக்கள் நடைபெறும் போது கூட ஊர்மக்கள் கருணாகரனிடம் பணஉதவி கேட்டுச் செல்ல மாட்டார்கள். பிச்சைக்காரன் கூட அவனிடம் உதவி கேட்பதில்லை. இவ்வாறு திருட்டுப் பொருட்களை வாங்கி வற்று வந்த கருணாகரன், சில வருடங்களில் பெரும் தனவந்தனானான். அதன்பின் அவன் சிறு சிறு பொருட்களை வாங்காது திருடப்படும் தங்க ஆபரணங்களை

மட்டும் மலிவான விலைக்கு வாங்கத் தொடங்கினான். ஒரு முறை ஒரு திருடன் நூறு தங்கப் பவுணைத் திருடிக் கொண்டு வந்து கருணாகரனிடம் கொடுத்தான். கருணாகரன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பணம் கொடுத்துக் கழித்தான். அவன் வற்புறுத்தினால்; “நீ திருடிய தங்க ஆபரணங்களைத் தருகிறேன் நீ கொண்டு சென்று விற்பனை செய்” என்று கூறுவான். அவ்வாறு ஒருவன் வாங்கிச் சென்ற போது அவன் காவல்துறையினருக்கு அறிவித்து அவனைக் கைது செய்வித்தான். அதனால் திருடுவோர் கருணாகரனைத் தவிர வேறு எவருக்கும் ஆபரணங்களை விற்பதில்லை.”

“கருணாகரன் பெரும் பணக்காரனான பின் அவனது தந்தையார் அவனை அழைத்துச் சொன்னார்; “மகனே, இப்பொழுது நீ பெரும் பணக்காரன். நீ உழைக்கும் பணத்தில் ஒரு பகுதியைத் தர்மம் செய். தர்மம் செய்பவர்கள் மறுமையிலும் இன்பமாக வாழ்வார்கள்.” என்றார். அதைக் கருணாகரன் கேட்கவில்லை. அதன் பின் அவன் மதுபான வகைகளை விற்கத் தொடங்கினான். நல்ல மதுபானங்களுடன் ஊரில் வடிக்கும் மதுபானத்தைக் கலந்து விற்பான். அதனால் அவன் பெரும் செல்வந்தனானான். பணம் சேர்ச்சேரக் கருணாகரன் மேலும் பல தீய வழிகளில் பணம் சம்பாதிக்கத் தொடங்கினான். அன்பானவர்களே, தீயவர்கள் தனவந்தவர்களானாலும் தம்குணத்தை மாற்றமாட்டார்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

அல்லவை செய்வ அலப்பின்; அலவாக்கால்
 செல்வது அறிகலராய்ச் சிதைத்தெழுபு;
 கல்லாக் கயவர் இயல்போல் நரியிற்று ஊண்
 நல்யாண்டும் தீயாண்டும் இல்

பிணத்தைத் தின்று வாழும் நரிக்குக் கெட்ட காலம் நல்ல காலம் என்றில்லை. அது போலக் கீழான கயவர்களும் எப்பொழுதும் தீயசெயல்களையே செய்வதால், அவர்களுக்கு வறுமையும், செல்வ நிலையும் ஒன்று தான். “நரிக்கு ஊண், நல்யாண்டும் தீயாண்டும் இல்” என்பது பழமொழி.

13

“அன்பானவர்களே, சந்தண மரத்தின் கிளைகளை வெட்டி வந்து நீரைக் கொதிக்கக் காய்ச்சி அந்நீரை ஓலையால் வேய்ந்த வீட்டுக்கூரை மீது ஊற்றினாலும் வீடு தீப்பற்றி எரியாது. சிறிய ஒரு தீப்பொறி வீட்டைச் சுட்டுச் சாம்பராக்கி விடும். அது போல மிகவும் சிறுமையான குணமுடையவர்கள் பெருந்தன்மைகள் நிறைந்த பெரியவர்களுக்கு எத்தகைய தீங்குகளைச் செய்தாலும் அவர்கள் பாதிக்கப்படும்படியான தீங்குகளை ஒரு போதும் செய்ய முடியாது. சிறுமைக்குண முடையோர் தீக்குச்சி உரசியதும் தீ பற்றிப் பிடிப்பது போலச் சிறு சிறு செயல்களுக்கும் கடுங்கோபங்கொண்டு பெரும் தீயசெய்களைச் செய்வார்கள். இதற்குக் காரணம் குடிப்பிறப்பேயாகும். குடிப்பிறப்பினாலே மாண்பு உடையவர்கள், தீங்குகள் செய்பவர்கள் மேற் கோபங்கொண்டு அவர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்ய மாட்டார்கள்.”

“முல்லை வனத்திலே யானை ஒன்று வாழ்ந்து வந்தது. அது மற்றைய மிருகங்களை மிகவும் அன்பாக நேசிக்கும். அதனால் எல்லா மிருகங்களும் யானையின் மீது மிகவும் அன்பு கொண்டிருந்தன. யானை உயரமான மரக்கிளைகளை முறித்துப் போடும். அக்கிளைகளை மான், மரை, முயல், குதிரை, எருது, பன்றிபோன்ற மிருகங்கள் உண்ணும். பழமரங்களைத் தனது தும்பிக்கையால் உலுப்பும். மிருகங்கள் அவற்றை எடுத்து உண்ணும். இம்மிருகங்களோடு நரியும் வசித்து வந்தது. நரி இலை குழை, பழங்களை, உண்பதில்லை. அதனால் நரி மற்றைய மிருகங்களுடன் எந்நாளும் முரண்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். எருது மான் மரை போன்ற மிருகங்கள் தமது கூறிய கொம்பால் நரியை அடிக்கடி தாக்கும் . அதை நரி யானையிடம் சொன்னால், யானை சொல்லும்; “நீ தான் அவற்றுடன் அடிக்கடி முரண்படுகிறாய். பலவீனமானவர்களுக்குத் தான் கோபம் அடிக்கடி வரும். பலமானவர்கள் கோபிக்காது பொறுத்துக் கொள்வார்கள். நீ குதிரைக்குப் பல தீங்குகளைச் செய்கிறாய். அது கோபிப்பதில்லையே. மிருகங்கள் மேயும் புற்றரைகளில் மலமும் சிறுநீரும் கழிக்கிறாய். அவை குளிக்கும் குளத்தை எருமையைக் கொண்டு கலக்குவிக்கிறாய். பன்றி அசுத்தமான உணவு வகைகளையே உண்ணும். அது உண்ட பின் அசுத்தமான பொருட்களின் மீது உருண்டு பிரமும். அதனால் பன்றிக்குக் கோள் சொல்லி மலங்கள் மீது உருளச் செய்து புற்றரைகளில் அதை உருளச் செய்கிறாய். இதனால் தான் மிருகங்கள் உன்னுடன்

முரண்படுகின்றன. எனவே அச்செயலை விட்டு விடு. மிருகங்கள் உன்மீது கோபப்படாது” என்றது”

“அதற்குக் குதிரை சொன்னது; யானை நண்பா, ஒவ்வொருவரதும் குடிப்பழக்கத்தை மாற்றுவது இயலாது. பன்றி மலத்தைத் தின்று விட்டு புல்தரை மேல் புரண்டு விளையாடும். எருமை நன்நீர் நிலையைக் கலக்கிய பின் தான் குளிக்கும். இது அவற்றின் இயல்பு. நாம் தான் திருந்தி நடத்தல் வேண்டும். நான் வேகமாக ஓடுவேன். ஓடிச் சென்று தூர இடங்களில் உள்ள புல்லை மேய்வேன், தண்ணீர் குடிப்பேன். நீங்கள் உயரமான மரக்கிளைகளை முறித்து உண்பீர்கள். பொறுமையுடன் கலங்கிய குளங்கள் தெளியும் வரை காத்திருப்பீர்கள். அந்தப் பெருமை குடிப்பிறப்பால் வந்தது. எல்லோராலும் பொறுமையைக் கடைப்பிடிக்க முடியாது” என்றது”

“யானையால் அதற்குப் பதில் சொல்லமுடியவில்லை. அதுபதில் சொன்னால் மற்றைய மிருகங்கள் கேட்கப் போவதும் இல்லை. குதிரை சொன்னது போல நல்லவர்கள், தீயவர்கள் செய்யும் தீமைக்குப் பதிலாகத் தீமை செய்யாது பொறுமையுடன் இருப்பார்கள். தீயவர்கள் சிறு குற்றம் செய்தாலும் பொறுமையைக் காத்துக்கொள்ளாது வெகுண்டெழுந்து பதிலுக்குத் தீமை செய்வார்கள்” என்று நினைத்தது. ஆகையால் அன்பானவர்களே, நன்றாகக் கொதித்த நீரைப் போல் பெரியவர்கள் தீங்கு செய்யாமல்

வாழ்வர் அதுபோல நீங்களும் வாழப் பழகங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

இறப்பச் சிறியவர் இன்னா செயினும்
பிறப்பினால் மாண்டார் வெகுளார் - திறந்துள்ளி
நல்ல விறகின் அடினும், நனிவெந்தீர்
இல்லம் சுடுகலா வாறு.

வெந்தீரால் வீடு எரியாது. அது போலக் கீழோர் கொடுமை செய்தாலும் பெரியோர் சினந்து கொடுமை செய்ய மாட்டார்கள். “நல்ல விறகின் அடினும் நனி வெந்தீர் இல்லம் சுடுகலாவாறு” என்பது பழமொழி.

14 “அன்பானவர்களே, வறுமைப்பட்டவர்களுக்குத் தம்மாலானவற்றைக் கொடுத்து அவர்களின் வாழ்வைச் சிறப்பிப்பதே தர்மம். அது தான் உயிர்களுக்கு உறுதி தருவது. பெருமையாகப் பேசப்படுவனவெல்லாம், வறுமையால் துன்பப்படுபவர்களுக்குக் கொடுத்துதவும் தன்மையே ஆகும். ஒவ்வொருவரும் செய்யும் தர்மத்தைத் தவிர இவ்வுலகில் அழியாமல் நின்று உதவுவது வேறெதுவும் இல்லை. ஒருவர் தன்னால் முடிந்தளவு தர்மத்தை ஓயாது செய்து வந்தால் மண்ணுலகில் வாழும் மக்கள் தேவர்களைப் புகழாது தர்மம் செய்பவர்களையே புகழ்வார்கள். உலகில் ஒருவன் வாழ்ந்தால், அவன் தர்மம் செய்பவனாக வாழவேண்டும். தர்மம் செய்யாதவர்கள் தோன்றுவதை விடத் தோன்றாமல் இருப்பதே

நல்லது. தனக்குப் பின் எஞ்சி நிற்பது தர்மம். அது இம்மை வாழ்வையும் மறுமை வாழ்வையும் சிறப்பிக்கும் செல்வம். தம்முடைய வாழ்க்கையில் தர்மம் செய்து வாழ்பவரே உயிர் வாழ்கின்றவர்கள். தர்மம் செய்யாமல் வாழ்கின்றவர்கள் உயிர் அற்றவர்”

“கைலாயபிள்ளை ஒரு விவசாயி. ஐந்து பெண்பிள்ளைகளின் தந்தை. ஆனால் பெரும் தர்மவான். வறியவர்கள் இரங்கிக் கேட்பதற்கு முன்பே அவர் கொடுத்து விடுவார். அவர் நன்கு கற்றவர். அவருடன் கற்ற பலர் இலஞ்சம் கொடுத்து நல்ல நல்ல தொழில்களைப் பெற்று விட்டனர். பணம் கொடுக்குமளவுக்குத் தகுதியில்லாத கைலாயபிள்ளை விவசாயம் செய்து வந்தார். ஓய்வான நேரங்களில் ஊரில் உள்ள மாணவர்களுக்கு இலவசமாகக் கல்வி கற்பிப்பார். பாடசாலைகளிலும் பார்க்க கயிலாயபிள்ளை நன்றாகக் கற்பிப்பதால் ஊரவர்களும் வெளியூரவர்களும் தமது பிள்ளைகளைக் கற்பதற்காக அவரிடம் அனுப்பினர். தனவந்தர்கள் பலர் அவருக்குப் பணம் கொடுக்க முன் வந்தனர். அவர் யாரிடமும் எதையும் வாங்குவதில்லை. ஏழை மாணவர்களுக்குக் கற்றல் உபகரணங்கள் வாங்கிக் கொடுப்பார். உடைகள் வாங்கிக் கொடுப்பார். சிலபாடசாலைகள் மாணவர்களிடம் அனுமதிக்காகப் பணம் கேட்கும். அதைக் கொடுப்பார். அதைவிட அடிக்கடி பல பாடசாலைகள் காரணங்காட்டிப் பணம் கேட்கும். அப்போதெல்லாம் அவர் கொடுப்பார்.”

“இதை அவரது சகோதரன் கண்டிப்பான்; “அண்ணா, உங்களின் தேவைக்கென்று சிறிதளவு பணம் சேமித்து வையுங்கள். உங்கள் வீடு வேயவில்லை. மாரிகாலம் வந்தால் ஒழுகும். அதை நினையாது சென்ற வாரம் செல்லத்துரையின் மகனுக்கு ஐயாயிரம் ரூபா கொடுத்துப் பாடசாலையில் சேர்த்துள்ளீர்கள். இது தேவைதானா? உங்களுக்கு ஐந்து பெண் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். மூவர் வயதிற்கு வந்து விட்டனர். அவர்களை எப்படிக்கரைசேர்க்கப் போகிறீர்கள். இனியாவது சேமியுங்கள். நாங்கள் வசதியாக இருந்தாலாவது பரவாயில்லை.” என்று கவலையுடன் சொன்னான்.”

“கைலாயபிள்ளை சொன்னார்; “தம்பீ, ஒருவர் செய்த நல்ல தருமங்கள் அவருக்கு எப்போதும் நன்மை செய்யும். அப்படித் தர்மம் செய்யும் நன்மைகளை அவரது சுற்றத்தார் கூடச் செய்ய முடியாது. தாயோ தந்தையோ இரத்த உறவினரோ உதவி செய்யா விட்டாலும் தர்மம் தேவையான நேரம் தேவையான - வற்றறையெல்லாம் செய்யும். செல்லத்துரையின் மகன் நன்றாகப் படிப்பான். தரம் ஐந்து புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் நல்ல பெறுபேற்றைப் பெற்றுள்ளான். ஆனால் பாடசாலை அதிபர் ஏதேதோ செலவுகள் என்று சொல்லிப் பணம் வசூலிக்கிறார். இது பெரும் பாவம். உண்ண வழியில்லாத அனாதைகளிடம் பணத்தை மனம் வந்து கேட்கிறார்கள். அதனால் தான் நான் கொடுத்தேன்” என்று கலங்கினார் கைலாய பிள்ளை”.

“சிலவருடங்கள் கழிந்தன. அடுத்த ஊரில் வாழும் பெரும் செல்வந்தர் ஒருவர் கைலாயபிள்ளையின் வீட்டுக்கு வந்தார். அவரைக் கைலாயபிள்ளைக்குத் தெரியவில்லை. அவர் தனது பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கும் படிக்கேட்க வந்திருக்கிறாரென நினைத்தார்.”

“ஐயா, எனது மூன்று பிள்ளைகள் உங்களிடம் கற்றவர்கள். அவர்களில் இருவர் வைத்தியர்களாகவும் ஒருவர் பொறியியலாளராகவும் பணி செய்கிறார்கள். அவர்களில் இருவர் உங்களது இருமகள்களைத் திருமணம் செய்ய விரும்புகிறார்கள். நீங்கள் சம்மதித்தால் நான் உரிய முறையில் வருவேன்.” என்றார்”

“என்னிடம் சீதனமாகத் தர எதுவும் இல்லை...” என்று கைலாயபிள்ளை கூறும் போது வந்தவர் குறுக்கிட்டுச் சொன்னார்; “நீங்கள் எதுவும் தரத்தேவையில்லை. பணம் எம்மிடம் குவிந்துள்ளது” என்றார். கைலாயபிள்ளை திகைத்துப் போனார். அவரது ஆசிரியர் சொல்வார்; “கைலாயம், நீ செய்யும் தான தர்மம் உனக்கு எப்போதும் உதவி செய்யும். நீ குபேரனாக வாழ்வாய்” என்ற வார்த்தை அசரீதியாக அவரது காதுகளில் கேட்டது. சில நாட்களின் பின் கைலாய பிள்ளையின் இரு பெண்பிள்ளைகளுக்கும் கோலாகலமாகத் திருமணம் நடைபெற்றது. ஆகையால் அன்பானவர்களே, தர்மம் செய்யுங்கள். உங்களுடைய தகுதிக் கேற்ற தர்மங்களைச் செய்யுங்கள்.

பிற்காலத்தில் நீங்கள் துன்பப்படும் போது அத்தர்மம் கட்டாயம் உதவி செய்யும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

பலநாளும் ஆற்றார் எனினும், அறத்தைச்

சிலநாள் சிறந்தவற்றாற் செய்க – கலைதாங்கி

நைவது போலும் நுகுப்பினாய்! நல்லறம்

செய்வது செய்யாது கேள்

தர்மத்தைத் தொடர்ந்து செய்ய முடியா விட்டாலும் இயன்றவரை செய்தல் வேண்டும். செய்யும் தருமம் சுற்றத்தவர்களை விடக் கூடுதலாக உதவி செய்யும். “நல்லறம் செய்வது செய்யாது கேள்” என்பது பழமொழி.

15

“அன்பானவர்களே, பெறுமதியான பொருட்களைப் பாதுகாப்பாக வைத்துக் காக்க வேண்டுமே தவிர அப்பொருளுக்கு காவலாக இருக்க முடியாது. காவலன் அசதியாக இருக்கும் போது அப்பொருள் களவு போகும். சில சமயம் பொருளின் பெறுமதியை அறிந்த காவலனே திருடனாகவும் மாறி அப்பொருளை எடுத்துக் கொண்டு தலை மறைவாகியும் விடலாம். தேவர்கள் அமுதத்தை மிகவும் விழிப்போடு காவல் காத்தனர். எனினும் தனது தாயான விந்தையைச் சிறைமீட்பதற்காகக் கருடன் தேவர்கள் சோம்பியிருந்த போது அந்த அமுதத்தைத் தூக்கிச் சென்று தனது தாயைச் சிறை மீட்டான். அதனால் ஒரு பொருளைப் பாதுகாப்பதற்கு நல்ல காவலை விடப் பாதுகாப்பே சிறந்தது. பாதுகாப்பற்ற இடத்தில் அரிய பொருளை வைத்துக் காவல் காத்தால் அப்பொருள் எப்போதும் பாதுகாப்பாக இருக்க மாட்டாது”

“பொன்னம்பலம் ஒரு வர்த்தகர். அவர் குடும்பத்தினருடன் தலயாத்திரை செய்ய விரும்பினார். அதனால் தனது வியாபார நிலையத்தில் உள்ள பொருட்களை இன்னொரு வணிகனுக்குக் குத்தகைக்குக் கொடுத்தார். அவரிடம் விலை மதிக்க முடியாத ஓர் இரத்தினக்கல் இருந்தது. அதை அவர் யாரிடமும் கொடுக்க விரும்பவில்லை. அது பெறுமதி மிக்கது மட்டுமல்லஅக்கல் இருக்கும் இடத்தில் செல்வம் பெருகிக் கொண்டிருக்கும். அதை ஒரு வர்த்தகர் அவரது தந்தைக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தார். அவரது தந்தையார் அவருக்குக் கொடுத்து விட்டுச் சொன்னார் ; “ மகனே, இது கிடைத்தற்கரிய இரத்தினக் கல். இக்கல் கிடைத்த பின்பு தான் நான் பெரும்பணக்காரனானேன். இதை மிகவும் பாதுகாப்பான இடத்தில் வைத்துக் காப்பாற்று. இக்கல் என்னிடமுள்ளதென்று தெரிந்து கொண்ட சிலர் இதை வாங்க முயன்றனர். நான் கொடுக்காததால் அதைக் கவர்ப் பலமுறை முயன்றனர். இக்கல்லைக் காவல் செய்வதை விடப் பாதுகாப்பான இடத்தில் வைத்துக் காப்பது தான் நல்லது” என்றார். அதனால் அவர் அதை ஒரு மோதிரத்தில் பதித்துக் கையில் அணிந்திருந்தார். அதைப் பார்ப்பவர்களுக்கு அது சாதாரண கண்ணாடிக் கல் என்று சொன்னார். பலமுறை திருடர்கள் அவரது வீட்டுக்கு வந்து அக்கல்லைத் திருட முயற்சித்தனர். முடியவில்லை.”

“இப்பொழுது அவர் தலயாத்திரை செய்ய முடிவு செய்ததால் அக்கல்லைப் பாதுகாப்பான ஓர் இடத்தில் வைக்க

விரும்பினார். அவரின் வீட்டுக்குப் பின் புறத்தே இருந்த ஒரு புற்றுள் நாகபாம்பு ஒன்று வசித்து வந்தது. அதற்கு ஒரு சிறிய கோயில் கட்டி வைத்திருந்தார். வெள்ளி, செவ்வாய்க்கிழமைகளில் அவ்வூரவர்கள் அக் கோயிலுக்கு வந்து வணங்கிச் செல்வர். அக்கோயில் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த கோயில் என்று மக்கள் பேசிக் கொள்வர்.”

“பொன்னம்பலம் அக்கோயிலின் சுவரில் ஒரு துவாரமிட்டு அதில் தனது வைரக்கல் பதித்த மோதிரத்தை இட்டுக் கவனமாக அடைத்தார். பின்பு ஒரு வெள்ளிக்கிழமை தான் தலயாத்திரை செய்வதற்காக அக்கோயிலில் ஒரு பூசை செய்து ஊர் மக்களுக்கு அன்னதானம் கொடுத்தார். பின்பு அவர் தல யாத்திரை சென்று விட்டார். ஆறு மாதங்களின் பின் அவர் திரும்பிவந்து பார்த்த போது அவரது வீட்டுக் கதவுகள் உடைக்கப்பட்டிருந்தன. வீட்டுக்குக் காவலாக இருந்தவனைத் திருடர்கள் கட்டி வைத்து விட்டு வீட்டை உடைத்துத் தேடியதாக அவன் கூறினான். ஆனால் ஊரவர்கள்; “காவல்காரன் திருடர்களோடு சேர்ந்து இரத்தினக் கல்லைத் தேடியிருப்பான். ஏனென்றால் பல நாட்கள் உங்கள் வீட்டில் இரவு வேளைகளில் சத்தம் கேட்டது” என்றனர்”. ஆகையால் அன்பானவர்களே, அசதியென்பது எல்லோருக்கும் வரும். பகலில் வேலை செய்து விட்டு இரவில் காவல் வேலை செய்தால் நித்திரை வரும். வேலை செய்யாது இரவில் காவல் காத்தாலும் சில சமயம் அசதி உண்டாகும். அதை விடத் திருடர்கள் தந்திரமாக நடந்து தமது வேலையைக் கச்சிதமாக முடிப்பார்கள். அதனால் தான்

பெரியவர்கள் காவலை விடப்பாதுகாப்பான அரணே அரிய பொருட்களைக் காப்பாற்றும்” என்றனர்.” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

அமையா இடத்தோர் அரும்பொருள் வைத்தால்
இமையாது காப்பினும் ஆகாது - இமையோரும்
அக்காலத்து ஓம்பி அமிழ்ந்துகோட் பட்டமையால்
நற்காப்பின் தீச்சிறையே நன்று

பொருளைக் காவல் செய்வதிலும் பார்க்கப் பலமான அரணுள் வைப்பதே சிறந்தது. “நற்காப்பின் தீச்சிறையே நன்று” என்பது பழமொழி.

16

“அன்பானவர்களே, எம்மை விட வலியவர்களுடன் பகை கொள்ளல் ஆகாது. பகையை விளையாட்டாகவும் எண்ணக்கூடாது. அத்துடன் எளியவர்களை நம்பிக் களத்தில் இறங்கவும் கூடாது. எளியவர்கள் துணையாக இருப்பவர்களைப் போல நடித்துப் பொருளுக்காக இரகசியங்களை விற்கக் கூடியவர்கள். பகை கொள்ளு முன் பகைவனைப் பற்றி முழுமையாக அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். பகைவன் பண பலமுள்ளவனாகவும் அறிவுள்ளவனாகவும் இருப்பானே யானால், அவன் ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய்களை அடிக்கக் கூடியவனாக இருப்பான். பணப்பலமும் அறிவுப்பலமும் அவனை வெல்ல முடியாத தன்மையை உண்டாக்கும். பகைவனைத்

தந்திரத்தாலோ அல்லது தைரியத்தாலோ வெல்ல வேண்டும்.
இல்லா விட்டால் பகையைக் கைவில வேண்டும்.”

“கதிரேசன் பெரும் தனவந்தர். ஊர் மக்களுக்கு வாரி வழங்கும் வள்ளல். அத்துடன் நன்றாகக் கல்வி கற்றவர். அவர் தெருவில் நடந்து சென்றால் ஏதாவது வேலைக்குச் செல்பவனாக இருந்தாலும் அவருடன் கூடச்சிறிது தூரம் நடந்து சென்று தான் பிரிந்து செல்வர். அவருக்கு கௌரி என்றொரு மகள் இருந்தாள். அவள் நல்ல அழகி. எல்லோருடனும் கல கலப்பாகப் பேசுபவள்.”

“ஆரூரன் ஊரில் சிறு வர்த்தக நிலையம் ஒன்றை நடத்தி வருபவன். அவனது தந்தை குடிகாரன். குடித்து விட்டு வீதிகளில் நின்று கண்டபடி கதைப்பவன். ஊர்க் கோயிலில் திருவிழா ஆரம்பமாக இருந்தது. அதற்காகப் பக்தர்கள் கோயிலில் சரியைத் தொண்டுகள் பலவும் செய்து கொண்டிருந்தனர். தினமும் தொண்டுகள் செய்பவர்களுக்குக் கௌரி மோதகமும் தேநீரும் கொண்டு வந்து கொடுப்பாள். அவ்வூர்ப் பெண்கள் அவளைச் சுற்றி நின்று மகிழ்வுடன் கதைப்பார்கள். ஆடவர்கள் அவளுக்கு மதிப்புக் கொடுத்துக் கதைப்பர். அவள் எல்லோருக்கும் மோதகமும் தேநீரும் கொடுப்பது போல ஆரூரனுக்கும் கொடுப்பாள். கௌரியின் பேரழகு ஆரூரனைக் கவர்ந்தது”.

“அவன் காரணமின்றிக் கௌரியோடு வந்து கதைப்பான். இது கௌரிக்குப் பிடிப்பதில்லை. அதனால் அவள் அன்று

தேநீரையும் மோதகத்தையும் இன்னொருவரிடம் கொடுத்து விட்டுத் தூர நின்றாள். ஆரூரன் அவளுக்கு அருகே சென்று ஏதோ கதைத்தான். அவள் அதை விரும்பவில்லை. விலகிக் கொண்டாள். அதன் பின் திருவிழாக்காலங்களிலும் அவன் கௌரியைப் பின் தொடர்ந்து சென்று கதைத்தான். அவள் அதை விரும்பவில்லை. திருவிழா முடிந்த பின் ஆரூரன் தனக்கும் கௌரிக்குமிடையில் காதல் இருப்பதாக ஊரில் வதந்தியைப் பரப்பி விட்டான். ஊரவர்களில் சிலர் அதை நம்பினர். கதிரேசனது பகைவர்கள் அந்த வதந்தியைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தினர்”.

“கதிரேசன் கௌரியை அழைத்துக் கேட்டார் ; “அம்மா, நீ எனக்கு ஒரே ஒரு பிள்ளை. ஊரில் உள்ள குடும்பங்களில் மிகவும் கேவலமான குடும்பம் ஆரூரனுடையது. அவர்களின் வீட்டுக்கு நல்லவர்கள் செல்வதில்லை. அந்த நிலையில் உனது நிலையை நான் அறிய விரும்புகிறேன். இந்த வயதில் உணர்வுகள் தான் மேலோங்கி நின்று செய்யப்படும். அது நல்லவற்றை ஆராய விடாது” விம்மி விம்மி அழுதார் கதிரேசன்”.

“தந்தை என்றுமில்லாதவாறு அழுவதைக் கண்ட கௌரிக்கு அடக்க முடியாத வேதனையாக இருந்தது; “அப்பா, இப்ப ஏன் காரணமின்றி அழுகிறீர்கள். எனக்கு அவனைப் பிடிக்கவேயில்லை. நான் விரும்பாத போது விரும்புவதாகக் கதை கட்டிய அவன் பின்நாளில் என்னென்ன மோசடிகள் எல்லாம் செய்வானோ தெரியாது. ஆகையால் நீங்கள்

கவலைப்படாதிருங்கள். நீங்கள் விரும்பிய ஒருவரைத் தான் நான் திருமணம் செய்வேன்” என்றாள்”

“ஆரூரனின் உயிர் நண்பனான கஜேந்திரனை அழைத்துக் கதிரேசன் கதைத்தார். அவனுக்கு வேண்டியளவு பணம் கொடுத்தார். கஜேந்திரன் ஆரூரனுடன் நண்பனைப் போலப் பழகி அவனது செயல்களை உடனுக்குடன் கதிரேசனுக்கு அறிவித்தான். அதிலிருந்து ஆரூரன் திட்டமிட்டுத்தான் செயல்களைச் செய்கிறான் என்று கதிரேசன் தெரிந்து கொண்டார். அன்று இரவு கதிரேசனது வர்த்தக நிலையம் ஒன்றின் பொருட்கள் யாவற்றையும் அகற்றி விட்டு வர்த்தக நிலையத்திற்கு தீயிட்டார் கதிரேசன். மறுநாள் கதிரேசனது வர்த்தக நிலையத்திற்குத் தீயிட்டுப் பல இலட்ச ரூபாவுக்கு நட்டமேற்படுத்தியதாக ஆரூரன் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டான்”.

“அவனைப் பிணை எடுப்பதற்கு எவரும் வரவில்லை. ஐந்து இலட்ச ரூபா சரீரப் பிணையில் விட நீதிபதி உத்தரவிட்ட போதும் அவ்வளவு தொகையைக் கட்டி மீள யாரும் முன்வரவில்லை. அதனால் ஆரூரனுக்கு பத்து வருடச் சிறைத் தண்டனை கிடைத்தது. ஒரு வருடம் கழியக் கதிரேசன் தனது மகளுக்கு ஊரில் உள்ள பெரியதொரு தனவந்தரின் மகனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தார். அவன் வைத்தியராகக் கடமை புரிந்தான். கதிரேசன் தனது மகளுக்கு நேர்ந்த அவலத்தை மாப்பிள்ளைக்கும் மாப்பிள்ளையின் பெற்றோருக்கும் சொல்லி

விட்டே சம்மதம் கேட்டார். மாப்பிள்ளையின் தகப்பன் ஊரவர். எல்லவற்றையும் அறிந்திருந்த படியால் அவர் சம்மதம் தெரிவித்தார். ஆகையால் அன்பானவர்களே, தேவையில்லாமல் பகை கொள்ளாதீர்கள். பகைவன் வலியவனானால் அவன் எதிரிகளை மிகவும் இலகுவாக வென்றுவிடுவான்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

*வென்றடு கிற்பாரை வெப்பித் தவர்காய்வது
ஒன்றொடு நின்று சிறியார் பலசெய்தல்
குன்றோடு தேன்கலாம் வெற்பு! அதுபெரிதும்
நன்றொடு வந்ததொன் றன்று*

தம்மை அழிக்கும் வலிமையுடையவர் எனத் தெரிந்தும் அதை நினையாது அவருடன் பகைகொள்வோர் அழிவர். அப்பகை என்றும் அவரை வருத்தும். **“நன்றொடு வந்ததொன்று அன்று”** என்பது பழமொழி.

17

“அன்பானவர்களே, செய்யக்கூடிய நல்ல கருமங்களை -யெல்லாம் அவ்வப் போதே செய்து விடல் வேண்டும். பின்பு செய்யலாம் என்று ஒரு போதும் நல்ல செயல்களைத் தள்ளி வைத்தல் கூடாது. நாளையென்பதை இல்லாத நாளாகவே பெரியவர்கள் கருதுவார்கள். பொருளால் தான் யாவும் நடக்குமென்று கருதி, யாருக்கும் எதுவும் உதவாமல் சேர்த்து வைக்கும் பொருள், சேர்த்து வைப்பவனுக்கு உதவாமலும் போகும். அதனால் அவ்வப்போது செய்து முடிப்பவன் எப்பொழுதும் இன்பமாக இருப்பான். அத்துடன் தான்

நினைத்தவற்றைச் செய்து முடித்து விட்டேன் என்ற நிம்மதி அவனது மனதில் நிறைந்திருக்கும். இயலாமை, நோய், வயோதிபம் என்பன மனிதனைத் தாக்கி நிலை மாற்றும் தன்மை வாய்ந்தன. அதனால் அவை வருமுன் நினைத்த நல்ல காரியங்களை நினைத்தவாறு செய்து முடித்து விடல் வேண்டும்.”

“சிவராசாவுக்கு வயது அறுபது. அவர் ஒரு சமூக சேவகர். தன்னால் இயன்ற உதவிகளை ஊரவர்களுக்கும் பொது நிறுவனங்களுக்கும் செய்பவர். அவரது மகன் அங்கஜன் படித்து விட்டு தொழில்தேடிக்கொண்டிருப்பவன். அன்று காலை சிவராசா அவசரமாக வெளியூருக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அவ்வூர்ப் பாடசாலை அதிபர் அங்கு வந்தார். பாடசாலைக்கு ஒரு கட்டிடம் கட்டித் தருவதாகச் சிவராசா ஒப்புக் கொண்டிருந்தார். அதற்காகப் பணத்துடன் அவர் முதல் நாளே தயாராக இருந்தார். பாடசாலை அதிபருக்கு அன்று வேறொரு வேலை இருந்தது. அதனால் மறுநாள் வந்து சந்திப்பதாக உப அதிபரிடம் சொல்லியனுப்பியிருந்தார். அதன்படி அவர் வந்த போது சிவராசா வெளியே புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் தனது மகனான அங்கஜனை அழைத்து மறுநாள் அத்திபாரம் வெட்டுவதற்கான நடவடிக்கையில் ஈடுபடும் படி கூறிவிட்டுச் சென்று விட்டார். அங்கஜன் பாடசாலைக்குச் செல்லவில்லை அவன் தனது நண்பன் ஒருவனோடு தனக்கு ஒரு வேலை தேடிச்சென்றான்.”

“மறுநாள் வீட்டுக்கு வந்த சிவராசா நெஞ்சு வலியால் அவதிப்பட்டார். உடனே அவரை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு

சென்றனர். அவர் அங்கு அதிபரையும் தனது மகனையும் அழைத்துச் சொன்னார்; “மகனே, நான் கற்ற பாடசாலைக்கு ஒரு கட்டிடம் கட்டிக் கொடுக்க விரும்பினேன். ஆறு மாதங்களாக அது தடைப்பட்டுக் கொண்டே போகிறது. ஒவ்வொரு காரியத்தையும் காலம் தாழ்த்தாது செய்தல் வேண்டும். வங்கியில் பணம் இருக்கிறது. அதை எடுத்துக் கட்டிடம் கட்டிக் கொடுத்தல் வேண்டும்.” என்று கூறினார்”.

“அன்று இரவு அவர் மரணமடைந்து விட்டார். நாலைந்து தினங்கள் கழிந்த பின் பாடசாலை அதிபர் அங்கஜனைச் சந்தித்துக் கேட்டார். அதற்கு அங்கஜன் சொன்னான்; “அப்பா சொன்னவர் தான். மரண வீட்டிற்கு அவர் வங்கியில் வைத்திருந்த பணத்தை எடுத்துச் செலவு செய்து விட்டோம். அவர் கடனாகப் பலரிடம் பணம் பெற்றதாக எழுதி வைத்திருந்தார். அவற்றையும் கொடுத்து விட்டோம்” என்றான். நாட்கள் சென்று கொண்டிருந்தன. அடிக்கடி பாடசாலை அதிபர் அங்கஜனை வந்து சந்திப்பார். ஒவ்வொரு முறையும் அவன் ஒவ்வொரு சாட்டுச் சொல்வான். அதை விரும்பாத அவனது தாயார் சொன்னார்; “மகனே, உனது தந்தையாரின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய். வங்கியில் போதியளவு பணம் இருக்கிறது” என்றார்”.

“அங்கஜன் சொன்னான்; “அம்மா, நான் படித்து விட்டுத் தொழில் இல்லாமல் இருக்கிறேன். நல்லதொரு தொழில் வரட்டும் அதன்பின் கட்டிக் கொடுப்போம்” என்றான். ஆதலால்

அன்பானவர்களே, நல்ல செயல்களைக் காலம் தாழ்த்தாது செய்தல் வேண்டும். அத்துடன் குறித்த செயலைக் குறித்த நேரம் செய்து விடல் வேண்டும். அதிபர் சிவராசா வரச்சொன்ன நேரம் வந்திருந்தால் யாவும் நல்லபடி முடிந்திருக்கும்.” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

*மாய்வதன் முன்னே வகைப்பட்ட நல்வினையை
ஆய்வின்றிச் செய்யாதார் பின்னை வழிநினைந்து
நோய்காண் பொழுதின் அறஞ்செய்வார்க் காணாமை
நாய்காணின் கற்காணா வாறு.*

தரும் செய்ய எண்ணும் போதே அதைச் செய்து விடல் வேண்டும். பிள்ளைகளானாலும் செய்யச் சொல்லிச் சொன்னால் அதைத் தமக்கென எண்ணியிருப்பவர்கள் செய்யமாட்டார்கள். “நாய்காணின் கற்காணாவாறு” என்பது பழமொழி.

18

“அன்பானவர்களே, நல்லவற்றை யார் சொன்னாலும் கேட்டல் வேண்டும். நல்ல செயல்களை எவர் செய்தாலும் போற்றுதல் வேண்டும். கீழானவர்கள் சொன்னால் அது கீழான செயலாகத்தான் இருக்கும் என்று நினைக்கக் கூடாது. மேலானவன் என்று நினைப்பவன் பயனில்லாத சொற்களைச் சொன்னால் அது மேலான வார்த்தைகள் ஆகிவிடாது. சிப்பிக்குள் தான் முத்து இருக்கிறது. குப்பைக்குள்ளே குண்டுமணி இருக்கிறது. சேற்றுக்குள்ளே அரிய இரத்தினக் கற்கள் உள்ளன. இவற்றின் பிறப்பிடம் சரியில்லை என்பதற்காக அவற்றை விலக்கி

வைப்பார் யாரும் இல்லை. அகில் என்ற வாசனைத் திரவியம் கள்ளியில் பிறந்தாலும் நறுமணத்தை உடையது. காக்கை அழகற்ற பறவை. ஆனால் அது கரைந்தால் நல்ல சேதி வரும். அதற்காகக் காக்கை கரையும் போது யாரும் வெறுப்பதில்லை. கீழான நாய் வேட்டையாடிக் கௌவிக் கொண்டு வரும் உடும்பினைப் பார்ப்பாரும் விரும்பி உண்பார்கள். அதனால் கீழானவையானாலும் அவற்றிற்கு மதிப்பு உண்டு. அது போல யார் வாயிலிருந்து நல்ல வார்த்தை வந்தாலும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும்”.

“காசிலிங்கம் அரிய நூல்களைத் தேடியெடுத்துக் கற்பவர். அவருக்குச் சோதிடம் தெரியும் அதனால் அவர் ஊரவர்களுக்குச் சோதிடம் சொல்வார்; கற்பிப்பார்; உதவிகள் செய்வார். அவரது வீட்டு வேலைகளைச் செய்பவன் சிவலிங்கம். அவன் பாடசாலைக்குச் செல்லாதவன். ஊரில் உள்ள பணக்காரர்களின் வீடுகளில் தொண்டு துரவு செய்பவன். மிகவும் நல்லவன். கொடுத்த வேலையை ஒழுங்காகச் செய்பவன். நீதி நியாயம் உள்ளவன். அதனால் ஊரவர்கள் அவனைக் கொண்டே சகல வேலைகளையும் செய்விப்பர். அவனுக்கு நேரமில்லாதிருந்தால் அவன் வரும் வரை காத்திருப்பர். காசிலிங்கத்தின் வீட்டில் வேலைகள் அதிகம் இருக்கும். அதனால் சிவலிங்கம் வேறு யாரையாவது பிடித்து வேலை செய்யும்படி சொல்வான். சமீப காலமாக கந்தையா என்றொருவனைக் கொண்டு காசிலிங்கம் தனது வேலைகளைச் செய்து வந்தார். சிவபாலன் என்பவன்

காசிலிங்கத்தின் மைத்துனன். காசிலிங்கத்திற்கும் சிவபாலனுக்கும் காணி எல்லை சம்பந்தமான பிரச்சினையொன்று தீராமல் இருந்து சண்டை, சச்சரவுகளைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது”.

“கந்தையா சிவபாலனின் கையாள். சிவபாலன் ஏவும் தீய செயல்களைச் செய்து அவனிடம் பணம் வாங்குபவன். அதனால் கந்தையா ஏதோ திட்டமிட்டுத் தான் காசி லிங்கத்தின் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறானென நினைத்தான் சிவலிங்கம். அதனால் ஒரு நாள் அவன் காசிலிங்கத்தின் வீட்டுக்குச் சென்ற போது காசி லிங்கத்திற்குச் சொன்னான்; “ஐயா, கலியுகத்தில் இனத்தவர்கள் தான் பகைவர்களாகி இரத்த உறவினர்களை அழிக்க விரும்புகின்றனர். மனித உறவுகளை விடப் பொருள் தான் மேலோங்கி நிற்கிறது. பொருளுக்காக இரத்த உறவினர்களைக் கொலை செய்யவும் தற்காலத்து மனிதர்கள் தயங்குவதில்லை. கந்தையா திருடன். சிவபாலன் ஐயாவோடு நெருங்கிப் பழகுவான். அதனால் அவனது விஷயத்தில் சற்றுக் கவனமாக இருங்கள்” என்று கூறினான்.”

“காசிலிங்கம் பலமாகச் சிரித்தார்; “சிவலிங்கம், இப்ப நீ பெரும்அறிவாளியாகி விட்டாய். கந்தையா முன்பு தீயவன் தான் ஆனால் இப்போ திருந்தி விட்டான். ஒருவன் வாழ்நாள் முழுவதும் தீயவனாக இருக்க முடியுமா...? “ என்று கேட்டார்”

“ஐயா, தீயவர்களை நம்பக்கூடாது. அவர்கள் திருந்தியதாகக் கூறுவார்கள். சந்தர்ப்பம் வந்தால் எதையும் செய்வார்கள்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்று விட்டான்.”

“சில தினங்களின் பின் காசிலிங்கம் கந்தையாவை வீட்டுக்குக் காவலாக வைத்து விட்டு வெளியூருக்குச் சென்றார். அன்று இரவு காசிலிங்கத்தின் வீடு உடைத்துப் பெறுமதியான ஆபரணங்களும் ; பொருட்களும் திருடப்பட்டன. அதன் பின் கந்தையா காசிலிங்கத்தின் வீட்டுக்கு வருவதில்லை”.

“வெளியூரால் திரும்பி வந்த காசிலிங்கம் பல இலட்ச ரூபா பெறுமதியான பொருட்கள் திருடப்பட்டதை உணர்ந்து கவலைப்பட்டார். அவர் அன்று வீட்டுக்கு வந்த சிவலிங்கத்திற்குச் சொன்னார் ; “நான் படித்தனான். ஆனால் உன்னைப் போல உலகைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. நீபடியாதவன், உலகத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளாதவன் என்று நினைத்து உனது சொற்களைக் கேட்காது விட்டு விட்டேன். சோதிடம் கற்ற எனக்கு எனது பலனே தெரியவில்லை. ஆனால் நீ உலகைக் கற்றதனால் உண்மையை உணர்ந்தது மட்டுமல்லாது அதைத் துணிந்து எனக்குச் சொன்னாய். கீழோராக இருந்தாலும் அவர்கள் சொல்வதை அவதானத்துடன் கேட்டல் வேண்டும். அதில் உள்ள அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளல் வேண்டும்” என்றார். காசிலிங்கம். ஆகையால் அன்பானவர்களே கீழானவர்களென்றாலும் அவர்கள் சொல்லும் சொற்களில் உள்ள அர்த்தத்தைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

கள்ளி யகிலும் கருங்காக்கைக் சொல்லும்போல்
எள்ளற்க யார்வாயின் நல்லுரையைத் - தெள்ளிதின்
ஆர்க்கும் அருவி மலைநாட! நாய்கொண்டால்
பார்பாரும் தின்பர் உடும்பு

“ கீழானவர்கள் சொல்பவற்றுள்ளும் நல்லவை உண்டு.
எனவே அவற்றை இகழாது ஏற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும். “நாய்
கொண்டால் பார்பாரும் தின்பர் உடும்பு” என்பது பழமொழி. அக்
காலத்தில் பார்பாரும் உண் தின்பவர்களாக இருந்தனர் என்று
இதனால் அறியப்படுகிறது. பார்ப்பார் என்பது பிராமணர்.
பிராமணர் எனச் சொல்லாது பார்ப்பார் என்போர் வேறு
இனத்தவராக இருந்தாலும் பார்ப்பாரென்பவர்கள் அந்நாளில்
உண் உண்டிருக்கின்றனர் என்று சமண சமய நூலான பழமொழி
நானூறு கூறுகிறது. சமணர் உண் உண்பதில்லை.

19 “அன்பானவர்களே, ஒருவரைப் பார்த்ததும், அவர்
நல்லவரோ கெட்டவரோ என்று சற்றும் எண்ணிப் பாராது
வெறிகொண்டு ஓடிச்சென்று அவரைக் கடிக்கும் நாயின் மீது
அடங்காத கோபம் கொண்டு அதைக் கடிப்பவர் யாரும் இல்லை.
கீழான புத்தியை உடைய தீய நாய் என்று எல்லோருக்கும்
தெரிவதால் தான் கடித்த நாயை எவரும் கடிப்பதில்லை. அவ்வாறே
நல்ல குணங்கள் எதுவும் இல்லாதவர்கள் அறிவின்மை
காரணமாகத் தம்மைத் துன்புறுத்தினாலும், சான்றோர் மிக்க

சினம் கொண்டு தாமும் அவரை வருத்த மாட்டார்கள். 'துட்டனைக் கண்டால் தூரவிலகு' என்று பெரியவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சான்றோரின் சிறப்பு என்று கருதப்படுவது அவர்களின் குணங்களின் சிறப்பையே யாகும். எத்தகைய தீமைகளை ஒருவன் ஆராயாது செய்தாலும், சான்றோர் அதற்காகச் சினம் கொள்ள மாட்டார்”

“முல்லைவனம் என்ற காட்டிலே ஓர் ஆலமரம் வானளவு உயர்ந்து வளர்ந்திருந்தது. அதன் கீழ் ஓர் அரசன் தனது முப்படைகளுடன் தங்கியிருக்கலாம். அதன்மேல் இலட்சக்கணக்கான குருவிகள் கூடு கட்டியிருக்கலாம். அப்படிப்பட்ட அந்த ஆலமரத்தில் ஏராளமான பறவைகள் கூடுகட்டி வாழ்ந்தன. அந்த மரத்தில் ஒரு காகமும் கூடு கட்டி வாழ்ந்து வந்தது. அந்த மரத்தில் கூடு கட்டி வாழ்ந்து வந்த பருந்துக்குக் காகத்தைப் பிடிப்பதில்லை. அது காலையில் கரைவதும் பிடிப்பதில்லை. அதனால் பருந்து காகத்தை வேண்டுமென்றே சண்டைக்கு இழுக்கும் ; “உனது நிறத்தைப் பார்க்கவே அசிங்கமாக இருக்கிறது. உனது குரலைக் கேட்டால் எனக்குத் தலை வலிக்கிறது. அத்துடன் காலையில் உன் மீது விழித்துச் சென்றால் எனக்கு இரை கிடைக்க மாட்டாது” என்று சொல்லி அதைத் தாக்கும். காகம் பொறுமை மிக்கது. அதனால் அது பருந்து சொல்வதைக் காதில் விழுத்துவதில்லை. ஆனால் சந்தர்ப்பம் ஏற்படும் போதெல்லாம் பருந்து காகத்தைக் கேவலப்படுத்திப் பேசி அதைக் கொத்தும். இதைக் கண்ட ஏனைய பறவைகள்

பருந்துக்குப் புத்திமதிகள் கூறும். இருந்தும் பருந்து அப்புத்திமதிகளைக் கேளாது காகத்தை அவமானப்படுத்தும்”

“ஆனி மாதம் பிறந்தது. காகம் முட்டையிடுவதற்காகக் கூடு கட்டியது. நீண்டதூரம் சென்று காகம் கம்புகளை எடுத்து வந்து அழகான பலமான கூடு கட்டியது. அது கூடு கட்டியதும் பருந்து அக்கூட்டைப் பிரித்து வீசியது. அப்போதும் காகத்திற்குக் கோபம் வரவில்லை. அது துக்கம் விசாரிக்க வந்த பறவைகளுக்கு கூறியது ; “ அறிவில்லாத தீயவர்களுடன் இருந்தால் எந்நாளும் துன்பப்பட வேண்டும். ஆதலால் காட்டின் வடக்கு எல்லையில் உள்ள ஆலமரத்தில் சென்று கூடு கட்டப் போகிறேன்” என்றது. பறவைகள் மிகவும் துன்பத்துடன் காகம் சொல்லியதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன”.

“பறா சொன்னது; நீ பொறுத்துக் கொள்வதால் தான் பருந்து உன்னைத் தாக்குகிறது. நீ அதைத் தாக்கு. அது பயந்து விடும். பறவைகளின் குஞ்சுகளைப் பருந்து பிடித்து உண்ண வரும் போது பறவைகள் அதைத் தாக்கிக் கலைப்பதை நீ பார்க்கவில்லையா. பருந்தைத் தாக்க உன்னால் முடியும். தேவையேற்பட்டால் நாமும் உதவி செய்வோம்” என்றது”

“அதைக் கேட்ட காகம் சொன்னது; “தீயவர்கள் திருந்த மாட்டார்கள். அவர்களைத் தண்டித்தாலும் திருந்தமாட்டார்கள். மனிதன் அறிவுள்ளவன். தன்னைக் கடிக்கும் நாயை அவன் கடிப்பதில்லை. அதற்குக் காரணம் தீய நாய் திருந்த மாட்டாது

என்பதுதான். நீங்கள் திருந்தாத பருந்தைத் திருத்துவதற்காக எவ்வளவு புத்திமதிகள் கூறினீர்கள். அது திருந்தியதா..? இல்லையே. அது போலத் தான் தண்டனையும் இருக்கும். அதனால் நான் வேறு இடத்திற்குச் செல்கிறேன்” என்றது. காகத்தின் பிரிவைத் தாங்க முடியாத பல பறவைகள் கீழே கிடந்த காகத்தின் கூட்டினைத் தூக்கிக் கொண்டு அதனுடன் சென்றன. ஆகையால் அன்பானவர்களே, தீயவர்கள் தீமை செய்தால் அதைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**நீர்த்தகவு இல்லார் நிரம்பாமைத் தந்நலியின்
கூர்த்தவரைத் தாநலிதல் கோளன்றால்- சான்றவர்க்குப்
பார்த்தோடிச் சென்று கதம்பட்டு நாய்கவ்வின்
பேர்த்துநாய் கவ்வினார் இல்**

தமக்கு ஆராயாது தீமைகளைச் செய்யும் அறிவிலிகளின் செயலைப் பொறுப்பதே சான்றோரினது குணமாகும். “நாய்களவின் பேர்த்து நாய் கவ்வினார் இல்” என்பது பழமொழி.

20

“அன்பானவர்களே, தேவையில்லாத பொருட்களைத் தேவையானவர்களுக்காகக் கொடுத்துதவுங்கள். அத்துடன் உங்களிடமிருக்கும் பெறுமதியான பொருட்களைப் பற்றி உங்களின் மனைவிக்கு, பிள்ளைகளுக்கு அல்லது நம்பிக்கையானவர்களுக்குச் சொல்லி வையுங்கள். இல்லாவிட்டால் அப்பெறுமதியான பொருட்கள் உங்களுக்கும் உங்கள் உறவுகளுக்கும் கிடைக்காமற் போய்விடும். முக்கியமாக

உங்களுக்குத் தேவைப்படாத பெறுமதியான பொருட்களைத் தேவைப்படுவோருக்குக் கொடுத்து உதவுங்கள். ஒருநாய்க்கு ஒரு முழுத் தேங்காய் கிடைத்தால் அதை அது உண்ண மாட்டாது. அதைப் பிறர் எடுக்கவும் விட மாட்டாது. செல்வம் என்பது தானும் நன்றாக அனுபவித்து, பிறரையும் அனுபவிக்கச் செய்வது. அதை எவருக்கும் கொடாது தானும் அனுபவிக்காது பாதுகாப்பது துன்பத்தையே தரும்.”

“கலைவாணர் பெரும் அறிவாளி. அவரிடம் தமிழிலும் வடமொழியிலும், ஆங்கிலத்திலும் வெளி வந்த பல நூல்கள் உள்ளன. அவற்றை அவர் கற்றுப் பிறருக்கும் கற்பித்து வந்தார். அவரிடம் ஏராளமான பண்டிதர்கள், வித்துவான்கள் வந்து விளக்கம் பெறுவார்கள். அரியநூல்களைப் பெற்றுச் சென்று ஆராய்ச்சி செய்வார்கள். தன்னிடம் இல்லாத நூல்களை அவர் எப்பாடு பட்டாவது தேடிக் கண்டு பிடித்து எடுத்துத் தனது நூலகத்தில் வைத்து விடுவார். அதனால் ஊரவர்களும் வெளியூரவர்களும் அவரிடம் வந்து தமது சந்தேகங்களைப் போக்கி, நூல்களைப் பெற்றுச் செல்வர்.”

“கலைவாணருக்கு அறிவுழகன் என்ற மகனொருவன் இருந்தான். அவன் கற்கும் போது தீய நண்பர்களுடன் சேர்ந்து தீய செயல்களைச் செய்து வந்தான். கலைவாணர் தன்னாலானளவு அவனுக்குப் புத்திமதிகள் கூறியும் அவன் கேட்கவில்லை. அவன் தனது பதினெட்டாவது வயதில் புனிதவதி என்ற ஒரு பெண்ணை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து விட்டான். கலைவாணர் அதிர்ந்து

போனானர். எனினும் அவரால் எதையும் செய்ய முடியவில்லை. புனிதவதியும் கற்காதவள். தீயசெயல்களை அஞ்சாது செய்பவள்.”

‘சில வருடங்களில் நோய் வாய்ப்பட்டுக் கலைவாணர் இறந்து விட்டார். அதன் பின் நூல்கள் கேட்டு வந்த பெரியவர்களை அவன் அவமதித்து அனுப்பினான். கலைவாணர் எழுதிய கட்டுரைகளை நூலாக வெளியிட அவ்வூர்த் தனவந்தர் ஒருவர் விரும்பி வந்து அவனைக் கேட்டார். அவனது நண்பர்கள், “அந்தத் தனவந்தன் உன்னை ஏமாற்றித் தான் பணமும் புகழும் சம்பாதிக்க விரும்புகிறான். அதனால் அவனுக்குக் கொடாதே” என்றனர். அதனால் அறிவுமுகன் கலைவாணர் எழுதிய கட்டுரையின் பிரதிகளைக் கொடுக்கவில்லை. அவனது தாயார் அவற்றைக் கொடுக்கும்படி கூறியும் அவன் கொடுக்கவில்லை. நூல் பலவும் பாதுகாப்பின்மையாலும் அடிக்கடி எடுத்துத் துப்பரவு செய்யாமையாலும் கறையான் பிடிக்க ஆரம்பித்தது. புத்தகம் வைக்கப்பட்டிருந்த பெட்டகத்தின் மீது மழை நீர் விழுந்ததை யாரும் கவனிக்கவில்லை. அதனால் பெறுமதியான நூல்கள் பல அழிந்து விட்டன. ஆகையால் அன்பானவர்களே, நாய் முழுத்தேங்காயை வைத்திருப்பது போல நீங்களும் பெறுமதியான பொருட்களை வைத்திராதீர்கள். நீங்களும் அனுபவியுங்கள், அனுபவிப்பவருக்கும் கொடுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

வழங்கலும் துய்த்தலும் தேற்றாதான் பெற்ற
முழங்கும் முரசுடைச் செல்வம் - தழங்கருவி
வேய்முற்றி முத்துதிரும் வெற்பு! அதுவன்றோ
நாய்பெற்ற தெங்கம் பழம்

நாய்க்கு கிடைத்த முழுத் தேங்கயை அதனாலும் தின்ன முடியாது ;
பிறர் எடுத்துச் சென்று தின்னவும் அது விடாது. அதைப் போன்றதே
கருமியின் கையில் அகப்பட்ட செல்வமும். அச் செல்வத்தை
அவனும் பயன்படுத்தான், பிறர் பயன்பெறவும் விட மாட்டான்.
“நாய் பெற்ற தெங்கம் பழம்” என்பது பழமொழி.

21 “அன்பானவர்களே, பெரியவர்களுக்குச் செய்கின்ற
சிறப்பினை அப்படியே சிறுமையானவர்களுக்குச் செய்வது
முறையற்றதாகும். அது குதிரைக்கு இடவேண்டிய சேனத்தை
நாயின் மீது இடுவது போன்ற தகுதியற்றதும் அறிவற்றதுமான
செயலாகும். பெரியவர்கள், எல்லாம் உணர்ந்தவர்கள்,
பற்றற்றவர்கள்; சகலரையும் சமமாக மதிக்கும் தன்மை
உள்ளவர்கள்; உலகத்தைப் புரிந்தவர்கள். அதனால் அவர்கள்
கௌரவிக்கப்பட வேண்டியவர்கள். அப்படிக் கௌரவிக்கும் போது
விருப்பம் காரணமாகச் சிறுமையுள்ளவர்களைக் கௌரவிக்கக்
கூடாது. ஒருவருக்கு ஒரு சிறப்பைச் செய்யுமுன் அதனால்
உண்டாகும் நன்மை, தீமைகளையும், சிறப்பித்த பின் அவர்கள்
நடந்து கொள்ளும் முறைகளையும், அதன்பின் அதனால் வரும்
பலாபலன்களையும் அறிந்த பின்பே சிறப்பித்தல் வேண்டும்.

தகுதியற்றவர்களைச் சிறப்பித்தால் சிறப்பித்தவர் துன்பத்துடன் அவமானமும் அடைவர்.”

“முல்லை வனத்திலே யானையின் தலைமையில் வாழ்ந்த மிருகங்களும் பறவைகளும் ஒரு விழா நடத்த விரும்பின. அவ்விழாவின் இயல் இசை நாடகம் என்பன அரங்கேற்றப்படும் என்றும், அதில் முதன்மை நிலை அடைவோர் கௌரவிக்கப்படுவார்கள் என்றும் யானை அறிவித்தது.”

“தீக்கோழி, வான் கோழி, காகம், மயில், மைனா, புறா கிளி, குயில் போன்ற பறவைகளும், குரங்கு, நரி, பன்றி, முயல், கரடி, குதிரை போன்ற மிருகங்களும் போட்டியில் கலந்து கொண்டன. அன்று பௌர்ணமி தினம். இரவு எட்டு மணிக்கு யானையின் தலைமையில் விழா ஆரம்பமானது. குயில், நரி, காகம், போன்றன இசைப் போட்டியில் கலந்து கொண்டன. மயில், வான்கோழி, தீக்கோழி, குதிரை, பன்றி போன்றன நடனப் போட்டியில் கலந்து கொண்டன. நரி, பன்றி, குரங்கு, காகம், கிளி, போன்றன நாடகப் போட்டியில் கலந்து கொண்டன. பூங்கா வனத்தில் வாழும் யானைகள் நடுவராகப் பணியாற்றின. பூங்காவனத்தில் வாழும் குதிரை, பன்றி, குரங்கு போன்றன பக்க வாத்தியக் கலைஞர்களாகக் கடமையாற்றின. பிற்பாட்டைப் பூங்காவனத்தில் வாழும் குயிலும் கிளியும் பாடின.”

“மயில் மிகவும் அழகாகத் தோகையை விரித்தாடியது. அதனால் அது நடனத்தில் முதலாம் இடத்தைப் பெற்றது. குயில் இனிமையாகப் பாடியது. அதனால் அது பாடலில் முதலாம் இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டது. தனி நாடகத்தில் குரங்கு நன்றாக நடித்தமையால் குரங்கு நாடகத்தில் முதலாம் இடத்தைப் பெற்றது. மயிலுக்கும், குயிலுக்கும், குரங்கிற்கும் யானை பொன்னாடை போர்த்திப் பொற்கிழியும் அளித்துக் கௌரவப்படுத்தியது.”

“மறுநாள் யானையிடம் வந்த காகம் ; “இனிமேல் நான் கரைந்து சோதிடம் சொல்லமாட்டேன் என்று கூறியது. யானை சமாதானம் சொல்லியும் காகம் கேட்கவில்லை ; “நான் தான் உங்களுக்கும் இங்கு வாழும் மிருகங்களுக்கும் கரைந்து பாட்டுப் பாடிச் சோதிடம் சொல்வேன். நல்ல காலம் எப்போது?. நல்லவர்கள் எப்போது வருவார்? அதிஷ்டம் எப்போ வரும் என்றெல்லாம். நான் பாடிச் சொல்லும் போது இனிமையான குரலெனப் போற்றிக் கேட்கும் உங்களுக்கு இப்போ எனது குரல் சரியில்லை.” என்று கூறி விட்டுச் சென்று விட்டது. அதன்பின் யானைக்குச் சோதிடம் சொல்ல யாரும் இல்லாததால் யானை காகத்தைப் போற்றிப் பொன்னாடை போர்த்திப் பொற்கிழி அளித்துக் கௌரவித்தது. அதன்பின் காகத்தின் போக்கில் மாற்றம் உண்டானது. அது காட்டில் உள்ள மிருகங்களையும் பறவைகளையும் மதிப்பதேயில்லை. கோயில்களிலும், கூட்டங்களிலும், விழாக்களிலும் அதை அழைக்கா விட்டாலும் பக்க வாத்தியக்காரருடன் வந்துகச்சேரி நடத்த ஆரம்பித்தது. காகத்தின்

கச்சேரி ஆரம்பமானதும் மிருகங்களும் பறவைகளும் எழுந்து ஓட்டம் பிடித்தன. மறு நாள் தனது கச்சேரியைப் பற்றி அது புகழும். பத்திரிகைகளில் தனது படத்தைப் போட்டு விமர்சனம் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லும். அதனால் இனிமேல் முல்லை வனத்தில் விழாக்கள் நடத்துவதில்லையென்று முல்லை வனத்தில் வாழ்ந்த மிருகங்களும், பறவைகளும் கூடித் தீர்மானம் எடுத்தன. ஆகையால் அன்பானவர்களே, சிறுமதியாளர்கள் வேண்டியவராக இருந்தாலென்ன முக்கிய பிரமுகராக இருந்தாலென்ன அவர்களுக்குச் சிறப்புச் செய்யாதீர்கள்' என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**பெரியார் செய்யும் சிறப்பினைப் பேணிச்
சிறியோர்க்குச் செய்து விடுதல், - பொறிவண்டு
பூமேல் இசைமுரலும் ஊர! அதுவன்றோ
நாய்மேல் தவிசீடு மாறு.**

சிறுமதியாளர்களைக் கௌரவித்தால் அவர்கள் அந்தக் கௌரவத்திற்கு மதிப்புக் கொடுத்து நடக்காது தமது பலவீனத்தைப் பலமென்று நினைத்து வெளிப்படுத்துவர். அதனால் கௌரவித்தவர் துன்பப்படுவார். 'நாய்மேல் தவிசு இடுமாறு' என்பது பழமொழி.

22

“ அன்பானவர்களே, எவ்வளவு தான் கஷ்டப்பட்டாலும் நாயின் வாலை நிமிர்த்த முடியாது. அதுபோல இயல்பாகவே நற்குணங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளாத பெண்களைச் சிறையிட்டுக் காவல் காத்து அல்லது சிறையிட்டுத் தண்டனை

கொடுத்துத் திருத்தலாம் என்பது ஒரு போதும் நடக்க முடியாததாகும். குடும்பத்திற்குரிய நற்பண்புகள் உடையவளாகி, கணவனின் வருவாயை அறிந்து செலவு செய்பவளே நல்ல குடும்பத் தலைவியாவாள். குடும்பத்திற்குரிய நற்பண்புகள் மாணவியிடம் இல்லையென்றால் கணவன் எவ்வளவு தான் தகுதியில் உயர்ந்திருந்தாலும் எந்தப் பயனும் அக்குடும்பத்திற்கு உண்டாக மாட்டாது. மனைவி மாண்புடையவளாக இருந்தால் சகல செல்வங்களும் தானாக வீடு தேடி வரும். கற்பு நெறியில் தன்னைக் காத்துக் கொண்டு, தனது கணவனையும் காப்பாற்றித் தனது குடும்பத்தின் பெருமையையும் காப்பாற்றி வாழ்பவளே நல்ல பெண். பெண்களைச் சிறையில் காவல் வைத்துக் காப்பாற்றுவதில் பயனில்லை. அவர்கள் நிறையென்ற பண்பால் தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளல் வேண்டும். தன்னைக் காப்பாற்றும் மனைவியைப் பெறாத கணவன் பகைவர் முன் அவமானப்பட்டு நிற்பான்.”

“மாதவக்குமார் வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்தவர். ஒழுக்கத்தை உயிராகப் போற்றுவவர். உயர்ந்த தொழில் செய்பவர். ஊரவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்பவர். அவரது மனைவி அடக்கமில்லாதவள். பெரியவர்கள் என்று எண்ணாது வாய்க்கு வந்தபடி கதைக்கும் போக்குடையவள். அவர்களது ஒரே மகள் காவேரி. துடுக்கானவள். அளவுக்கதிகமான உணர்வுகள் உள்ளவள். பாடசாலையில் ஆண் பிள்ளைகளுடன் கூச்சமின்றிக் கதைப்பவள். அப்படிக்கதைக்கக் கூடாதென்று ஆசிரியர்கள்

பலமுறை கண்டித்தும் திருந்தாதவள். அவர்களது வீட்டுவேலைக்காரன் சண்முகம். நல்ல ஆண் அழகன். அவனது குடும்பம் நல்ல குடும்பமல்ல. தீயசெயல்களை அஞ்சாது செய்யும் குடும்பம். காவேரியின் அங்கங்கள் வயதை விடப் பொலிவாக இருந்தன. அத்துடன் காவேரி சண்முகத்திற்கு விளையாட்டாக அடிப்பாள். விளையாடுவாள். காலப்போக்கில் இருவரும் காதலராகினர். இதை அறிந்த மாதவக்குமார் அதிர்ந்து போனார். தன்னால் இயன்றளவு புத்திமதிகளைக் கூறினார். அவள் கேட்கவில்லை. அதனால் மாதவக்குமார் அவளைப் பாடசாலைக்குச் செல்லாமல் தடுத்து வீட்டில் வைத்திருந்தார். சண்முகத்தை வேலையில் இருந்து நீக்கினார். தனது மனைவியை அவளுக்குக் காவல் வைத்தார். அவள் காவேரிக்கு புத்திமதிகள் சொல்லாது கண்டபடி அடிப்பாள். அவள் வெளியிலே செல்லும் வேளைகளில் காவேரி சண்முகத்திற்குத் தகவல் அனுப்பி அவனை வீட்டுக்கு வரவழைப்பாள். நடு இரவில் சண்முகம் யாருக்கும் தெரியாது மாதவக்குமாரின் வீட்டுக்கு வந்து விடியும்வரை அவளுடன் தங்கியிருந்து விட்டுச் செல்வான்.”

“நிலைமை மோசமாவதை உணர்ந்த மாதவக்குமார் காவேரிக்குத் திருமணம் பேசினார். அவரிடம் பெரும் சொத்து இருந்தது. அதைக் கொடுத்து நல்ல இடத்தில் காவேரியைத் திருமணம் செய்துகொடுத்தார் மாதவக்குமார். திருமணம் முடித்து மூன்றாவது நாள் காவேரியும் கணவனும் கோயிலுக்குச் சென்றனர்.காவேரி கணவனையும் கூட வந்தவர்களையும்

கோயில் மண்டபத்துள் விட்டு விட்டு மெதுவாக வெளியே வந்து அவளை அழைத்துச் செல்லத் தயாராக நின்ற சண்முகத்துடன் சென்று விட்டாள். அதனால் அன்பானவர்களே, குடும்பத்திற்கு மங்கலம் என்பது நல்ல மனைவியைப் பெறுவதே. பெண்கள் தம்மைத் தாமே காப்பாற்றிக் கொள்ளல் வேண்டும். அவர்களைப் பிறர் காப்பாற்றுவார்கள். என்று நினைக்கக் கூடாது. தன்னைத் தான் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பெண்ணே உயர்ந்த பெண். அதனால் அன்பானவர்களே, தம் பெண்கள் தம்மைத் தாமே காப்பாற்றும் வழி முறைகளைப் பெற்றோர் அவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தல் வேண்டும்” என்றார்” நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

*நிறையான் மிகுகல்லா நேரிழை யாரைச்
சிறையான் அகப்படுத்தல் ஆகா; அறையோ!
வருந்த வலிதின்ன யாப்பினும், நாய்வால்
திருந்துதல் என்றுமோ இல்.*

நாயின் வாலை நிமிர்த்த முடியாதது போல, பண்பற்ற பெண்களைச் சிறையிலிட்டுக் காத்தாலும் அவர்களைத் திருத்த முடியாது. “நாய்வால் திருந்துதல் என்றுமோ இல்” என்பது பழமொழி.

23

“அன்பானவர்களே, ஒருவர் சொல்லாமலே அவரின் முகத்தைப் பார்த்து அவர் என்ன நினைக்கிறார் என்பதை அறிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் பெற்றவரை விட உயர்ந்தவர்கள் எவரும் இப்பூவுலகில் இல்லை. அப்படியான ஒரு பெண் ஒருவருக்கு மனைவியாகக் கிடைத்தால் அவன் கடல் போன்ற வற்றாத

நீநூற்றைக் கொண்ட நீர்நிலையைப் பெற்றவராவார். தனது கணவன் வெளியே சென்று மீண்டும் வீட்டுக்குத் திரும்பி வரும் போது அவருடைய கண்களையும் முகத்தையும் கொண்டு அறிந்து கொள்ளக் கூடிய மனைவியை அடைந்தவர் உலகில் உள்ள செல்வங்களையெல்லாம் ஒரு சேரப் பெற்றவராவார். அப்படியான மனைவியானவர் தமது வீடு தேடி வந்த விருந்தினரை வரவேற்று உபசரித்துப் போற்றுவாள். இப்படியான மனைவியைப் பெற்றவர் பெரும் பாக்கியசாலிகளாவர். இவர்களுக்கு நாள் தோறும் இறைக்க இறைக்கக் கடலைப் போலக் குறையாத செல்வ வளம் உண்டாகும். தன்னை அடுத்திருக்கும் பொருளைக் காட்டும் கண்ணாடி போல, ஒருவனது உள்ளத்தில் தோன்றும் உணர்ச்சிகளை முகம் காட்டும் என்று புரிந்துள்ள மனைவியே கணவனது எண்ணங்களைப் புரிந்து கொள்வாள்.”

“நடேசனின் மனைவி காமாட்சி. அவள் கணவனின் மனம் நோகாமல் நடப்பவள். கணவன் எது கேட்டாலும் தயங்காது செய்து முடிப்பவள். நடேசன் மிகவும் மெதுமையானவர். மற்றவர்களுக்குச் சிறு சிறு துன்பங்கள் வந்தாலும் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாதவர். அவரிடம் ஓரளவு பணம் இருந்தது. அவரது தங்கை நாகேஸ்வரி. அவர் தான் அவளுக்கு நல்ல இடத்தில் திருமணம் செய்து கொடுத்தார். நாகேஸ்வரியின் கணவன் விவசாயி. திடீரென்று நோய்வாய்ப்பட்டு விட்டான். அதனால் அக்குடும்பத்தையும் நடேசனே பராபரித்து வந்தார்.”

“அன்று வீட்டுக்கு வந்த நடேசனின் முகம் கலவரமடைந்திருந்ததைக் காமாட்சி கண்டு கொண்டாள். அவர் வந்ததும் குளிப்பதற்கு சுடுநீர் வைத்திருந்தாள். நடேசன் குளித்து விட்டுச் சாப்பிட்டார். பின்பு முற்றத்தில் நின்று வேப்ப மர நிழலில் சென்று அமர்ந்தார். காமாட்சி அவருக்கு அருகிற் சென்று அமர்ந்தாள்.”

“நாகேஸ்வரியின் மகள் செந்தூரியைப் பற்றித் தானே சிந்திக்கிறீர்கள். அவள் தரம் ஐந்து புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் மாவட்டத்தில் முதலாவதாகச் சித்தியடைந்தவள். இங்கு எப்படித் தான் சித்தியடைந்தாலும் பணம் வாங்காது யாரையும் தரம் ஆறில் அனுமதிக்கமாட்டார்கள் என்று உங்களுக்குத் தெரியும் தானே. ஆகையால் பாடசாலை அதிபர் கேட்கும் பணத்தைக் கொடுத்து விடுங்கள்” என்றார்”

‘பணம் கொடுப்பதைப் பற்றி நான் சிந்திக்கவில்லை. பணக்காரர்களின் பிள்ளைகள் புலமைப் பரிசிற் பரீட்சையில் சித்தியடையாவிட்டாலும் இரண்டொரு மாதங்கள் கழியப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு சேர்த்து விடுவார்கள்...” என்று நடேசன் கூறும் போது காமாட்சி இடை மறித்துச் சொன்னாள் ; “யாராவது இடம்பெயர்ந்தவர்களிடம் அல்லது நோயாளிகளிடம் பணம் கேட்டார்களா...? என்று கேட்டாள் காமாட்சி.”

“நடேசன் சிரித்தார் ; “ இது எப்படி உமக்குத் தெரியும்...?”

“உங்கள் முகமும் கண்களும் சொல்கின்றன. பிறகேன் யாரிடமாவது கேட்பான்” என்றார் காமாட்சி”

“இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு காங்கேசந்துறையில் இருந்து இடம்பெயர்ந்து வன்னிக்குச் சென்ற குடும்பம் ஒன்று யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்திருக்கு. அந்தக் குடும்பத்தில் உள்ள ஒரு பெண்பிள்ளையின் பெற்றோரைப் பத்தாயிரம் ரூபா தரும்படி ஒரு பிரமுகர் கேட்டார். அதுகளைப் பார்க்க வேதனையாக இருக்கு. சமூகத்தில் பெரிய பதவியில் இருப்பவைதான் பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கத்திலை இருந்து கேட்கினை. அவைக்கு நாட்டின் நிலை தெரியவில்லை. சாமத்தியச் சடங்கிற்கும், திருமணத்திற்கும் மேள தாளம், படப்பிடிப்புக்கென்றால் நீங்கள் இலட்சக் கணக்கில் செலவு செய்வீர்கள். படிப்பிற்கு ஒருசதமும் செலவு செய்ய மாட்டீர்கள்” என்றாராம் ஒரு பிரமுகர்.”

“அப்ப நீங்கள் அந்தக் குடும்பத்தை வீட்டுக்கு வரச் சொன்னீர்களா?” காமாட்சி கேட்டாள்.

“நடேசன் பதில் சொல்லாமல் சிரித்தார். அதைக் கண்ட காமாட்சி சொன்னாள்; “கடல் போல வற்றாத நீரூற்றுள்ள கிணறு போலச் செல்வம் கொடுக்கக் கொடுக்கப் பெருகும். நீங்கள் அந்தக் குடும்பத்திற்கு உதவி செய்யுங்கோ...” என்றாள். காமாட்சி இப்படியான பெண்கள் மனைவியாகக் கிடைத்த கணவன்மார் பாக்கியசாலிகள். அதனால் அன்பானவர்களே, தனது கணவனது

முகமாற்றங்களைக் கொண்டும் அவரது கண்களைக் கொண்டும், அவர் நினைப்பதை அறியும் மனைவி கடல் நீரைப் போல வற்றாத நல்லெண்ணம் கொண்டவள். அப்படியான நல்லெண்ணம் கொண்ட பெண்களாக வாழப் பழகுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

சொல்லாமை நோக்கிக் குறிப்பறியும் பண்பிற்றம்
 இல்லாளே வந்த விருந்தோம்பிச் - செல்வத்து
 இடரின்றி ஏமாந்திருந்தாரே, நாளும்
 கடலுள் துலாம்பண்ணி னார்

கடலில் இருந்து வற்றாத நீரினைப் பெறுவது போலக் குறிப்பறிந்து உதவும் மனைவியைப் பெற்றவனது செல்வம் பெருகிக் கொண்டே போகும். “நாளும் கடலுள் துலாம் பண்ணினார்” என்பது பழமொழி.

24

“அன்பானவர்களே, நுட்பமான அறிவைப் பெறவேண்டுமானால் குருவிடம் முறைப்படி கல்வி கற்றல் வேண்டும். அத்துடன் ஏராளமான நூல்களைத் தேடிக் கற்றல் வேண்டும். இல்லா விட்டால் கற்றவர்களிடம் அதைப்பற்றிக் கேட்டல் வேண்டும். இவையெதுவும் இல்லாமல் மிகவும் நுட்பமான பொருளை உணர்ந்ததாகப் பேசுவதைப் பெரியவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். இப்படியானவர்கள் மெய்ப்பொருள் ஒன்றை பெரியவர்களின் சகவாசத்தாலோ அல்லது விதிவசத்தாலோ பெறுதல் என்பது நாவல் மரத்தின் அடியில் வீழ்ந்து கிடக்கும் சுவையான நாவற் பழங்களைப் பொறுக்குவது போன்றது. அதை

விடத் தனிச் சிறப்பு எதுவும் இருக்க மாட்டாது. ஒருவர் நுட்பமான பொருளை உணர்ந்தால் அதைப் பெரியவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும். கற்றறியாதவர்கள் கூறும் மெய்ப்பு பொருளைப் பெரியவர்கள் ஏற்காவிட்டால் அதில் சிறப்பிருக்காது.”

“அம்பலவாணர் பெரும் அறிஞர். அவரைச் சுற்றி எப்பொழுதும் பல அறிஞர்கள் இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு ஏற்படும் சந்தேகங்களை அவர் நீக்கி வைப்பார். ஏகலைவன் தனவந்தன். கற்ற அறிவோ அல்லது கேட்ட அறிவோ இல்லாதவன். ஆனால் அடிக்கடி அம்பலவாணரை வந்து சந்திப்பான். அவனுக்கு ஏற்படும் சந்தேகங்களை அவர் நீக்கி வைப்பார். அவர் அறிஞர்களுடன் உரையாடினால் அவர்களுக்கு அருகில் சில நிமிடங்கள் இருந்து விட்டுச் செல்வான். ஊரில் உள்ளவர்கள் அம்பலவாணருடன் கதைப்பதைப் பெரும்பேறாகக் கருதி வந்தனர். அதனால் ஏகலைவன் அடிக்கடி அம்பலவாணரின் வீட்டுக்கு வருவான். ஒரு நாள் அவன் வந்த போது ஓர் அறிஞர் கேட்டார் ; “ ஐயா, பழமொழிகள் மிகுந்து பொருளைத் தருவன என அறிந்திருக்கிறேன். எனக்கு ஒரு பழமொழியின் அர்த்தம் புரியவில்லை. வலது கை கொடுப்பதை இடது கை அறியக்கூடாதென்கிறார்கள்.” இதன் அர்த்தம் என்ன? கைகளால் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியுமா? என்று கேட்டார்.

“அம்பலவாணர் பெரிதாகச் சிரித்தார். பின்பு சொன்னார் ; “மகனே, இடது பாகமும், இடது கையும் மனைவிக்குரியது. இதைத்

தான் அர்த்தநாரீஸ்வரர் உருவம் எமக்கு அறிவுறுத்துகிறது. வலது புறம் ஆணும் இடது புறம் பெண்ணும் இருப்பதாகச் சைவ சமயம் கூறுகிறது. கடவுளை நம்பும் நாம் சமயம் கூறுவதையும் நம்பத்தானே வேண்டும். இதன்படி வலப்பக்கமாக இருக்கும் கை கொடுப்பதை இடப்பாகத்தில் குடியிருக்கும் மனைவிக்கும் சொல்லக் கூடாது. தான தர்மம் செய்யும் போது மனைவியுட்பட வேறு எவருக்கும் தெரியக்கூடாது என்று சொல்கிறது அம் முதுமொழி” என்றார் அம்பலவாணர்”

“அம்பலவாணர் இதைக் கூறும் போது ஏகலைவனும் அருகில் இருந்தான். அதனால் அவன் அதைக் கேட்டு விட்டு அதற்கேற்ற படி தனது நண்பர்களுக்குக் கூறி வந்தான். அவனது நண்பர்கள் அவன் பெரிய அறிவாளி என்று ஏற்றுப் புகழ்ந்தனர். ஒரு நாள் அவன் தொழில் நிமித்தம் வேறொர் ஊருக்குச் சென்றான். அவ்வூர்ச் சிவன் கோயில் மடத்தில் பெரியவர்கள் கூடியிருந்து மக்களுக்கு உபதேசம் செய்துகொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது ஏகலைவனின் நண்பனொருவன் அவனது அறிவைப் பற்றிப் பெரிதாக அவ் அறிஞர்களுக்குச் சொன்னான். அதைக் கேட்ட அவ் அறிஞர்களில் ஒருவர் ஏகலைவனை அழைத்துத் தமக்குச் சமமாக இருத்தி அவனைப் பேசச் சொன்னார். அவன் அம்பலவாணர் சொன்னவற்றை மிகவும் அழகாகச் சொன்னன்; “இது புதிய கருத்து அத்துடன் உண்மையான கருத்து, இவ்வாறு யாரும் கருத்துச் சொன்னதில்லை” என்று அறிஞர்களும் மக்களும் புகழ்ந்தனர்.

அப்போது சபையில் இருந்த ஒருவன் எழுந்து ; “ஐயா, பெரியவரே, அரிய கருத்தைச் சொன்னீர்கள். எனக்கும் முதுமொழி ஒன்றின் பொருள் விளங்கவில்லை. அதைப் பலரிடம் கேட்டேன் அவர்களும் சரியாகப் பதில் கூறவில்லை. ‘திரையவித்து ஆடார் கடல்” என்ற முதுமொழியின் பொருளைக் கூறுங்கள்’ என்றான்”.

“ஏகலைவனுக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது. உடல் நடுங்கியது. அதைக் கவனித்த அறிஞர் ஒருவர் சொன்னார்; “கற்கா விட்டாலும், கற்றவர்களிடம் கேட்டறியாவிட்டாலும் சிலர் மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து கொள்வார்கள். இது நாவல் மரத்தின் கீழ்விழுந்து கிடக்கும் கனிகளைச் சிரமமின்றி எடுத்துக் கொள்வது போன்றது. அதனால் மெய்ப்பொருளைப் பற்றிக் கேளாதீர்கள்” என்றார். எனவே அன்பானவர்களே, மெய்ப்பொருள் பற்றிப் பேச வேண்டுமானால் கல்லுங்கள். அல்லது கற்றவரிடம் கேளுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**கற்றானும் கற்றார்வாய்க் கேட்டானும் இல்லாதார்
தெற்ற உணரார் பொருள்களை – எற்றேல்
அறிவில்லான் மெய்தலைப் பாடு பிறிதில்லை ;
நாவற்கீழ்ப் பெற்ற கனி**

தானாக விழுந்திருக்கும் நாவற்பழங்களை அவன் எதிர்பாராது முயற்சியின்றிப் பெற்றது. அதில் திறமைக்கு இடமில்லை. அது போலவே அவன் கண்ட உண்மைகளையும் அறிஞர்கள் ஏற்கார்.”**நாவற் கீழ்ப் பெற்ற கனி**” என்பது பழமொழி.

“அன்பானவர்களே, தம்மைக் காத்துக் கொள்ள விரும்புவவர்கள், ஆற்றல் உடையவருடன் பணிந்து போவார்கள். தன்னுடன் போர் செய்வதற்கு வலியற்றவர்களைப் பார்த்து அவர்கள் மீது இரக்கங் கொள்ளாமல், அவர்கள் மீது போர் தொடுப்பார்கள். இத்தகைய புகழில்லாத கோழைத்தனமான படையாண்மையானது கேலிக்குரியது. இது நாவிதனின் கத்தி முடிகளைவதற்குரிய கூர்மையில்லாது சேப்பிலையை அறுக்கும் கூர்மையுடன் விளங்குவது போன்றதே. ஆற்றல் உடையவர்களுக்குப் பணிவதும், ஆற்றல் இல்லாதவர்களைத் தாக்குவதும் கோளைத்தனமானது”.

“முல்லை வனம் என்ற காட்டில், ஓர் எருமை வாழ்ந்து வந்தது. யமனின் வாகனமான அதன் தோற்றத்தைக் கண்டால் யானையைத் தவிர மற்றைய மிருகங்களெல்லாம் பயப்படும். அதன் பெரிய கண்கள் எப்போதும் சிவந்திருக்கும். அதன் நீண்டு வளைந்த கொம்புகளைக் கண்டதும் முயலுக்கு வயிற்றைக் கலக்கும். அதனால் அது எருமை நிற்கும் இடங்களில் நிற்பதில்லை. வழிதெருவில் அதைக் கண்டால் தலைதெறிக்க ஓடித்தப்பி விடும். அதன் பருத்த உடலையும், நீண்ட செவிகளையும், உரமான கால்களையும் கண்டு மான்கள் பயப்படும். மிருகங்கள் தன்னைக் கண்டு பயப்படுவதை அறிந்த எருமை, மிருகங்களைத் தனது தடித்த குரலால் பயமுறுத்தும். முயல் குட்டிகளும், மாண் குட்டிகளும் எருமை கதறும் சத்தம் கேட்டாலே அஞ்சி நடுநடுங்கி வீறிட்டு அழும். ஒரு நாள் எருமைக்கு

குறுக்கே தவறுதலாகப் பன்றி வந்து விட்டது. அதனால் எருமை சினங்கொண்டு கத்தியது. அதன் அலறல் சத்தத்தைக் கேட்டுக் காடே அதிர்ந்தது. பன்றி பயந்து நடுங்கியபடி சொன்னது ; “ பிரபு, தற்செயலாக நான் குறுக்கே வந்து விட்டேன். என்னை மன்னியுங்கள்” என்று சொல்லி அதன் கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கியது. அப்படியிருந்தும் எருமைக்குக் கோபம் அடங்கவில்லை. அது தனது பலமான பின்னங்காலால் பன்றியை எட்டி உதைந்தது. பன்றிக்கு உயிரே போய்விடும் போல இருந்தது. அதனால் எழும்ப முடியவில்லை. முன்பொரு முறை எருமை மாணைக் காலால் உதைத்து தனது கொம்புகளால் தூக்கி வீசியது. அதனால் மானின் முன்னங்கால்கள் இரண்டும் முறிந்து விட்டன. அது போல எருமை தன்னையும் கொம்பால் தாக்கிவிடுமோ என்ற அச்சத்தில் பன்றி அமுதமுது சொன்னது; “பிரபு, என்னை ஒன்றும் செய்து விடாதீகள். நான் காலம் முழுவதும் உங்களுக்கு அடிமையாக இருக்கிறேன்” என்றது. எருமைக்குத் தான் பெரிய வீரன் என்ற நினைப்பு உண்டானது ; “ இனிமேல் எனக்குக் குறுக்காக வந்தால் எனது கொம்புகளால் குத்திக் குதறி விடுவேன்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றது.”

“ஆணவத்துடன் வேகமாகச் சென்ற எருமை எதிரே வந்த யானையின் மீது மோதியது. எருமையின் கொம்புகள் யானையின் வயிற்றில் கீறிவிட்டன. அக்காயத்திலிருந்து இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. யானை மிகுந்த கோபத்துடன் தனது தும்பிக்கையைத் தூக்கியது. தன்னை யானை தாக்கப் போகிறது

என்று உணர்ந்த எருமை யானையின் கால்களில் விழுந்து வணங்கியது; “ மகா பிரபு, நான் கவணிக்காமல் வந்ததால் தங்களின் மீது மோதி விட்டேன். தயவு செய்து என்னை மன்னியுங்கள். பெரும் வீரனும், பலசாலியுமான உங்களோடு இக் காட்டில் மோத யார் இருக்கிறார்கள். நீங்கள் எதிரே தெரியும் பெரிய மலையையும் புரட்டும் தைரியசாலி. தற்செயலாக நடந்து விட்டது” என்று அழுதது. எருமையைப் பார்க்க யானைக்கு இரக்கமாக இருந்தது ; “சரி சரி எழுந்து செல்” என்று கூறிவிட்டு யானை அப்பாற் சென்றது. “அன்பானவர்களே, சிலர் இவ்வாறு தான் நடந்து கொள்கிறார்கள். தேவையில்லாமல் பலசாலிகளுடன் மோதக் கூடாது. அது போலத் தன்னிலும் பார்க்கப் பலவீனர்களுடன் தனது வீரத்தைக் காட்டக் கூடாது” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**காத்தாற்று கிற்பாரைக் கண்டால் எதிருரையார்
பார்த்தாற்றா தாரைப் பரியாது மீதுர்தல்
யாத்ததே சில்லார் படையாண்மை, நாவிதன்வாள்
சேப்பிலைக்குக் கூர்த்து விடல்**

பலசாலிகளிடம் பணிந்தும், பலவீனர்களிடம் பகைகொண்டும் வாழ்பவர்கள் ஆண்மை இல்லாதவர்கள். நாவிதனது கத்தி கூர் மழுங்கினால் அது சேப்பிலையையே வெட்டும். அது போன்றது தான் ஆண்மையற்றவர்களின் வீரம். “நாவிதன் வாள் சேப்பிலைக்குக் கூர்த்து விடல்” என்பது பழமொழி.

“அன்பானவர்களே, குற்றஞ் செய்தவனாக

இருந்தாலும் அவனை உறவினர்கள் கூடியிருக்கும் சபையிலே பழித்துரைத்தல் கூடாது. அத்துடன் அவனது வறுமையைப் பற்றி வாய்திறந்து எதுவும் கதைக்கவும் கூடாது. வறுமையென்பது பல காரணங்களால் வருவது. குறைபாடுகள் அவரவரது பழக்கத்தாலும் குலமுறைகளாலும் வருவன. அதைக் குறையாக நினைத்துப் பலரின் முன்னிலையில் அவன் கோபப்படும்படி சொன்னால், அவனுக்கு ரோசம் வரும். அத்துடன் அவனுடன் கூடியிருக்கும் பெரியவர்களும் சினப்பர். குற்றஞ் செய்யாதவர்கள் யாரும் இல்லை. குற்றஞ் செய்பவர்களைத் தனிமையில் அழைத்து அவர்களது மனம் நோகாதவாறு எடுத்துச் சொல்லல் வேண்டும். அத்துடன் பழித்துரைப்பது, பழியுள்ளவனை விட பழிப்பவனுக்கே அவமானத்தைத் தரும்”

“முல்லை வனத்தில் வாழ்ந்த பன்றியொன்று சேற்றில் குளித்து விட்டு அசிங்கமான தோற்றத்தில் வரும். அது தூரத்தில் வரும் போதே துர்நாற்றம் வீசும். பன்றியைக் குதிரைக்குப் பிடிக்காது. அங்கு வாழ்ந்த குதிரை பாலைப் போல வெண்நிறமானது. அது காலையில் எழுந்து நீண்டதூரம் ஓடும். பின் தூரத்தில் பாயும் ஆற்றில் சென்று குளிக்கும். அதன் பின் புல்மேயும். அதனுடைய அழகைப் பார்ப்பதற்கென்று காட்டில் உள்ள பல மிருகங்கள் குதிரை நிற்குமிடத்திற்கு வரும். மிருகங்கள் அதன் அழகான தோற்றத்தை ரசித்துப் பார்க்கும். குதிரை கம்பீரமாக நடந்து வருவதை யானை மிகவும் அனுபவித்து

ரசிக்கும். குதிரையைப் போல அழகாகத் தான் இல்லையே என்று யானை அடிக்கடி மனவருத்தப்படும். குதிரையின் கம்பீரமான நடையும், பளபளப்பான உரோமங்களும், குஞ்சம் போன்ற வாலும் யானையின் மனதை வாட்டும். எருமை, கரடி, குரங்கு போன்ற மிருகங்களும் குதிரையின் அழகை ரசிக்கும். மிருகங்கலெல்லாம் தனது அழகை ரசிப்பதை எண்ணிக் குதிரை கர்வமடையும். அதற்குப் பன்றியைக் கண்ணில் காணக்கூடாது.”

“அன்று பன்றி குளித்து விட்டு வந்தது. மாலை நேரங்களில் யானையின் இருப்பிடத்திற்கு எல்லா மிருகங்களும் வரும். யானை உயர்ந்த மரக்கிளைகளை முறித்து வைத்திருக்கும். அத்துடன் விதம் விதமான பழவகைகளையும் தன்னைச் சந்திக்க வரும் மிருகங்களுக்காகப் பறித்து வைத்திருக்கும். காட்டின் மத்தியில் ஒரு பலா மரம் நின்றது. அதன் பழம் மிகவும் சுவையானது. பறவைகளும் குரங்குகளுமே அதைத் தின்று வந்தன. மான், எருமை, குதிரை, பன்றி போன்ற மிருகங்கள் யானையிடம் வந்து அப்பழங்களைப் பறித்துத் தரும்படி கேட்கும். யானை தனக்கெட்டிய பழங்களைப் பறிக்கும். எட்டாத பழங்களை மரங்களை உலுப்பிக் கொட்டுண வைக்கும். குரங்கு, மிருகங்கள் கேட்டாலும் பறித்துக் கொடுக்க மாட்டாது”

“அன்று யானை பலாப் பழங்களை மரத்தை உலுப்பிப் பறித்து வைத்தது. எல்லா மிருகங்களும் பலாப்பழத்தைச் சுவைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அப்போது பன்றி வந்தது.

பன்றியைக் கண்டதும் குதிரை சொன்னது ; “ துர்நாற்றம் வீசும் உன்னைக் கண்டாலே வயிற்றைப் புரட்டுகிறது. உனக்கென்று ஒரு பலாப்பழத்தை எடுத்து யானை வைத்திருக்கிறது. அதை வாங்கிக் கொண்டு போ. இங்கிருந்து நீ உண்டால் எமக்கு வாந்தி வந்து விடும்” என்றது”.

“பன்றி எதுவும் பேசாமல் யானையிடம் சென்றது. யானை பலாப்பழத்தை எடுத்துக் கொடுத்தது; “ அண்ணா, உங்களைப் போன்ற நல்ல குணமுடையவர்கள் வாழ்வதால் தான் காட்டில் மழை பெய்கிறது” என்றது பன்றி”

“எப்படித் தான் மழை பெய்தாலும் நீ சேற்றில் தானே குளிப்பாய். உனக்கேன் மழை” என்றது குதிரை.”

“அதைக்கேட்ட முயல் சொன்னது ; “எம்மோடு சேர்ந்த பின்பு பன்றி குளித்து விட்டுச் சுத்தமாகத் தான் வருகிறது. நீ ஏன் அதைப் பற்றிக் கதைக்கிறாய். உனக்கு விருப்பமில்லா விட்டால் நீ போ. பன்றியை விரட்டாதே” என்றது”.

“அது தானே, ஒருவனைச் சபையில் வைத்துப் பழிப்பது கேவலமானது. பன்றியில் குறை இருந்தது. அதை யானை பக்குவமாக எடுத்துச் சொல்லித் திருத்தி விட்டது. இப்ப ஏன் நீ வீணாகப் பன்றியைப் பழிக்கிறாய்” என்றது மான்”.

“உனக்குள்ளே ஒரு திமிர். நீ தான் அழகன் என்று. உயர்ந்தவர்கள் கீழானவர்களைப் பழிக்க மாட்டார்கள்” என்றது எருமை”

“இங்கு வரும் மிருகங்கள் எல்லாவற்றையும் நான் சமமாகவே மதிக்கிறேன். யாராவது தாம் உயர்ந்தவர்களென்று கருதினால், அவர்கள் இங்கு வரவேண்டாம்” என்றது யானை”.

“முன்பு குதிரை பன்றியைப் பழித்தால் எல்லா மிருகங்களும் சிரிக்கும். அப்படிச் சிரிப்பது தவறு என்று யானை சுட்டிக் காட்டிய பின்பு மற்றைய மிருகங்கள் திருந்தி விட்டன. ஆனால் குதிரை மட்டும் திருந்தவில்லை; “உயிர்களுக்கிடையே வேறுபாடுகளைப் பார்ப்பவர்கள் கேவலமானவர்கள். அவர்கள் ஆணவக்காரர்கள். ஆகையால் அவர்கள் இங்கு வரவேண்டாம். ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து மற்றவர்களுக்கு உதவுவோர் மட்டும் வாருங்கள்” என்றது யானை. ஆகவே அன்பானவர்களே, பலவீனர்களைப் பலர் முன் நிலையில் பழிக்காதீர்கள். அதனால் அவர்களது மனம் புண்படும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**பல்கிளையுள் பாரத்துறான் ஆகி ஒருவனை
நல்குரவான் வேறாக நன்குணரான் - சொல்லின்
உரையுள் வளவியசொல் சொல்லா ததுபோல்
நிரையுள்ளே இன்னா வரைவு.**

பலரிடையே ஒருவனைப் பழித்தால், பழித்தவனைப் பெரியோர் பரிகாசிப்பர். “நிரையுள்ளே இன்னா வரைவு” என்பது பழமொழி.

“அன்பானவர்களே, அடக்கமுடையவர்களாக வாழ வேண்டும். அடக்கம் ஒருவனைத் தேவனாக உயர்த்தி உயிருக்கு மேன்மையைத் தரும். அடக்கமுள்ளவனாக இருப்பவனைப் பெரியவர்கள் மதித்துப் போற்றுவார்கள். அடக்கமாக வாழ்வது எல்லோருக்கும் பெருமை தரும். ஆயினும் நன்றாகக் கற்றவர்கள் பணிவோடு வாழ்ந்தால் அவர்களுக்கு அது பெரும் செல்வமாய் அமையும். எடுத்த பிறப்பில் அடக்கமாக வாழ்ந்தால், பின் அவர்கள் எடுக்கும் எல்லாப் பிறப்புக்களுக்கும் அது பாதுகாப்பாய் அமையும். அடக்கமாக வாழ்பவன் எதைக் காக்கா விட்டாலும் தனது நாலைக் காப்பான். நாலைக் காத்தால் எந்தத் துன்பமும் அவனுக்கு வராது”

“தில்லை வனத்திலே வாழ்ந்த ஒட்டகச் சிவிங்கி படிக்க வேண்டிய நூல்களையெல்லாம் படித்துப் பெரிய பண்டிதனாக இருந்தது. அது ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பலவற்றை எழுதிப் பெரும் பெரும் மகாநாடுகளில் சமர்ப்பிக்கும். அதில் உள்ள கருத்துக்களைப் பல்வேறு நாட்டு அறிஞர்களும் பாராட்டுவர். அது நல்ல கவிதைகளை எழுதும். அக்காட்டுக்கு அரசனாக இருந்த சிங்கத்தின் வீர தீரங்களைப் புகழ்ந்து ஒரு காவியம் பாடியது. அதைப் படித்த சிங்கத்திற்கு பெரு மகிழ்ச்சி உண்டானது. அதனால் அரச சபையைக் கூட்டி சிவிங்கிக்குக் கௌரவ கலாநிதிப் பட்டமும் பொற் கிழியும் வழங்கத் தீர்மானித்தது. அரச சபைப் புலவரான யானையைத் தவிர மற்றெல்லோரும் ஒட்டகச் சிவிங்கியின் திறமையை மெச்சிப் புகழ்ந்தனர். யானை மட்டும்

ஒட்டகச் சிவிங்கிப் பெரும் புலவர் அல்லர் என்றும், அரச சபைத் தலைமைப் புலவனான தானே பெரும்புலவன் என்றும் கூறியது. அதற்குச் சிங்கம் சொன்னது ; “ இங்கு பெரும் புலவர் யாரென்ற வாதத்திற்கு இடமில்லை. ஒட்டகச்சிவிங்கி பல நூல்களை எழுதியுள்ளது. பல்வேறு நாடுகள் அந்நூல்களைச் சிறந்த நூல்களாக ஏற்றுள்ளன. அதை விட உலகில் உள்ள பல பாகங்களில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்துப் பாராட்டைப் பெற்றுள்ளது. அதை விட என்னைப் பற்றிச் சிறந்த காவியம் ஒன்றை எழுதியுள்ளது. எமது வனத்தைச் சேர்ந்த யாரும் இவ்வளவு பாராட்டைப் பெறவில்லை. அதனால் அதைப் பாராட்ட வேண்டும்” என்றது”

“எல்லா மிருகங்களும் ஒப்புக்கொண்டமையால் பாராட்டு விழா நடத்துவதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அப்போது முயல் சொன்னது; “ஒட்டகச் சிவிங்கி பல நூல்களை எழுதிவிட்டுப் பேசாமல் இருக்கிறது. அதைப் பற்றிக் கவனிப்பவர் யாரும் இல்லை. யானையார் எந்த நூலை எழுதியவர்? பொதுவாக எல்லோரும் போல எழுதுவதில் திறமை இல்லை. புதிதாக ஏதாவது எழுதுதல் வேண்டும். சங்க காலத்தைப் பற்றியும், பல்லவர் காலத்தைப் பற்றியும் சோழர்காலத்தைப் பற்றியும் அக் காலங்களில் எழுந்த நூல்களைப் பற்றியும் ஆயிரம் வருடங்களாகப் பலர் எழுதியுள்ளனர். அதைத் தான் யானையாரும் எழுதியுள்ளார். ஒட்டகச் சிவிங்கியைப் போலப் புதிதாக எதையாவது யானையார் எழுதினாரா..? செல்வாக்கைப்

பயன்படுத்தி மேலிடத்தில் இருக்கிறார். அவரிலும் பார்க்கத் திறமையானவர்கள் பலர் வாய்ப்பின்றி இருக்கின்றனர். ஒட்டகச் சிவிங்கி உண்மையில் திறமை மிக்கது. அதனால் அதைப் பாராட்டுவது தகும்” என்றது.”

“சிங்கத்தின் கட்டளையின் பேரில் யானையும், முயலும், குதிரையும், ஒட்டகச்சிவிங்கியின் வீட்டுக்குச் சென்று சிங்கத்தின் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தன. அதற்கு ஒட்டகச்சிவிங்கி சொன்னது. “நான் பலகாலமாக எழுதி வருகிறேன். இப்பொழுது அரசரைப் பற்றி ஒரு காவியம் பாடியதற்காக அரசர் என்னைக் கௌரவிப்பதை நான் விரும்பவில்லை. பரிசும் பாராட்டும் பெறும் தகுதியை நான் அடையவில்லை. அத்துடன் நான் எழுதியவற்றைக் கற்று விளங்கியவர்கள் தான் பரிசு தரல் வேண்டும். அரசர் தன்னைப் பற்றிப் பாடியதற்காகத் தான் பரிசளிக்கிறார் என்று காட்டில் உள்ள மிருகங்கள் பேசிக் கொள்கின்றன. நான் அரசருக்கு விசுவாசமாக இருப்பேன். அவரைப் பற்றி இன்னும் எழுதுவேன். வேண்டுமானால் எமது அவைப் புலவரைக் கௌரவியுங்கள்” என்றது”.

“ஒட்டகச் சிவிங்கி அப்படிச் சொன்னது யானைக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. அதனால் அது காட்டில் உள்ள தமிழ்ச் சங்கங்களின் தலைவர்களிடம் சென்று பணம் பொருள் கொடுத்துத் தன்னைக் கௌரவிக்கும் படி கேட்டுக் கொண்டது. பணம் பெற்ற தமிழ்ச் சங்கங்கள் யானையின் செலவில் பெரும்

விழா யானைக்கு எடுத்தன. நரியிடம் நூறு பொன்னாடைகளும், நூறு மாலைகளும் வாங்கிக் கொடுத்துத் தனக்குப் போடச் சொன்னது.”

“யானை காசு கொடுத்து விழாச் செய்கிறது” என்று முயல் மிருகங்களுக்குக் கோபமாகச் சொன்னது”.

“அதன்பின் சிங்கம் ஒட்டகச் சிவிங்கியை அழைத்துச் சொன்னது ; “ சிவிங்கியாரே, நீர் தில்லை வனத்தில் வாழ்வது எமக்கெல்லாம் பெருமை உமக்குக் கட்டாயம் விழா எடுத்தல் வேண்டும்” என்றது”

“அரசே, நான் எழுதிய நூல்கள் காலங் கடந்த பின்பும் நிலைத்திருந்தால் தான்அவை சிறந்தவையெனக் கொள்ளப்படும். நூல்களை எழுதுவோர் செல்வாக்குள்ளவர்களாக, தன வந்தர்களாக, உயர்ந்த பதவிகளில் இருப்பவராக இருந்தால் இது ஒரு நூல் என்று மதிக்கப்படாத நூல்களும் பெரும் மதிப்பைப் பெறும். ஆகவே நான் எழுதிய நூல்கள் பல காலத்தின் பின்பும் அறிஞர்களால் ஏற்கப்பட்டால் தான் அவை சிறந்த நூல்களாகும். அதனால் எனக்குக் கௌரவமோ பாராட்டோ வேண்டாம்” என்றது. அதைச் சிங்கம் ஒப்புக் கொண்டது. அன்று யானைக்குச் சிங்கத்தின் தலைமையில் ஒரு பாராட்டு விழா நடைபெற்று, ‘சகல கலாவித்தகர்’ என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது; “விழாவுக்கும் பட்டத்திற்கும் பெருந்தொகைப் பணத்தை யானை செலவு

செய்திருக்கும்” என்று கேலியாகச் சொன்னது முயல் ஆகவே, அன்பானவர்களே, உங்கள் தகுதியை நீங்களே உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**கற்றறிந்தார் கண்ட அடக்கம் அறியாதார்
பொச்சாந்து தம்மைப் புகழ்ந்துரைப்பார் - தெற்ற
அறைகல் அருவி அணிமலை நாட!
நிறைகுடம் நீர்தளும்பல் இல்**

நீர் நிறைந்த குடம் தளம்புவதில்லை. அது போலக் கற்றோர் அடக்கமாக இருப்பர். அரைகுறையாகக் கற்றோர். குறையான குடம் தளம்புவது போலக் கூத்தாடுவர். “நிறைகுடம் நீர் தளும்பல் இல்” என்பது பழமொழி.

28

“அன்பானவர்களே, எம்மிடம் பொருள் இல்லை. உதவி செய்ய யாரும் இல்லை. எந்தத் தொழிலும் தெரியாது எனச் சோம்பியிராது, உள்ள முதலைக் கொண்டு முயற்சியுடன் உழைத்தல் வேண்டும். என்னால் முடியாது என்று நினைத்துச் சோர்வடையக் கூடாது. அச்செயலைச் செய்வதற்குரிய தன்மையை முயற்சி உண்டாக்கும். நான் மேற்கொண்ட செயலில் வெற்றியடைய வேண்டும் என்ற மேலான எண்ணம், விடா முயற்சியுடன் செயற்பட்டு வெற்றி அடைபவர்களிடமே இருக்கும். முயற்சி ஒருவனது செல்வத்தைப் பெருகச் செய்யும். முயற்சியில்லாதவனின் செல்வம் காலப்போக்கில் குறைவடைந்து அவனை வறியவனாக்குவதோடு பல அவமானங்களையும்

உண்டு பண்ணும். விதிப்படி தான் எல்லாம் நடக்குமென்று முயற்சி செய்யாதிருப்பவனின் குடும்பம் அவனுக்கு முன்பே அழிந்து விடும். முயற்சி தான் தெய்வம். அதனால் தான், “செய்யும் தொழிலே தெய்வம்” என்று பெரியவர்கள் கூறியிருக்கின்றனர்”

“தனபாலன் பெரும் வணிகன். அவனிடம் ஏராளமானவர்கள் பணிசெய்தனர். நடராசன் தனபாலனது கப்பலில் கூலியாகப் பணியாற்றுவான். அவனின் மகன் கந்தராசன். கந்தராசனுக்குப் பத்து வயதாக இருக்கும் போது நடராசன் இறந்து விட்டான். கந்தராசனுக்கு ஐந்து இளைய சகோதரர்கள் உண்டு. நடராசன் குடிகாரன். அவன் உழைப்பதிலும் பார்க்கக் கூடுதலாகக் குடிப்பான். கந்தராசனின் தாய் யசோதை பெரும் நோயாளி. கந்தராசன் தகப்பன் இறந்ததும் தனபாலனிடம் சென்று தனக்கேதாவது வேலை தருமாறு கேட்டான். மனமிரங்கிய தனபாலன் தனது கப்பல் பணியகத்தில் உள்ள தொழிலாளர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும் படி பணித்தான். தொழிலாளர்களுக்கு தேநீர் வைத்துக் கொடுப்பது, அவர்கள் ஏவும் வேலைகளைச் செய்வதே கந்தராசனது வேலை. அது முடிந்ததும் கப்பலைத் துப்பரவு செய்தல், பொருட்கள் வைக்கும் மண்டபத்தைத் துப்பரவு செய்தல், சமையல் போன்றவற்றிற்கு உதவி செய்வான்.”

“மூன்று வருடங்கள் கழிய கந்தராசனிடம் சமையல் பொறுப்பை விட்டார் தனபாலன். கந்தராசன் சந்தைக்குச் சென்று காய்கறிவகைகளை வாங்கி வந்து சமையல் செய்வோருக்கு

உதவுவான். அவன் நேர்மையாகவும், ஒழுக்கமாகவும் வாழ்ந்தமையைக் கண்ட தனபாலன் அவனைத் தனது உதவியாளராக நியமித்தார். அத்துடன் அவன் சமையலுக்கு வேண்டிய காய் கறிகளை வாங்கிக் கொடுத்தும் வந்தான். கந்தராசன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பணம் சேர்த்து வைத்திருந்தான். அப்பணத்துடன் கடன்பட்டு ஒரு பார ஊர்தியை வாங்கித் தனபாலனிடம் கடனாகப் பொருட்களைப் பெற்று ஊரில் உள்ள கடைகளுக்குப் பொருட்களைக் கொடுத்து வந்தான்.”

“தனது வீட்டை வசதியாக்கினான். தனது சகோதரிகளுக்கு ஆபரணங்கள் வாங்கிக் கொடுத்தான். தனது இளைய சகோதரனைப் பட்டணத்தில் உள்ள பெரிய பாடசாலையொன்றில் கற்பித்தான்.”

“பல வருடங்கள் கழிந்தன. தனது சகோதரிகளுக்கு நல்ல இடத்தில் திருமணம் செய்து கொடுத்தான். தானும் ஒரு பெண்ணை மணம் புரிந்தான். தம்பியாரை வைத்தியராக்கினான். இப்பொழுது அவன் வசதியாக வாழ்கின்றான். என்னிடம் எதுவும் இல்லை, எனக்கு உதவ யாரும் இல்லை என்று நினைத்துக் கந்தராசன் பிச்சை எடுத்திருந்தால் இந்த நிலைமைக்கு வந்திருக்க முடியாது. ஆதலால் அன்பானவர்களே. முயற்சியால் நினைத்ததை நினைத்தவாறு அடையலாம் என்பதை நினைவில் வைத்திருங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

ஒன்றால் சிறிதால் உதவுவதொன்று இல்லையால்
என்றாங்கு இருப்பின் இழுக்கம் பெரிதாகும்
அன்றைப் பகலேயும் வாழ்கலார், நின்றது
சென்றது பேரா தவர்.

இருக்கும் முதலைக் கொண்டு முயற்சித்துப் பொருளைத் தேடி,
அதை நல்லபடி செலவு செய்து வாழ்வதே சிறப்பான வாழ்வாகும்.
“நின்றது சென்றது பேரா தவர்” என்பது பழமொழி.

29 “அன்பானவர்களே, ஒவ்வொருவரும் தம்மைப் பற்றிப்
பூரணமாக அறிந்திருப்பார்கள். உங்களைப் பற்றி
மற்றவர்களுக்குத் தெரியாத விடயங்கள் பலவும் உங்களுக்குத்
தெரிந்திருக்கும். அதனால் தம்முடைய ஒழுக்கத்தையும்,
தம்முடைய சுற்றத்தின் ஒழுக்கத்தையும் அறியாதவர்கள்
சிறுமையுடையவர்களாவர். சிறுமையுடையவர்களின் தவறான
நடத்தைகளை உதாரணமாகக் கொள்ளாமல், பெரியோர்கள்
நடக்கின்ற செந்நெறிப்படியே அனைவரும் வாழ வேண்டும்.”

“முல்லை வனத்தில் ஒரு பாடசாலை இருந்தது. அதில்
மிருகங்களின் குட்டிகள் கல்வி கற்று வந்தன. யானை ஒரு சிறந்த
ஆசிரியராக இருந்தது. பாடசாலை வேளையில் யானை அன்பு
கலந்த கண்டிப்புடன் நடந்து கொள்ளும். மிருகங்களின்
குட்டிகளைப் பாடசாலை நேரத்தில் விளையாட விடாது.
விளங்காதவற்றைத் திருப்பித் திருப்பிக் கற்பிக்கும். வீட்டு

வேலைகள் கொடுக்கும். வேறு பாடங்கள் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் வராவிட்டால் அந்த வகுப்பையும் சேர்த்து வைத்துக் கற்பிக்கும். மாணவர்களுடன் அன்புடன் நடந்து கொள்ளும்.”

“இன்னொரு ஆசிரியர் பன்றி. அது குளிப்பதில்லை ஒழுங்காக உடைகளும் அணிவதில்லை. நேரத்திற்கு வகுப்பிற்கு வருவதுமில்லை. வந்தாலும் கற்பிப்பதில்லை. அதிபரான எருமைக்கு இலஞ்சமாக எதையாவது கொடுத்து விட்டுச் சுகமாக வாழும். அதனால் மிருகங்களின் குட்டிகளுக்குப் பன்றியின் மீது தான் விருப்பம் அதிகம். யானைக்கு “கொதியன்” என்று பட்டமிட்டு இரகசியமாக அழைத்தன.”

“மானின் குட்டியொன்று அந்தப் பாடசாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்தது. மானுக்கு யானை மீது பற்றதிகம். ஆனால் குட்டி எந்நாளும் யானையைப் பற்றிக் குறை சொல்லும் ; “அம்மா, இன்றைக்கு நான் பள்ளிக்கூடம் போகமாட்டேன். கொதியர் வந்து அடிப்பார். கண்டிப்பார். வீட்டு வேலை செய்யா விட்டால் கண்டிப்பார். பன்றி ஆசிரியரைத் தான் எமக்கு விருப்பம். அவர் வகுப்பிற்கு வருவதில்லை. பாடங்கள் படிக்கா விட்டாலும் தண்டிப்பதில்லை. அவர் தனியாக ஒரு கல்வி நிலையம் நடத்துகிறார். படிக்க வேண்டுமானால் அங்கே வரட்டாம். நான் அங்கே சென்று படிக்கப்போகிறேன்.”

“மகனே, நீ சிறு பிள்ளை. உனக்கு நல்லது கெட்டது தெரியாது. யானை மிகவும் நல்ல ஆசிரியர். அது தான் வாங்கும் பணத்திற்குச் சேவை செய்கிறது. அது ஒழுக்கமுள்ளது. கடமை தவறாதது. அதைப் பின் பற்றித் தான் நீ நடத்தல் வேண்டும். நல்லாசிரியர்கள் மாணவர்களின் நலனுக்காகத் தண்டிப்பார்கள்; கண்டிப்பார்கள். ஆனால் தீயவர்கள் தமது கடமையைச் செய்யாது பணம் சம்பாதிப்பதையே நோக்காகக் கொண்டு வாழ்வார்கள். பன்றி வகுப்பில் கற்பிப்பதில்லை. ஆனால் வகுப்பில் உள்ள மாணவர்களைத் தான் நடத்தும் கல்விக்கூடத்திற்கு அழைத்துக் கற்பித்துப் பணம் சம்பாதிக்கிறது. யானை, அப்படியில்லை. தனது மாணவர்களின் நலனுக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கற்பிக்கிறது. அது தனியார் கல்வி நிறுவனங்களுக்குச் செல்வதில்லை. மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் முன் மாதிரியாக நடக்கிறது. நானும் யானையிடம் தான் படித்தேன். அது ஒரு நாளாவது நேரம் பிந்தி வருவதில்லை. தனக்குரிய கடமைகளைச் செய்யாது விட்டதில்லை. மாணவர்கள் எப்படியாவது இருக்கட்டும், நான் சம்பளத்தை எடுத்துக் கொண்டு போவோம் என்று நினைத்ததில்லை. அதனால் தான் நான் எனது பிள்ளையான உன்னை யானையிடம் கற்க அனுப்பினேன். நாம் பெரியவர்களின் நடத்தைையைப் பார்த்து, அவர்களைப் பின்பற்ற வேண்டுமே தவிரச் சிறியோரது நடத்தைகளைப் பார்த்து அதைப் பின்பற்றக் கூடாது. அப்படிப் பின்பற்றினால் தீமைகள் தான் வரும்” என்றது. ஆகையால் அன்பானவர்களே, பெரியவர்களது நடத்தை குழந்தைகளுக்கு ஆரம்பத்தில் வெறுப்பைத் தான் தரும் . ஆனால்

அவர்களது வாழ்க்கையை அது சிறப்பிக்கும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

தந்நடை நோக்கார், தமர்வந்த வாற்றியார்,
செந்நடை சேராச் சிறியார்போல ஆகாது,
நின்னடை யானே நடஅத்தா! நின்னடை
நின்னின் றறிகிற்பார் இல்

சிறியோரது தீய நடத்தைகளைத் தமக்கு உதாரணமாகக் கொள்ளாமல், பெரியோர் நடக்கின்ற செந்நெறிப்படியே அனைவரும் வாழ வேண்டும். “நின்னடை நின்னின்ற அறிகிற்பார் இல்” என்பது பழமொழி.

30 “அன்பானவர்களே, மழை நீர் திரண்டு வெள்ளமாக ஓடி வருகின்ற தென்றால், அது பெய்த மழையின் சிறப்பையே காட்டும். அது போல மன்னனது சிறப்பை அவன் அமைத்து வைத்திருக்கும் அவை காட்டும். அவை சிறப்பாக இருந்தால் மன்னனும் சிறப்பாக இருப்பான். செயலுக்குரிய கருவி, காலம், செய்யும் முறை ஆகியவற்றைச் சிறந்த அமைச்சனே அறிந்து வைத்திருப்பான். அஞ்சாமை, உயர் குடிப்பிறப்பு, பாதுகாக்கும் திறமை, கற்றுணர்ந்த அறிவு, சோர்வற்ற முயற்சி ஆகியவற்றை முழுமையாகப் பெற்றவனே அமைச்சன். பகைவரின் நண்பரைப் பிரித்தலும், தம்முடன் நட்புக் கொண்டோரைக் காத்தலும், ஏதாவது காரணத்திற்காகப் பிரிந்தவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதிலும் வல்லமை உள்ளவனே அமைச்சன். செய்யத்தக்க செயல்களை அறிதல், அதற்குரிய வழிமுறைகளை ஆராய்தல், துணிவுடன்

செயல்களை மேற்கொள்ளல், பல்வேறு வகையான நூல்களைக் கற்றுத் தெளிதல், உலக இயற்கையை அறிந்து அதன்படி செயற்படல், உறுதியானவற்றை அரசனுக்குத் தெளிவுபடுத்தல் ஆகியவற்றில் கைதேர்ந்தவர் தான் அமைச்சன் என்பதைத் தெரிந்து பொருத்தமானவரகளைச் சபைக்குத் தெரிவு செய்யும் அரசனின் சபை எப்போழுதும் திறமை மிகுந்ததாக இருக்கும்”

“முல்லை வனத்திற்கு அருகே இருந்த தில்லைவனத்தின் அரசனான சிங்கத்திற்கு முல்லை வனத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் மனதில் இருந்தது. அதனால் அது பலமுறை போர் தொடுத்தும் முல்லை வனத்தின் அரசனான சிங்கத்தை வெல்ல முடியவில்லை. அதனால் கவலை கொண்ட தில்லைவனத்தின் அரசனான சிங்கம் தனது மந்திரி சபையைக் கூட்டிச் சொன்னது; “முல்லை வனம் வனப்புள்ளது. இயற்கை எளில் நிறைந்தது. மாதம் மும்மாரி பொழிவதால் அங்கு உணவுக்குப் பஞ்சமில்லை. எனது தந்தையார் பல முறை போர் தொடுத்தும் முல்லை வனத்தைக் கைப்பற்ற முடியவில்லை. அவர் இறக்கும் போது சொன்னார்; “மகனே, நான் பலமுறை போர் தொடுத்தும் முல்லை வனத்தைக் கைப்பற்ற முடியவில்லை. அது எனக்குப் பெரும் துன்பத்தைத் தந்து கொண்டிருக்கிறது. அதனால் நீ நான் இறந்த பின்பாவது முல்லை வனத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும். அப்போது தான் எனது ஆத்மா சாந்தியடையும்” என்றார். அதனால் எப்படியாவது முல்லை வனத்தைக் கைப்பற்றக் கூடிய ஆலோசனையை எனக்குக் கூறுங்கள்” என்றது”

“தில்லை வனத்தின் முதலமைச்சரான நரி சொன்னது ;
“அரசே, முல்லைவனத்தின் முதலமைச்சரான யானைக்கு
மண்டை நிறைய மூளை இருக்கிறது. அது செயலுக்குரிய
கருவிகள் எவையெவை என்று அறிந்து வைத்திருக்கிறது.
காலத்தைக் கணிப்பதில் அதற்கு நிகர் அதுதான். அதை விடப்
போர் செய்யும் முறைகள் அனைத்தும் அறிந்தது அது. அதன்
சொல்லை மீறி அரசனோ அல்லது மக்களோ நடக்க மாட்டார்கள்.
அதை விடப் பாதுகாப்பு மந்திரியான குதிரை செயற்றிறன் மிக்கது.
அது அஞ்சாமை, பாதுகாக்கும் திறமை, கற்றுணர்ந்த அறிவு,
சோர்வற்ற முயற்சி, பகைவரின் பக்கத்திலுள்ளோரைப் பிரித்தல்,
தமக்குத் தேவையானவர்களைக் காத்தல், தவறான எண்ணங்
கொண்டு பிரிந்தவர்களைச் சேர்த்தல் ஆகிய திறமைகளைக்
கொண்டது. அதனால் தான் சிவபுர வனத்தரசனான யானையைத்
தம்வசமாக்கியது. உங்களது பாட்டனார் காலத்திலிருந்தே
சிவபுரவனத்தின் உதவி எமக்கிருந்தது. அதைத் தந்திரமாகக்
குதிரை தம்வசம் சேர்த்து விட்டது. அத்துடன் முல்லை
வனத்திலிருந்து எந்த இரகசியங்களையும் எமது ஒற்றர்களாற்
பெற முடியவில்லை. நாம் அனுப்பிய ஒற்றர்கள் முல்லை வன
விலங்குகளின் உணவாகி விட்டனர். அதனால் முல்லை
வனத்தைப் பகைப்பது சரியல்ல” என்றது”.

“நீ தந்திரமானவன். ஏதாவது தந்திரமான ஆலோசனை
சொல்வாயென்று பார்த்தால் எதிரியைப் புகழ்கின்றாய்” என்றது
சிங்கம்”

“அரசே முல்லை வனத்து மந்திரிகள் அனைவரும் அறிவிலும், போர்த் திறனிலும் வல்லவர்கள். அதனால் தான் எம்மால் முல்லை வன அரசனை வெல்ல முடியவில்லை. நாம் அமைச்சரவையில் பிளவை உண்டாக்குதல் வேண்டும். அது மிகவும் சிரமமான காரியம். அமைச்சர்கள் திறமை மிக்கவர்களாக இருந்தால் தான் அரசன் சிறப்படைவான். அதனால் எமது அமைச்சர்களின் திறமையை வளர்க்க வேண்டும்” என்றது நரி. அதனால் அன்பானவர்களே, உங்கள் பிள்ளைகள், நல்லவர்களாகவும் வல்லவர்களாகவும் வரவேண்டுமானால், பெற்றோராகிய நீங்கள் வல்லவர்களாகவும், நல்லவர்களாகவும், கல்வியறிவு உள்ளவர்களாகவும் வாழப் பழகிக் கொள்ளல் வேண்டும். நீங்கள் வல்லவரானால் தான் உங்கள் பிள்ளைகளும் வல்லவராவர்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

*கல்வி யகலமும் கட்டுரை வாய்பாடும்
கொல்சின வேந்தன் அவைகாட்டும் - மல்கி
தலைப்பாய் இழிதரு தண்புனல் நீத்தம்
மலைப்பெயல் காட்டுந் துணை.*

ஓர் அரச சபையில் அமைச்சர்கள் அறிவிற் சிறந்தவர்களாக இருந்தால் தான் மன்னன் சிறந்தவன் எனப்பெயர் எடுப்பான். “நீத்தம் மலைப் பெயல் காட்டுந் துணை” என்பது பழமொழி.

“அன்பானவர்களே,நின்ற நீரானது வற்றிப் போனால் நீரை நம்பி வாழ்ந்த அனைத்தும் அழிந்து போகும். அது போலப் பிறப்பை அறுக்க வேண்டுமானால் பிறப்புக்குக் காரணமான பந்த பாசங்களை அறுத்து விடல் வேண்டும். பிறப்புக்குக் காரணம் ஆசை. ஆசை இல்லாது போனால் தான் பிறவித் துன்பம் இல்லாமற் போகும். ஆசை இல்லாத நிலை தான் தூய நிலை. அந்த ஆசைகளை நீக்கியவர்களுக்குத் தான் முத்தியின்பம் கிடைக்கும். மெய்யான பொருட்களை ஆசை காரணமாக பொய்யான பொருட்கள் என்று எண்ணுவதால் தான் பிறப்புண்டாகிறது. ஆசை, சினம், அறியாமை, ஆகிய மூன்று குற்றங்களையும் அடியோடு ஒழித்து விட்டால் அவற்றால் வரும் துன்பங்கள் எவையும் ஒழித்தவனைத் தாக்காது”

“கடலூரிலே மதிவாணன் என்றொரு இளைஞன் இருந்தான். அவன் நிறையக் கற்றவன். அதனால் உலகைப் புரிந்தவன். அவன் ஆசிரியராகப் பணி புரிந்து வந்தான். இளம் வயதிலேயே அவனுக்குக் கடவுளின் மீது அதிக ஈடுபாடு இருந்தது. அதனால் அவன் பெற்றோரைப் பிரிந்து ஓர் ஆச்சிரமமமைத்து வாழ்ந்து வந்தான். பெற்றோர் வற்புறுத்தியும் அவன் வீட்டுக்கு வருவதில்லை. சிவனே முழு முதற் கடவுள். அவரே எனது தாயும் , தந்தையும் என்று கூறிப் பூசை செய்வான். காய்கனிகளையும் இலை குழைகளையும், கிழங்கு வகைகளையும் உண்பான். உணவு கிடைக்காத வேளைகளில் பட்டினி கிடப்பான்.”

“பெற்றோர் அவனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்க விரும்பினர். ஆனால் அவன் அதற்கு மறுத்து விட்டான். அவனது ஆச்சிரமத்திற்கு ஓர் அழகான பெண் வந்து அவனுக்குரிய பணிவிடைகளைச் செய்வாள். அதை அவன் விரும்புவதில்லை. இருப்பினும் அவள் தினமும் ஆச்சிரமத்திற்கு வருவாள். அவளின் அழகில் மயங்கிய பல இளைஞர்கள் அவளின் அன்பைப் பெறுவதற்காக அவளின் பின்னால் நாயாக அலைந்தனர். அவர்களில் ஒருவன் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து தனது விருப்பத்தை மதிவாணனுக்குக் கூறினான். ஒரு நாள் மதிவாணன் அவளை அழைத்து அந்த இளைஞனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தான்”

“மதிவாணனின் பெற்றோர்கள் பாச மிகுதியால் அடிக்கடி ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். அதைத் தாங்க முடியாத மதிவாணன் ஒரு நாள் இரவு ஆச்சிரமத்தை விட்டு வெளியேறி விட்டான். பல வருடங்கள் கழிந்த பின்பும் அவனது பெற்றோர் அவனைத் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அதனால் அன்பானவர்களே. துறவறத்தை மேற்கொள்ள விரும்புவோர் முதலில் தமது பந்த பாசங்களை நீங்குதல் வேண்டும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**திரியும் இடிஞ்சிலும் நெய்யும் சார்வாக
எரியும் சுடரேர் அனைத்தாய்த் - தெரியுங்கால்
சார்வற ஓடிப் பிறப்பறுக்கும், அஃதேபோல்
நீரற நீர்ச்சாவு அறும்.**

பிறப்பில்லாத நிலையைப் பெறவேண்டுமானால், பிறப்புக்குக் காரணமான பந்த பாசங்களிலிருந்து விடுபடல் வேண்டும். வினைப் பயனால் வருவது பிறவி. வினைகள் நீங்கினால் பிறப்புப் நீங்கும். “நீற்ற நீர்ச்சார்பு அறும்” என்பது பழமொழி.

32

“அன்பானவர்களே, செய்நன்றி மறக்காமல் இருப்பவர்கள், கடல் வாணிபம் செய்வோர் ஒன்றுக்கு இரண்டாகப் பெறும் இலாபத்தை விடக் கூடிய பயனைப் பெறுவார்கள். ஒரு கைப்பிடியளவு அரிசி தந்தவனேயானாலும் அதை மதித்துப் போற்றுவது செய்நன்றி மறவாதோரின் தன்மையாகும். ஒருவர் திணையளவாகிய மிகச் சிறிய உதவியைச் செய்தாலும் அதன் பயன் தெரிந்தவர்கள் அதைப் பணையளவாகக் கொள்வர். நன்றியறிதலோடு கைம்மாறாகச் செய்யும் உதவி முன்செய்யப்பட்ட உதவி ஆகாது. அது உதவியைப் பெற்றவரின் தகுதிக் கேற்ற அளவாய் அமையும்”

“நாவலூரில் தணிகாசலம் என்றொரு பெரியவர் வாழ்ந்து வந்தார். விவசாயியான அவர் தான தர்மம் செய்பவர். அவருக்கு அபிராமி என்றொரு மகள் இருந்தாள். அவர் தான் உண்ணா விட்டாலும் பசிக்கிறது என்று வரும் ஏழைகளுக்குத் தவறாது உணவு கொடுப்பார்”.

“கதிரேசன் ஊனமுற்றவன். அவனால் பெரிதாக உழைக்க முடியாது. அவனது மகன் கார்த்தீபன். அவனைப் பாடசாலையால்

மறித்து அருகில் உள்ள வர்த்தக நிலையத்தில் கூலியாகச் சேர்த்து விட்டார் கதிரேசன். இதை அறிந்த தணிகாசலம் கதிரேசனது வீட்டுக்குச் சென்று சொன்னார் ; “கதிரேசா, உனது மகன் நன்றாகப் படிக்கக்கூடியவன். அவனைக் கொண்டு உழைப்பிக்காது அவனைப் படிப்பி. அவன் படித்து நல்ல உத்தியோகத்தனாக வருவான்’ என்றார்”

“கதிரேசன் அதைக் கேட்கவில்லை. அதனால் அவர் கார்த்தீபனிடம் சென்று சொன்னார்; “மகனே, நீ கற்கக் கூடியவன். அதனால் கல். பிச்சை எடுத்தாவது கற்க வேண்டும் என்பார்கள். நான் உனக்கு உதவி செய்கிறேன்” என்றார்”. அதற்குக் கார்த்தீபன் சொன்னான்”; ஐயா, நீங்கள் சொல்வது சரி, ஆனால் எனது தந்தையாரால் உழைக்க முடியாது. அவர் உழைத்துக் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற முடியாமையால் தான் என்னைப் பாடசாலையால் மறித்துக் கடையில் சேர்த்தார். எனக்கு நீங்கள் உதவுவதாகச் சொன்னதற்கு மிகவும் நன்றி. ஆனால் எனது குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே” என்றான்”.

“நன்றாகக் கற்கக் கூடிய நீ கெட்டுப் போவதை நான் விரும்பவில்லை. உன்னை எனது நண்பர் ஒருவரின் வீட்டில் சேர்த்து விடுகிறேன். அவர் மிகவும் நல்லவர். இரவினும், பாடசாலைக்குச் செல்லாத நேரத்திலும் நீ அவரது வீட்டு வேலைகளைச் செய். பாடசாலை நேரத்தில் பாடசாலைக்குச் செல்” என்றார். கார்த்தீபன் சம்மதித்தான்”

“பல வருடங்கள் கழிந்தன. கார்த்தீபன் படித்துப் பட்டதாரியாகிப் பெரிய உத்தியோகத்தில் அமர்ந்தான். அவன் படிக்கும் காலத்தில் தணிகாசலத்தின் வீட்டுக்கு அடிக்கடி செல்வான். அவனுக்குத் திருமண வயது வந்தது. அவ்வூரில் உள்ள பெரும் பெரும் தனவந்தர்கள் அவனுக்குப் பெண்கொடுக்கப் போட்டி போட்டனர். ஆனால் அவன் தனது தகப்பனை அழைத்துக் கொண்டு தணிகாசலத்தின் வீட்டுக்கு வந்து பெண் கேட்டான். தணிகாசலம் திகைத்துப் போனார் ;

“மகனே, பெரிய உத்தியோகம் பார்க்கும் உனக்குச் சீதனம் தர என்னிடம் பொருள் இல்லை” என்றார்”.

“ஐயா எனது மகனை நான் பாடசாலையால் மறித்த போது ஊரில் உள்ள எவரும் எமக்கு உதவவில்லை. நீங்கள் உதவியதால் தான் எனது மகனுக்குப் பெரிய உத்தியோகம் கிடைத்தது. அதனால் அவன் உங்களின் மகளையே திருமணம் செய்ய விரும்புகிறான். தயவு செய்து மறுக்காமல் செய்து கொடுங்கள்” என்றார் கதிரேசன்”

“சில தினங்களில் கார்த்தீபனுக்கும் அபிராமிக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. சில வருடங்களின் பின் கார்த்தீபனுக்குப் பெரியதொரு பதவி உயர்வு கிடைத்தது. ஆகையால் அன்பானவர்களே, நன்றி மறவாதீர்கள். நன்றி மறக்கா விட்டால் நீங்கள் செய்யும் காரியங்கள் யாவும் இரட்டிப்பு இலாபத்தைத் தரும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

நன்கொன்று அறிபவர் நாழி கொடுப்பவர்க்கு
என்றும் உறுதியே சூழ்க; எறிதிரை
சென்றுலாம் சேர்ப்ப ! அதுபோல, நீர்போயும்
ஒன்றிரண்டாம் வாணிகம் இல்

செய்நன்றி மறவாமையே வாழ்வை உயர்த்தும். பல
சீர்வரிசைகளைத் தரும். “நீர் போயும், ஒன்றிரண்டாம் வாணிகம்
இல்” என்பது பழமொழி.

33

“அன்பானவர்களே, ஒருவன் தீயவன் என்று ஊரெல்லம்
பரவி விட்டால், அதனைப் போக்கிக் கொள்ள முடியாது. வெள்ளம்
மிகுதியாய் பெருகி வரும் போது அதை அணைக்கட்டித் தடுக்க
முடியாதது போலவே ஊரவர் பழித்தால் அதிலிருந்து தப்ப
முடியாது. ஆகையால் தூய்மையான மனத்தை உடையவர்கள்
தம்முடன் மிகவும் நெருங்கி அன்னியோன்னியமாகப் பழகும்
நண்பனது வீட்டிற்கும் அவன் இல்லாத நேரத்தில்
செல்லமாட்டார்கள். நற்குடியிற் பிறந்து, குற்றங்களிலிருந்து
நீங்கிப் பாவச் செயல்களைச் செய்ய நாணப்பட்டு அஞ்சுவன் கூட
அடிக்கடி ஒரு வீட்டிற்குத் தனியே சென்று வந்தால் ஊரவர் அவன்
மீது பழியைச் சுமத்துவர். சுமத்தப்பட்ட பழியை ஒரு போதும் நீக்க
முடியாது. அதனால் ஒவ்வொரு வரும் தம் நடத்தை மூலம் பழி
உண்டாகாமல் பாதுகாத்துக் கொள்ளல் வேண்டும்’

“தவநேசன், சண்முகநாதனின் உயிர்த்தோழன், இருவரும் பாடசாலையில் ஒன்றாகக் கற்றவர்கள். மிகவும் தூய்மையான நண்பர்கள். சண்முகநாதன் படிப்பு முடிந்ததும் நல்லதொரு தொழிலைப் பெற்று அயலூருக்குச் சென்று விட்டான். தவநேசன் ஊரில் தனியாக ஒரு நிறுவனம் நடத்தி வந்தான். அதில் நூற்றுக்கும் அதிகமானவர்கள் வேலை செய்தனர். சண்முகநாதனுக்கு ஆரணி என்றொரு தங்கை இருந்தாள். தவநேசன் சண்முகநாதன் இல்லாத வேளைகளில் அவனது வீட்டுக்குச் செல்ல மாட்டான். தவநேசனது அழகும் பணமும் ஆரணியைக் கவர்ந்தது. அதனால் தவநேசன் சண்முகநாதனிடம் வரும் போது அவள் தவநேசனுடன் தேவையில்லாமல் பழகுவாள். இது தவநேசனுக்குப் பிடிப்பதில்லை. அவன் தனது உயிருக்குயிரான நண்பனின் சகோதரியைத் தனது சகோதரியென்று எண்ணி மிகுந்த மரியாதையுடன் பழகி வந்தான். தவநேசன் விலகி விலகிச் செல்ல ஆரணி அவனை நெருங்கி நெருங்கி வந்தாள். காரணமின்றிக் கதைப்பாள் ; காரணமின்றிச் சிரிப்பாள்; தடல்புலாக வரவேற்பாள். இதனால் அவன் சண்முகநாதன் வீட்டில் நிற்கும் வேளைகளிற்கூடச் செல்வதில்லை. அது சண்முகநாதனுக்கு மனவருத்தத்தைக் கொடுத்தது. தனக்குத் தொழிற்சாலையில் அதிக வேலை இருப்பதாகச் சொல்வான். அதை நம்பிய சண்முகநாதன் தவநேசனைச் சந்திப்பதற்காகத் தொழிற்சாலைக்கு வருவான்.”

“தவநேசன் வீட்டுக்கு வராமையால் வருத்தப்பட்ட தவநேசனின் பெற்றோர் தவநேசனின் தொழிற்சாலைக்கு வந்து குறைப்படுவர். அவ்வேளைகளில் தவநேசன் சாக்குப் போக்குச் சொல்லி அவர்களை அனுப்பி விடுவான். அன்று சண்முகநாதன் ஊருக்கு வருவதாயும், வீட்டில் முக்கியமானதொரு நிகழ்ச்சி நடைபெறுவது பற்றிக் கலந்துரையாட வேண்டும் என்றும் கடிதம் எழுதியிருந்தான். சண்முகநாதனும் அவனது பெற்றோரும் தவநேசனுடன் கலந்துரையாடாமல் தமது காரியங்களைச் செய்வதில்லை. அதனால் தவநேசன் சண்முகநாதனது வீட்டுக்குச் சென்றான். வீடு ஆரவாரமின்றி அமைதியாக இருந்தது. தவநேசன் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினான். ஆரணி வீட்டுக் கதவைத் திறந்து; “உள்ளே வாருங்கள்” என்றான்”

“தவநேசன் உள்ளே சென்று நாற்காலி ஒன்றில் அமர்ந்து விட்டுச் சொன்னான்” ; “சண்முகநாதனை வரச்சொல்”

“அவர் இன்னும் வரவில்லை. அம்மாவும் அப்பாவும் இனத்தவர் ஒருவரின் வீட்டுக்குச் சென்று விட்டனர்” என்ற ஆரணி தவநேசனின் அருகில் வந்து அவனது வலது கையைப் பிடித்தவாறு ; “என்னை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொன்னாள். தவநேசன் பதறிப்போனான். அவனுக்கு உடல் வியர்த்தது. அப்பொழுது அங்கே வந்த வேலைக்காரி ; “அம்மா தேநீரைக் கொடுங்கள்” என்றாள். அப்போதும் ஆரணி அவனது கையை விடவில்லை.”

“தவநேசன் அவளது கையை உதறிவிட்டுச் சென்று விட்டான். அவனது மனம் நிலை கொள்ளாமல் தவித்தது. அன்று மாலை அவன் சண்முகநாதனின் வீட்டு வேலைக்காரியின் வீட்டுக்கு இன்னொரு நண்பருடன் சென்றான். அங்கே வேலைக்காரி இருந்தாள். அவனைக் கண்டுவிட்டுப் புதறியடித்தபடி வந்தாள். தவநேசன் சொன்னான் ; “அம்மா, என்னைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியும். நான் ஆரணியைச் சகோதரியாகவே எண்ணியுள்ளேன். அவள் தான் தவறாக எண்ணி...” என்று சொல்லும் போது வேலைக்காரி குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள் ; “எனக்கு எல்லாம் தெரியும். ஆரணி பாவம் ஐயா. அவள் உங்களை விரும்புகிறாள். அவளைத் திருமணம் செய்யுங்கள்”

“இல்லை அம்மா. அது எமது நட்புக்குத் தீங்கானது. அவள் அப்படி நடந்ததைத் தயவு செய்து யாருக்கும் கூறாதீர்கள். பழி என்பது உடல் அழிந்தாலும் அழியாதது. பெண்ணுக்குப் பழியுண்டானால் அது பெரும் பெரும் பாவங்களையும், அவமானத்தையும் உண்டாக்கும்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான் தவநேசன். ஆகையால் அன்பானவர்களே, தூய நண்பர்களது வீட்டுக்கானாலும் தனிமையாகச் செல்லாதீர்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

தூய்மை மனத்தவர் தோழர் மனையத்தும்

தாமே தமிழர் புகல்வேண்டா – தீமையோன்

ஊர்மிகின் இல்லை கரியோ ஒலித்துடன்

நீர்மிகின் இல்லை சிறை.

பழிச்சொல்லை மாற்ற முடியாது. ஆகவே தோழனின் வீட்டுக்காயினும் தனியே சென்றால் பழிச்சொல் உருவாகும். எனவே அதைத் தவிர்க்கவும் ; “ நீர்மிகின் இல்லை சிறை” என்பது பழமொழி.

34

“அன்பானவர்களே, கொடையின் அளவு இரந்து வந்து நிற்போருடைய தகுதியைப் பொறுத்தே அமையும் என்பது மூடர்களது கருத்தாகும். இரப்பவர்களுக்கு எதையும் இல்லையென்று ஒளியாதவர்களாய் கொடுப்பவர்கள் தமது மனத்திற்பட்டளவே கொடுப்பார்கள். இது நீர்த்தாவரங்களின் மலரின் தண்டு நீரின் அளவாக இருப்பதைப் போன்றதாகும். நீரின் மட்டம் உயர உயர நீர்த் தாவரத்தின் தண்டும் அதன் உயர்வுக்கேற்ப வளரும். அது போலக் கொடுத்துதவுபவரின் மனம் என்ன சொல்கிறதோ அதற்கேற்றளவைத்தான் கொடுப்பவர்கள் கொடுப்பார்கள்”

“தாண்டவ வனத்தில் வாழ்ந்த மிருகங்கள் தாம் வணங்குவதற்காக ஒரு பிள்ளையார் கோயிலைக் கட்ட விரும்பின. அவை ஒன்று கூடி ஒவ்வொரு மிருகத்தின் இருப்பிடங்களுக்கும் சென்று பணம் திரட்ட முடிவு செய்தன. அவ்வனத்தில் சமூகசேவைகள் செய்யும் கஜேந்திரன் என்ற யானையின் தலைமையில் சில மிருகங்கள் ஒன்று சேர்ந்து மிருகங்களின் இருப்பிடங்களுக்குச் செல்வதென்று தீர்மானித்தன. கஜேந்திரன்

பல நூல்களைக் கற்றது. வேத, உபநிடதங்களைத்தனது மாணவர்களுக்கு உபதேசிப்பது. தினமும் தான தர்மங்கள் செய்வது. அதுபெரும் தனவந்தன்.”

“கஜேந்திரனிடம் முதலில் பணம்பெற நினைத்த மிருகங்கள் கஜேந்திரனது இருப்பிடத்திற்குச் சென்றன. அங்கு சென்ற போது பாடசாலைக்கு நிதிசேகரிக்கவென காட்டுப்பாடசாலையின் அதிபரான குதிரையும் வேறு சில மிருகங்களும் அங்கு வந்திருந்தன. இரு சாராரையும் வரவேற்று ஆசனத்தில் அமர்த்திய யானை சொன்னது ; “ஆயிரம் கோயில்களைக் கட்டுவதை விட ஒரு பாடசாலையைக் கட்டுவது தான் சிறந்தது. அதனால் புண்ணியம் கிடைக்கும்” என்று கூறிப் பாடசாலைக் கட்டிட நிதிக்குப் பத்தாயிரம் ரூபாவும், கோயில் கட்டிட நிதிக்கு ஐயாயிரம் ரூபாவும் கொடுத்தது”.

“பின் கஜேந்திரனின் தலைமையில் மிருகங்கள் எருதிடம் சென்றன. எருது சொன்னது; “ கோயில் கட்டிட வேலை செய்யும் போது மூளையில்லாத பாடசாலை அதிபர், பாடசாலையைக் கட்டுவதற்கு நிதிசேகரிக்கிறார். பாடசாலை அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமானது. அதை அரசாங்கம் தான் கட்டித்தர வேண்டுமென்று நான் அதிபருக்கும் அவருடன் வந்தவர்களுக்கும் கூறி அனுப்பி விட்டேன். நாம் ஏன் பாடசாலைக்குக் காசு கொடுக்க வேண்டும். படித்தும் அதிபருக்கு மூளை இல்லை. நான் இருபதினாயிரம் ரூபா கோயிலுக்குத்

தருகிறேன். ஒரு பிள்ளையார் கோயில் கட்டிக் கும்பாபிஷேகம் செய்தால் செய்த பழிபாவமெல்லாம் தீர்ந்து விடும்” என்றது எருது”

“எருதிடம் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட கஜேந்திரனும் ஏனைய மிருகங்களும் பன்றியிடம் சென்றன; “கட்டிய கோயில்களைச் சரியாகப் பராபரியுங்கள். அம்மன் கோயிலில் பிள்ளையாரும் இருக்கிறார். அங்கு சென்று பிள்ளையாரை வணங்குங்கள்” என்றது பன்றி”.

“பெரிய மனிதனான கஜேந்திரனை மதியாது ஆணவத்துடன் பன்றி பேசி விட்டது. அதற்கொரு பாடம் படிப்பிக்க வண்டும்” என்றது முயல்” ஆகையால் அன்பானவர்களே, நிதியுதவி செய்வதென்பது அவரவரது மனநிலையைப் பொறுத்தது என்று எண்ணுங்கள். யானைக்கு கோயிலிலும் பார்க்க பாடசாலையின் முன்னேற்றத்தில் அதிக விருப்பமுண்டு. எருதுக்குப் பாடசாலை மீது விருப்பமில்லை. கோயிலின் மீது தான் அதற்கு விருப்பம் அதிகம். அது போலப் பன்றிக்கு இரண்டிலும் விருப்பமில்லை. பெரிய மனிதரான கஜேந்திரன் வீடுதேடி வந்தும் அவருக்காகவாவது பன்றி மரியாதையாகப் பேசவில்லை. இதிலிருந்து இரக்கச் செல்பவர்களின் தகுதிக்கு யாரும் கொடை வழங்குவதில்லை. தத்தமது மன எண்ணத்திற்கு அமைவாகவே கொடை வழங்குவார்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

இரவலர் தம் வரிசை என்பார் மடவார்;

கரவலராய் கைவண்மை பூண்ட – புரவலர்

சீர்வரைய வாகுமாம், செய்கை சிறந்தெனைத்தும்

நீர்வரைய வாநீர் மலர்

கொடையின் அளவு கொடுப்பவரின் மனதின் தன்மையைப் பொறுத்தே அமையும். அது தகுதியின் அடிப்படையில் வழங்கப்படுவதல்ல. “நீர் வரையளவா நீர் மலர்” என்பது பழமொழி

35

“ அன்பானவர்களே, எந்த ஒருவரையும் செயலுக்குத் தகுந்தவன் என்று நம்பக்கூடாது. நற்குடியிற் பிறந்து குற்றங்களிலிருந்த நீங்கிப் பாவச் செயல்களைச் செய்ய அச்சப்படுவனிடமே ஒரு முக்கியமான விடயத்தை ஒப்படைத்தல் வேண்டும். சுற்றத்தாருடன் தொடர்பில்லாத ஒருவனை ஒரு போதும் நம்பக் கூடாது. அவன் பற்றில்லாதவன். ஆகையால் செயலை நல்ல முறையில் செய்து முடிக்க மாட்டான். எதையும் வியாபாரமாகக் கருதுபவனையும் நம்பி முக்கிய செயல்களை ஒப்படைக்கக் கூடாது. அவன் தனது இலாபத்திற்காகப் பழி பாவங்களைப் பாராது எதையும் செய்யத் தயங்கமாட்டான். இப்படியானவர்களிடம் ஒரு செயலை ஒப்படைப்பது, ஆமையைப் பிடித்த ஒருவன், அதை நீண்ட குளத்தினுள்ளே போய்க் குளித்து விட்டு வா” என்று அதன் தன்மையறியாது சொல்வதைப் போன்றதாகும்.”

“சிவராம கிருஷ்ணனின் மகள் மகாலட்சுமி. அவளுக்கு முப்பது வயது கடந்தும் திருமணமாகவில்லை. அது அவருக்குப் பெரும் துன்பத்தைக் கொடுத்தது. சிவராமகிருஷ்ணனின் நண்பன் கணபதீஸ்வரன். அவனது சகோதரி இன்னோர் ஊரில் இருந்தாள். அவளுக்குக் கணபதீஸ்வரனுக்கும் இடையில் சொத்துப் பிரச்சினை ஒன்று நீண்டகாலமாக இருந்து வந்தது. அவளது மகன் அரவிந்தன். சிவராம கிருஷ்ணன் படும் துன்பத்தைக் கண்ட கணபதீஸ்வரன் சொன்னார்; “சிவா, எனது சகோதரியின் மகன் அரவிந்தன் நல்ல குணசாலி. நல்லதொருதொழிலும் இருக்கிறான். அவனுக்கு உனது மகளைத் திருமணம் செய்யலாம். நான் கதைத்தால் அவர்கள் கேட்கமாட்டார்கள். அதனால் நீ போய்க் கதை அவர்கள் சம்மதிப்பார்கள்” என்றார்”.

“தனது மகளுக்குத் தான் போய்த் திருமணம் பேசுவதை அவரது மனம் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. அதனால் தனது இனத்தவனான தனபாலனை அழைத்து விவரங்களைச் சொல்லிக் கணபதீஸ்வரனின் சகோதரியின் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார். தனபாலன் அங்கு சென்று அவர்களுடன் கதைத்தான். அரவிந்தன் நல்லவன் என்றும் குடும்பம் சிறப்பானது என்றும் தெரிந்து கொண்ட தனபாலன் ஊரில் உள்ள ஒரு தனவந்தரின் மகளுக்கு அவனைப் பேசி முடிவு செய்தான். அதற்காக அவன் ஓர் இலட்ச ரூபாவைத் தரகுப் பணமாகப் பெற்றுக் கொண்டான்”.

“சிவராமகிருஷ்ணன், தனபாலனிடம் வந்து தனது மகளின் திருமண விடயம் பற்றிக் கேட்ட போது தனபாலன் சொன்னான்; “இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு தானாம் அரவிந்தனுக்கு வேறொர் இடத்தில் திருமணம் முற்றாகியது. அதன்பின் எப்படிக்கதைப்பது என்று நினைத்து வந்து விட்டேன்” என்றான் தனபாலன். ஆகையால் அன்பானவர்களே, ஒருவன் செயலுக்குத் தகுந்தவனை நன்கு ஆராய்ந்த பின்பே செயலை ஒப்படையுங்கள். இல்லாவிட்டால் செயலின் பயனை அவனே அடைவான்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**அகந்தூய்மை இல்லாரை ஆற்றப் பெருக்கி
இகழ்ந்துழி விட்டிருப்பின் அஃதால் - இகந்து
நினைந்து தெரியானாய் நீள்கயத்துள் ஆமை
நனைந்துவா என்று விடல்**

மனத்தூய்மை இல்லாதவனை ஒரு செயலுக்கு அனுப்பினால், அதன் பயனை அவனே கவர்ந்து விடுவான். அனுப்பியவனுக்கு இழப்பே ஏற்படும். “நீர் கயத்துள் ஆமை நனைந்துவா என்று விடல்” என்பது பழமொழி.

36

“அன்பானவர்களே, தவத்தைப் பற்றி ஒவ்வொரு சமயத்தினரும் ஒவ்வொரு விதமாகக் கூறியுள்ளனர். உண்மையான தவம் என்பது ஒருவன் தன்னைத் தாங்க முடியாதளவு துன்பம்படுத்துகிறான். அதனால் பல அவமானங்கள் ஏற்படுகின்றன. இன்னொருவன் தன்னைத் தாங்க முடியாதளவு புகழ்கிறான் ; மாலை அணிவித்துச் சந்தணம் பூசிக்

கௌரவிக்கிறான். அந்த இருவரையும் நுகத்தின் நடுவிலே இருக்கும் பகலாணிணைப் போல சமமாகக் கருதி அவர்களுக்கு உதவுவதே உண்மையான தவமாகும். நன்மை தீமைகளைச் சமமாகக் கருதி அனைவரிடமும் அன்போடு உறவாடுவதுதான் தவம்”

“முல்லைவனத்திலே வாழ்ந்த அரிச்சந்திரன் என்ற யானை தவ வாழ்வை மேற்கொண்டிருந்தது. அது கூரியன் உதிக்கு முன்னெழுந்து ஆற்றுக்குச் சென்று நீராடும். பின் ஆற்றிலும் , ஆற்றங்கரையிலும் உள்ள பூமரங்களில் உள்ள பூக்களைப் பறித்துக் கூடையில் போடும். பின் தான் கொண்டு வந்த குடத்தில் நீரை நிரப்பிக்கொண்டு வந்து தான் வணங்கும் பிள்ளையாருக்கு அபிஷேகம் செய்யும். அதன் பின் பூக்கூடையில் உள்ள பூக்களை எடுத்து மாலை கட்டிப் பிள்ளையாருக்குப் போடும். இது தினமும் நடைபெறும் நிகழ்வு”

“மாலை நேரங்களில் அது மௌனமாக இருக்கும். அதைச் சந்திக்கக் காட்டு மிருகங்கள் யாவும் வரும். அது மிருகங்களுக்குத் தேவார திருவாசகங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கும். நாயன்மார்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சொல்லும். சமயப் பிரசங்கங்கள் செய்யும். சோதிடம் சொல்லும். நினைத்த காரியம் சொல்லும் அதனால் அக்காட்டிலுள்ள மிருகங்களும், பறவைகளும், அயற்காடுகளில் உள்ள

மிருகங்களும் பறவைகளும் யானையின் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து போகும்”

“பன்றி ஒரு போதும் தூய்மையாக ஆச்சிரமத்திற்கு வராது. அது ஆச்சிரமத்திற்கு வந்தால் மற்றைய மிருகங்கள் மூக்கைப் பொத்தும். சிலவேளைகளில் சில மிருகங்களுக்கு அதன் தூர்நாற்றம் வயிற்றைப் புரட்டும். ஆனால் யானை பன்றி கொண்டு வரும் அர்ச்சனைத் தட்டை மிகுந்த மரியாதையுடன் வாங்கிஅ து கொண்டு வந்த பழம், பூ, தேங்காய் என்பவற்றைக் கழுவி விட்டு அர்ச்சனை செய்து கொடுக்கும். அத்துடன் பன்றியின் உடலின் மீது திருநீற்றைப் பூசியும் விடும்.”

“காட்டு ராஜாவான சிங்கம் தனது சகாக்களுடன் பொன்னாலான தாம்பாளத்தில் பழம், பூ, பாக்கு, வெற்றிலை, தேங்காய் என்பன கொண்டு வரும். யானை அதை மரியாதையுடன் பெற்று அவற்றைக் கழுவி விட்டு அர்ச்சனை செய்து கொடுக்கும். பின் திருநீற்றை அதன் உடலெங்கும் பூசி விடும். இது சிங்கத்திற்குப் பிடிப்பதில்லை; “காட்டின் அரசனான எனக்கும், கேவலமான மிருகத்திற்கும் ஒரே மாதிரியாகப் பூசை செய்வதா?” என்று சிங்கம் கேட்டது”

“மன்னா, எதையும் சந்தேகம் இல்லாமல் தெளிவாக அறியக் கூடியவர்களுக்கு, இந்த உலகத்தை விட, அவர்கள் அடைய வேண்டிய விண்ணுலகத்தைப் பற்றிய நினைப்பே

எந்நேரமும் இருக்கும். அப்படியானவர்களுக்கு மன்னனும் குடியானவனும் சமமானவர்கள். பிறவித்துன்பத்திற்குக் காரணம் அறியாமை. அறியாமை நீங்கினால் தான் செய்பொருளான கடவுளின் பாதங்களை அடையலாம். கடவுளுக்குத் தூய்மையும், அழுக்கும் ஒன்றுதான். உடல் அசுத்தமாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை. மனம் சுத்தமாக இருந்தால் போதும். ஆண்டவன் உடலில் குடியேறுவதில்லை. மனதில்தான் குடியேறுவான். பதவியில் குடியேறுவதில்லை. பண்பில்தான் குடியேறுவான். பன்றி அழுக்காக வந்தாலும் மனம் தூய்மையாக வருகிறது. மற்றவர்கள் உடல் தூய்மையுடன் வருகின்றனர். ஆனால் மனம் அழுக்காக உள்ளது” என்றது. ஆகையால் அன்பானவர்களே, கேடு செய்பவனையும், நன்மை செய்பவனையும் சமமாக மதித்தலே தவமென்பதை உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**தத்தமக்குக் கொண்ட குறியோ தவமல்ல
செத்துக, சாந்து படுக்க, மனன் - ஒத்துச்
சுகத்தனாய் நின்றொழுகும் சால்பு, தவமே,
நுகத்துப் பகலாணி போன்று.**

தவம் என்பது நன்மை, தீமைகளைச் சமமாக எடுத்துத் தொழிற்படல், “நுகத்துப் பகலாணி போன்று” என்பது பழமொழி. பகலாணி என்பது மாட்டு வண்டி ஓட்டியின் இருக்கை.

37

“அன்பானவர்களே, மணலினுள்ளே மறைந்திருக்கின்ற தவளை கத்துவதால், அதன் சத்தத்தைக் கேட்ட பாம்பு விரைந்து

வந்து தவளையைப் பிடித்து விழுங்கிவிடும். மறைந்திருக்கிறோம் என்ற துணிவில் ஆராயாமல் நடந்து கொண்டால், அந்த நடத்தை அழிவையே தரும். மணலில் மறைந்திருந்து கத்தி அழியும். தவளையைப் போலச் சிலர் தமது நாவை அடக்கிப் பேசத் தெரியாமையால் தமது பெயர், புகழ் அனைத்தையும் இழக்கின்றனர். காக்க வேண்டிய அனைத்தையும் காக்கா விட்டாலும் நாவைக் காத்தல் வேண்டும். நாவைக் காக்கா விட்டால் பல்வேறு விதமான அவமானங்களைச் சந்திக்க வேண்டி வரும். அடக்கம் தான் உலகில் மிக உயர்வான பொருள். அடக்கமாக வாழவேண்டுமானால் நாவைக் காத்தல் வேண்டும்”

“தில்லை வனத்தின் அரசனான சிங்கம் தனது அவைப் புலவராக நரியை நியமித்தது. நரி நல்ல பலநூல்களைக் கற்றது. இனிமையாகப் பாடவல்லது. சபையில் அது பாடினால் மிருகங்கள் எல்லாம் மெய்மறந்து கேட்கும். சிங்கத்தைப் புகழ்ந்து பாடச் சபைக்கு வரும் மிருகங்களை நரி மதிப்பதில்லை. அது திமிராகப் பேசும். பாடல்களில் குற்றங்காணும். அதனால் மிருகங்கள் அரசசபைக்குக் கவிதைகளைப் படிக்க வருவதில்லை. அதனால் மனம் வருந்திய சிங்கம் அதன் காரணத்தை ஆராய்ந்தது. நரி புலவர்களை அவமதிப்பதால் தான் புலவர்கள் அவைக்கு வருவதில்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்டது”.

“முல்லை வனத்தில் ஒரு கலைவிழா நடந்தது. முல்லை வனத்தின் அரசனான சிங்கம், தில்லை வனத்தின் அரசனுக்கும்

புலவர்களுக்கும் தான் நடத்தும் கலைவிழாவுக்கு வரும்படி அழைப்பு அனுப்பியது. தில்லை வனத்தின் அரசனான சிங்கத்திற்கு திடீரென்று நோய் வந்ததால் அதனால் முல்லை வனத்தின் கலைவிழாவுக்குச் செல்ல முடியவில்லை. அதனால் அது நரியின் தலைமையில் சில புலவர்களை அனுப்பியது.”

“முல்லை வனத்தின் பெரும் புலவரான யானையின் தலைமையில் கவிதைப் போட்டி நடைபெற்றது. பல புலவர்கள் புதிய புதிய கருத்துக்களை வைத்துப் பாடல்களைப் பாடினர். தில்லை வனத்தில் இருந்த வந்த புலவரான யானை ஒரு பாடலைப் பாடியது”.

**தாதிதா தோதீது தத்தைத்தா தோதாது
தாதிதா தொத்தித்த தாததே – தாதொத்த
துத்தித்த தாதே துதித்துத்தே தொத்தீது
தித்தித்த தோதித் திதி”**

“யானை பாடலை முடிக்கு முன் தில்லைவனத்தின் அரசசபைப் புலவரான நரி எழுந்து சொன்னது; “இது என்ன கவிதையா? தகரவர்க்கச் சொற்களை ஒலியமைப்புக்கேற்பப் பாடினால் அது பொருள் பொதிந்த பாடலாகுமா...? எமது அரசருக்கு மிகுந்த அவமானம் ஏற்பட்டு விட்டது. எமது ஊரவரான யானையின் அர்த்தமற்ற பாட்டிற்காக நான் மண்ணிப்புக் கோருகிறேன்” என்றது.”

“தில்லை வனத்து யானை சொன்னது; “இது தகர வர்க்கச் சொற் கூட்டமல்ல. காளமேகப் புலவரை அரச சபையில் “தூது” என்ற சொல் பலமுறை வரும்படி பாடும் படி ஒரு புலவர் கேட்க அவர் பாடிய அருமையான பொருள் நிறைந்த பாடல் இது. இதைப் போல முற்றிலும் தகர வருக்க எழுத்துக்களைக் கொண்ட பாடலை நான் பாடப்போகிறேன் என்று சொல்லிப் பாட முன் மூட நறியார் அவரசப்பட்டு விட்டார்” என்று கூறிய யானை தகர வருக்க எழுத்துக்களைக் கொண்ட பாடலைப் பாடியது”

“சபையோர் மிகவும் அருமையான பாடல் அதுவென்று கூறினர், முல்லைவன அரசன் யானைக்குப் பொன்னாடை போர்த்திப் பொற்கிழி அளித்துப் பாராட்டினான். கலை விழா முடிந்ததும் முல்லை வன அமைச்சருக்கு நறி சொன்னது; “உங்கள் அரசருக்குக் கவிதை ஞானமே இல்லை. பொருளில்லாத ஒரு பாடலைப் பெரிதாகச் சொல்கிறார். எதற்கும் அறிவு இருத்தல் வேண்டும்” என்றது. அதை முல்லை வன அமைச்சர் தனது அரசனான சிங்கத்திற்குச் சொன்னது. சிங்கம் தில்லைவனத்தின் அரசனுக்கு அது பற்றிக் குறையாக ஒற்றர் மூலம் ஓலை அனுப்பியது”

“ஓலையைப் படித்த தில்லை வன அரசன் நறியை அவைப்புலவர் பதவியிலிருந்து நீக்கிச் சிறையில் அடைத்தது. ஆகையால் அன்பானவர்களே, எப்பொழுதும் நாவை அடக்கிக் கொள்ளுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

பொல்லாத சொல்லி மறைந்தொழுகும் பேதைதன்
சொல்லாலே தன்னைத் துயர்ப்படுக்கும் - நல்லாய்!
மணலுள் முழுகி மறைந்து கிடக்கும்
நுணலுந்தன் வாயால் கெடும்.

நாவை அடக்காதவர்கள் எப்பொழுதும் துன்பத்தையே
அனுபவிப்பார்கள் “நுணலும் தன் வாயால் கெடும்” என்பது
பழமொழி.

38

“அன்பானவர்களே, எப்பொழுதும் வலியவர்களாக
இருத்தல் வேண்டும். வலிமையுடைவர்களாக இருக்க
வேண்டுமானால், கற்றறிந்த பெரியவர்களைப் பகைக்கக் கூடாது.
வயலில் புற்கள் இருக்கும். நெல் விதைக்கு முன் புற்களை
அழிப்பார்கள். நெல் முளைத்ததும் நெல்லுக்குள் நிற்கும் நீர்
புற்களை அழித்து விடும். வலிமையுள்ளது வலிமையற்றதை
அழித்து விடும். அதனால் ஒருவன் வலிமையுடையவனாக இருக்க
வேண்டுமானால் தன்னைப் பலப்படுத்திக் கொள்வதோடு
பெரியவர்களோடு பகை கொள்ளாது இருத்தல் வேண்டும்.
சான்றோர் வெகுளாது இருக்க வேண்டுமானால், நன்னெறியில்
வாழ்தல் வேண்டும். நன்னெறியில் வாழ்வோர் தம்மைத் தாமே
பலப்படுத்திக் கொள்வார்கள்”

‘முல்லை வனத்தில் யானையின் தலைமையில்
மிருகங்கள் வாழ்ந்து வந்தன. யானையின் தலைமையை
விரும்பாத குதிரை, யானை வைத்த சட்ட திட்டங்களை
மதிப்பதில்லை. அத்துடன் அடிக்கடி யானையின் உருவ

அமைப்பைக் கேலி செய்யும். மற்றைய மிருகங்களின் பொருட்களை உடைத்துச் சேதப்படுத்தும். யானையும் ஏனைய மிருகங்களும் குதிரையின் போக்குச் சரியில்லை என்று நினைத்து அதற்குப் புத்திமதிகள் கூறின. ஆனால் அவற்றையெல்லாம் குதிரை கேட்பதில்லை. அது தான் நினைத்தவாறு நடந்து கொள்ளும். அதனால் அடிக்கடி பல பிரச்சினைகள் வரும்”

“ஒரு நாள் அதன் போக்குப் பிடிக்காத முயல் சொன்னது ; “நண்பனே, நீ யாரையும் மதிக்காமல் நடக்கிறாய். அதனால் நீ பலரின் வெறுப்புக்காளாகியுள்ளாய். ஒரு மிருகம் பலமுடையதாக இருந்தால் தான் எதிரிகளிடமிருந்து தப்ப முடியும். எதிரிகள் தாக்கும் போது நீ பலமுள்ளவனாக இருத்தல் வேண்டும். பலம் என்பது உடற்பலன் மட்டுமல்ல. உறவினர்கள், நண்பர்கள், பெரியோர்கள் ஆகியோரின் உதவிதான் பெரும்பலம். நீ எல்லோரையும் வெறுத்துள்ளாய். அதனால் நீ துன்பப்படுவாய் என்றது”

“அதைக் கேட்ட குதிரையின் நண்பனான எருமை சொன்னது ; “நாமிருவரும் சேர்ந்து திரிவது உங்களுக்குப் பிடிப்பதில்லை. எமக்கு ஆபத்து வந்தால் அதிலிருந்து தப்ப எமக்குத் தெரியும். எம்மைக் காப்பாற்ற நீங்கள் வரத்தேவையில்லை” என்றது”

“ஆராயாமல் பேசாதே. நீங்கள் இருவரும் இப்போது காட்டின் எல்லையில் உள்ள மனிதர்களின் வயல்களுக்குச் சென்று

அவர்களது பயிர்களை அழிக்கிறீர்கள். மனிதர்கள் பொல்லாதவர்கள். மூளை உள்ளவர்கள். தந்திரமாக உங்களைப் பிடித்து விடுவார்கள்” என்றது முயல்”

“மனிதனிலும் பார்க்க நரி தந்திரமுள்ளது. அதன் சொற்படி தான் நாம் நடக்கிறோம். நாம் வயலில் மேயும் போது நரி காவல் காக்கும் யாராவது வந்தால் அது ஊளையிடும். நாம் தப்பித்து விடுவோம்” என்றது எருமை”.

“நரியை நம்பாதீர்கள். நரி மனிதர்கள் வளர்க்கும் ஆட்டுக்குட்டிகளையும், மாட்டின் கன்றுகளையும் பிடித்து உண்பதற்காக உங்களைத் தந்திரமாக அழைத்துச் செல்கிறது. நரி அகப்பட்டால் நீங்கள் தப்ப முடியாது” என்றது முயல்”

“எருமையும் குதிரையும் முயலின் சொல்லைக் கேளாது சென்றன. முயல் மன வருத்துத்துடன் வந்து யானைக்கு அதைச் சொன்னது. சில நாட்கள் சென்றன. நரியையும் குதிரையையும் எருமையையும் காணவில்லை. அதனால் யானை முயலைச் சென்று வயற்பக்கத்தில் அவதானமாகப் பார்த்து வரச் சொன்னது”

“முயல் வயற்கரைக்குச் சென்ற போது நரியின் இறந்த உடல் அங்கு காணப்பட்டது. அதன் பின்னங்கால்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அது மனிதர் வைத்த பொறியில் அகப்பட்டு இறந்து விட்டது என்று முயல் நினைத்தது. மெதுவாக உள்ளே சென்றது. மனிதன் ஒருவன் எருமையையும், குதிரையையும்

நுகத்தில் பூட்டி வயல் உழுது கொண்டிருந்தான். அதைப் பர்க்க முயலுக்குக் கவலையாக இருந்தது. கவலையுடன் சென்று அதை யானைக்குச் சொன்னது”

“சில நாட்களுக்கு எருமையும், குதிரையும் வயலை உழட்டும். தீமை செய்தவர்கள் தண்டனையை அனுபவித்தல் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவர்கள் திருந்த மாட்டார்கள். மனிதர்களுக்கு ஏற்படுத்திய அழிவுக்கு அவர்கள் உழைத்துக் கொடுக்கட்டும்” என்றது யானை.”

“சில தினங்கள் கழிந்ததும் யானை முயலை அழைத்துச் சொன்னது; “முயலாரே, நீர் இன்று இரவு எமது நண்பர்களான எலிகளை அழைத்துச் சென்று குதிரையும் எருமையும் நிற்கும் இடத்தைக் காட்டும். அவை கயிற்றாற் கட்டப்பட்டிருக்கும். எலி கயிற்றை அறுத்து அவற்றை விடுவிக்கும்” என்றது”

“அன்று இரவு முயலும் எலிகளும் மனிதர்களது வயலுக்குச் சென்று கட்டப்பட்டிருந்த எருமையினதும் குதிரையினதும் கயிற்றைத் தமது கூரிய பற்களாற் கடித்து அறுத்தன. எருமையும் குதிரையும் விரைவாக ஓடி வந்து யானையின் முன் நின்றன. எலும்பும் தோலுமாக நின்ற அவற்றைப் பார்த்த யானைக்கு இரக்கம் பிறந்தது”.

“நான் சொல்லச் சொல்ல நீங்கள் கேட்கவில்லை. ஒருவன் பலமுள்ளவனாக இருக்க வேண்டுமானால் அவன் பெரியவர்களை மதித்து நடத்தல் வேண்டும். பெரியவரான யானையின் யோசனைப்படிதான் நானும் எலியும் நடந்து உங்களிருவரையும் காப்பாற்றினோம். இனியாவது நல்லபடி வாழுங்கள்” என்றது முயல்”

“சரி, எங்களை மன்னித்து விடுங்கள்” என்று யானையின் கால்களில் குதிரையும், எருமையும் வீழ்ந்து வணங்கின. ஆகையால் அன்பானவர்களே, நீங்கள் பலமுள்ளவராக வாழ விரும்பினால் பெரியவர்களைப் பகைக்காதீர்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**உற்றதற் கெல்லாம் உரஞ்செய்ய வேண்டுமோ?
கற்றறிந்தார் தம்மை வெகுளாமைக் காப்பமையும்
நெற்செய்யப் புற்றேய்ந்தாற் போல நெடும்பகை
தற்செய்யத் தானே கெடும்.**

பெரியவர்களுடன் நட்புக்கொண்டு வாழ்வதே ஒருவனது பலமாகும். “நெடும் பகை தற்செய்யத் தானே கெடும்” என்பது பழமொழி.

“அன்பானவர்களே, பொருளைத் தொலைத்தவன் எல்லோர் மீதும் சந்தேகப்படுவான். அது தனது மனைவி பிள்ளைகளானாலும்சரி பெற்றோராயினும் சரி பெரியவர்களா - னாலும்சரி அவனது சந்தேகத்திற்கு இலக்காகாதவர்கள் எவரும் இருக்க முடியாது. வேலைத் தொலைத்த ஒருவன் அது உள்ளே செல்ல முடியாத குடத்தையும் எடுத்துப் பார்ப்பான். இது இயற்கையானது. அதனால் பொருளைத் தொலைத்தவன் எங்கு தேடினாலும் யாரும் அவனைக் குற்றஞ் சொல்லக் கூடாது. அப்படிச் சொன்னால் சொன்னவர் தான் தனது பொருளைத் திருடிவிட்டார் என்று அவன் எண்ணுவான். பின் அவனது எண்ணத்தைப் பொருள் கிடைத்தாலன்றி மாற்ற முடியாது”

“அம்பலவாண சுவாமிகள் முல்லை வனத்தில் ஆச்சிரமம் அமைத்துத் தவம் செய்து வந்தார். அங்கு ஏராளமான சீடர்கள் இருந்தனர். அவர்களில் சீராளன் என்பவன் குருவின் மீது உயிரையே வைத்திருந்தான். அவர் ஏவிய அனைத்துப் பணிகளையும் செய்வான். குரு இல்லாத சமயங்களில் சீடர்களுக்கு உபதேசம் செய்வான். முல்லை வனத்தின் எல்லையில் ஏராளமான மனிதக் குடியிருப்புக்கள் உண்டு. அங்குள்ள பலர் அம்பலவாண சுவாமிகளிடம் வந்து ஆசி பெற்றுச் செல்வர். சுவாமிகள் சோதிடம் சொல்வார். பில்லி, கூனியம் அகற்றுவார். சமயப் பிரசங்கங்கள் செய்வார். அதனால் ஆச்சிரமத்தில் எவ்வேளையிலும் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக இருப்பார்கள். ஆச்சிரமத்திற்கு வரும் பக்தர்களுக்கு அன்னதானம்

வழங்கப்படும். அதனால் காட்டில் உள்ள யானை, மான், மரை, எருமை, போன்ற மிருகங்கள் ஆச்சிரமத்திற்குவரும். ஆச்சிரமத்தின் முன்னால் நின்ற ஆலமரத்தின் கீழ் ஒரு சிவலிங்கத்தைச் சுவாமிகள் பிரதிட்டை செய்து பூசைகள் செய்வார். பூசைக்கு ஒரு யானை மலர்களைக் கொண்டு வந்து தினமும் கொடுக்கும். அதனால் அந்த யானை மீது சுவாமிகள் அளவில்லாத பக்தி வைத்திருந்தார்.”

“அன்று சுவாமிகள் சிவலிங்கத்திற்குப் பூசை செய்யும் போது தான் மறைத்து வைத்திருந்த ஓர் ஓலைச் சுவடியைச் சிவலிங்கத்தின் மேல் வைத்து அதன் மீது மாலைகளைச் சார்த்தியிருந்தார். அன்று பௌர்ணமி தினம். அம்பலவாணர் சுவாமிகளின் குருவும் அன்று காலை ஆச்சிரமத்திற்கு வந்திருந்தார். ஊர்ப்ப பெரியவர்களும், மக்களும் வந்திருந்தனர். அவ்வூரின் அதிகாரியும் பெரும் தனவந்தருமான கதிரவேற்பிள்ளையும் அன்றைய பூசையில் கலந்து கொண்டார். கதிரவேற்பிள்ளை, சுவாமிகளுக்குப் பெரும் உதவிகள் செய்யும் நம்பிக்கைக்குரிய சீடன். அன்று பூசை முடிவடைந்ததும் அம்பலவாண சுவாமிகள் ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்று விட்டார். பல மணி நேரத்தின் பின் அவர் வந்து பார்த்த போது அவர் சிவலிங்கத்தின் மீது வைத்த சுவடியைக் காணவில்லை. அது மிகவும் அரிய சுவடி. மந்திரங்களும், யாகங்கள் செய்யும் முறைகளும், இரும்பைத் தங்கமாக்கும் மந்திரங்களும், செயல்களும் அடங்கிய சுவடி அது. அதை அவர் மலையின்

உச்சியில் பல காலம் தவமிருந்த பெற்றவர். அதனால் அவர் அதிர்ச்சியடைந்தார். அங்கு வந்த மக்கள் அனைவரையும் தனித்தனியே சோதனை செய்தார். தனது நம்பிக்கைக்குரிய சீடனான சீராளனைச் சோதித்தார். தனது குருவையும் சோதித்தார். அவரது கைப் பைகயையும், உடு பிடைவைகள் வைத்திருந்த பெட்டிகளையும் சோதித்தார். ஊர்ப்பெரியவரான கதிரைவேற் பிள்ளையையும் சோதித்தார். பின் எறிந்து அவிந்து போயிருந்த ஓம குண்டத்தையும் சுற்றிப் பார்த்தார். நீர் மொண்டு வைத்த குடத்திலிருந்த நீரை வெளியே ஊற்றிப் பார்த்தார்.”

“சுவாமிகளது செயல் சீடனையும் குருவையும் ஊர்ப்பெரியவரான கதிரைவேற்பிள்ளையையும் அதிர்ச்சிக்குள் - ளாக்கியது. சோதித்த பின்பும் அவர்களின் மீது அவருக்குச் சந்தேகமிருந்தது. அத்துடன் தினமும் பூக்களைக் கொண்டு வரும் யானை ஓலைச் சுவடியை எடுத்து விழுங்கி யிருக்குமோ என்றும் நினைத்தார். அதனால் அவர் யானை கொண்டு வரும் பூக்களை வாங்காது விட்டதோடு, சிவலிங்கத்திற்கு அருகே அதைச் செல்லவிடாது துரத்தினார். அதனால் அன்பானவர்களே, ஒருவர் பெறுமதியான பொருளைத் தொலைத்தால், அவர் எல்லோர் மீதும் சந்தேகப்படுவார். அதை மற்றவர்கள் பெரிதாக எண்ணக்கூடாது.” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

யாவரே யாயினும் இழந்த பொருளுடையார்
தேவரே யாயினும் தீங்கோர்ப்பர் - பாவை
படத்தோன்று நல்லாய்! நெடுவேல் கெடுத்தான்
குடத்துளும் நாடி விடும்.

பொருளைத் தொலைத்தவன் தன்னுடன் தொடர்புள்ள அனைவரையும் சந்தேகிப்பான். அதையிட்டு யாரும் கவலை கொள்ளல் ஆகாது. “நெடுவேல் கெடுத்தான் குடத்துளும் நாடி விடும்” என்பது பழமொழி.

40 “அன்பானவர்களே, ஒழுக்கம் தான் வாழ்க்கையில் எப்பொழுதும் உயர்வினைத் தரும். அது உயர்வினைத் தருவதால் அதை உயிரை விட மேலானதாகக் கருதுதல் வேண்டும். ஒருவனது வாழ்க்கை முறைதான் அவனது குடிப்பிறப்பை உருவாக்கும். ஒழுக்கமாக வாழ்பவர்கள் தான் உயர்ந்த குடியை உடையவர்கள். ஒழுக்கம் தவறுவதால் ஒருவன் பல்வேறு வகையான துன்பங்களுக்கு ஆளாகிக் குற்றவாளியாக மாறுவான். நல்லொழுக்கம் தான் நல்வாழ்க்கையின் விதையாகும். ஒழுக்கமில்லாதவர்களின் செல்வமும், அவர்கள் கற்ற கல்வியும் அவர்களுக்கு நீங்காத துன்பங்களையே கொடுக்கும். உயர்ந்த குடியில் பிறந்தவர்கள். ஒழுக்கம், உண்மை, நாணம், முகமலர்ச்சி, கொடுத்துதவும் தன்மை, இனிய சொல், பிறரை இகழாமை போன்ற நற்குணங்களை உடையவர்களாக இருப்பார்கள். இது நெய்யுடன் பாலைச் சேர்த்து உண்பது போன்றதாகும்”.

“சிவபுரவனத்தில் வாழ்ந்த யானை உயர் குடியில் பிறந்தது. அதனால் அது ஒழுக்கம் தவறாதது. எப்பொழுதும் உண்மை பேசுவதுடன் இரப்பவர்களுக்கு முகமலர்ச்சியுடன் கொடுத்துதவும். தனக்குத் துன்பங்கள் செய்தவர்களுக்கும் உதவி செய்யும். அத்துடன் தன்னைப் போலவே பிற உயிர்களையும் நினைக்கும். அதனால் அது தனக்குக் கேடு வரும் என்று நினைப்பவற்றை மற்றைய மிருகங்களுக்குச் செய்வதில்லை. மற்றைய மிருகங்களைக் கேவலப்படுத்துவதுமில்லை. அதனால் சிவபுர வனத்தில் உள்ள மிருகங்கள் யாவும் யானையுடன் மிகவும் அன்பாகப் பழகி வந்தன.”

“சிவபுர வனத்தில் வாழ்ந்த இரண்டு எருதுகள் மற்றைய மிருகங்களைத் துன்புறுத்தி வந்தன. அது யானைக்கு மிகுந்த கவலையைக் கொடுத்தது. அதனால் அது இரண்டு எருதுகளையும் அழைத்து மற்றைய மிருகங்களுடன் முரண்படாது வாழும் படி கூறியது. அத்துடன் பலருடன் பகைப்பவனுக்கு ஆபத்து வந்தால் உதவ யாரும் வர மாட்டார்கள் “ என்றும் கூறியது”

“அதைக் கேட்ட ஒரு எருது சொன்னது ; “பொருள் இருந்தால் எல்லோரும் பொருளுக்காக உதவ முன்வருவார்கள். பொருளில்லாதவர்கள் நல்லவர்களானாலும் உதவ யாரும் வர மாட்டார்கள். என்னிடம் பொருள் இருக்கிறது. துன்பங்கள் வரும் போது நான் பொருளைக் கொடுத்து எல்லாவற்றையும் பெறுவேன்” என்று திமிராகச் சொன்னது”

“கோளைகள் தான் உபதேசம் செய்வார்கள். வீரர்கள் துணிந்து காரியமாற்றுவார்கள். நாம் இருவரும் வீரர்கள். எம்மால் வருந்துன்பங்களை நீக்க முடியும்” என்று மற்ற எருதும் திமிருடன் சொன்னது”

“யானை எதுவும் சொல்லவில்லை. எருதுகள் சென்ற பின் காட்டோரமாக விவசாயம் செய்யும் ஒரு விவசாயி யானையைக் காண வந்தான். யானையைக் கண்டதும் அவன் சொன்னான்; “பிள்ளையார் அப்பா, காட்டில் வாழ்கின்ற மிருகங்களில் இரண்டு எருதுகள் எனது வயலை அழிக்கின்றன. மற்றைய மிருகங்கள் வயற் பக்கம் வருவதில்லை. நீங்கள் பெரியவர். அத்துடன் எமது நண்பர். அதனால் எருதுகளுக்குப் புத்திமதி கூறுங்கள்” என்றான்”

“யானை யோசித்துப் பார்த்தது. எருதுகள் இரண்டும் ஏதைச் சொன்னாலும் கேட்கமாட்டாது, அதனால் யானை சொன்னது; “எருதுகள் இரண்டும் ஆணவ மிகுதியால் திமிருடன் நடந்து கொள்கின்றன. அவற்றிற்குப் பெரியவர்கள் சொல்வது எதுவும் விளங்குவதில்லை. நீங்கள் கஷ்டப்பட்டுப் பயிர் செய்ய எருதுகள் அழிப்பது மிகவும் கொடுமையானது. அதனால் அவற்றிற்குத் தண்டனை கொடுங்கள்” என்றது”.

“மறு நாள் விவசாயி பொறி வைத்து இரண்டு எருதுகளையும் பிடித்து நுகத்தில் பூட்டிக் காலையில் இருந்து மாலை வரை பல நாட்கள் வயல் உழுதான். அவற்றிற்கு அவன்

சரியான உணவு கொடுப்பதில்லை. எருதுகள் உழுமறுத்தால் பிரம்பால் அடிப்பான். அதனால் அவற்றின் உடல் புண்ணானது. பல நாட்கள் கழித்து யானை விவசாயிடம் வந்து சொன்னது ; “பெரியவரே, எருதுகள் தமது தவறை உணர்ந்திருக்கும். அதனால் அவற்றை விட்டு விடும்” என்றது”

“பிள்ளையாரப்பா, நான் அவற்றிற்கு வேலை பழக்கி விட்டேன். அதனால் அவை என்னிடம் இருக்கட்டும். நான் தொடர்ந்து வயல் உழுப்போகிறேன்” என்றான்”

“அதைக் கேட்ட எருதுகள் விம்மி, விம்மி அழுதன. தாம் இனிமேல் வயற்பக்கம் வரமாட்டோம்” என்று கூறின. அதனால் விவசாயி சொன்னான்; “பிள்ளையாரப்பா சொன்னதற்காக உங்களை விடுகிறேன். இனி இந்தப் பக்கம் வந்தால் தப்பிப் போக மாட்டீர்கள்” என்றான்”

“யானையாரே, எங்களை மன்னித்துக் கொள்ளும். மிகத் தொன்மைான சிறந்த குடியில் பிறந்த நீங்கள் மிகவும் ஒழுக்கமாக வாழ்ந்து எமக்குப் புத்திமதி சொன்னீர்கள். நாம் பொருள் இருக்கிறது என்ற திமிரில் அடக்கமில்லாமல் நடந்து விட்டோம். எமக்கு உதவ யாரும் முன்வராத நிலையில் நீங்கள் முன் வந்து உதவினீர்கள். உங்களது சிறந்த குணம் தான் இதற்குக் காரணமாகும். சிறந்த குணமுடைய நீங்கள் எம்மைத் தண்டிக்காது

எமக்கு உதவியமை நெய்யுடன் பாலைக் கலந்து உண்பது
போன்றதாகும்” என்றது”

ஆகையால் அன்பானவர்களே, எதிரியையும்
மன்னிக்கப்படுகாங்கள். உங்களது நல்ல குணங்களைச்
சுந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்ற வகையில் மாற்றாது வாழுங்கள்” என்றார்
நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

விழுத்தொடையர் ஆகிவிளங்கித்தொல் வந்தார்
ஒழுக்குடையர் ஆகி ஒழுகல் - பழத்தெங்கு
செய்தலை வீழும் புனலூர ! அஃதன்றோ
நெய்த் தலைப்பால் உக்கு விடல்.

உயர்குடியிற் பிறந்தவர்கள் ஒழுக்கம் தவறாது வாழ்ந்தால்
அவரின் சிறப்பு மேலும் உயரும். “நெய்த்தலைப் பால் உக்கு
விடல்” என்பது பழமொழி.